

15-16 HAZİRAN BÜYÜK İŞÇİ EYLEMİ YOL GÖSTERİYOR

Dönemin siyasi iktidarının bir yasal düzenlemeyle DİSK'i kapatmak istemesine karşı işçi sınıfının İstanbul ve Kocaeli'nde başlattığı, iki gün süren büyük işçi eyleminin 48.yılındayız. 15-16 Haziran büyük işçi eylemi, bugün de bizlere yol göstermeye devam ediyor...

DİSK'in kapatılarak bir devlet sendikası olan Türk-İş'in önünün açılmaya çalışılması, işçilerin tepkisiyle karıştı. İşçiler, işyerlerinde kurdukları, Anayasal Direniş Komiteleri ile bu yasa tasarisına karşı olduklarını ve gerekirse dişe diş bir kavgaya hazır olduklarını göstermişlerdi. Sınıf bilinçli işçilerin önderliğinde başlayan bu süreç, 15 Haziran'da eyleme dönüştü.

İlk gün İstanbul ve Kocaeli'nde 70 bin işçi işyerinde iş bıraktı ve sonra fabrikalardan çıkarak yürüyüşe geçti. Avrupa yakasındaki işçiler, Eyüp'ten Topkapı'ya, Levent'ten Taksim'e doğru, Anadolu yakasındaki işçiler İzmit ve Gebze'den Kartal'a doğru yürüyüşe geçtiler.

16 Haziran'da yürüyüşe geçen işçilerin sayısı ikiye katlandı. 150 bin işçi dört koldan yürümeye başladı. Bir grup Cağaloğlu'ndan Eminönü'ne doğru, bir grup Topkapı'dan Unkapanı köprüsüne doğru, bir grup Levent-Mecidiyeköy ve Beyoğlu'ndan Taksim'e doğru, bir grup da Gebze'den Kartal'a doğru.

Avrupa yakasındaki işçileri birleştirmek için valilik Unkapanı ve Galata Köprüleri'ni açtı ve geçişi engel-

ledi. Anadolu yakasından yürüyen işçilerin üzerine ateş açıldı. İşçiler saatlerce asker ve polislerle çatıştı. Gözaltına alınan işçileri kurtarmak için karakollar basıldı; polislerin silahlarına el konuldu.

Eylem hızla bir silahlı ayaklanmaya doğru büyüyordu ki, DİSK genel sekreteri Kemal Sülker bir konuşma yaparak işçileri "tahripkar eylemler"den uzak durmaya ve fabrikalarına dönmeye çağırdı.

Devamı 5. sayfada

MÜÇADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK 20 Haziran - 4 Temmuz 2018 / S 51 / 1 TL

İktidarlarını kaybetmemek için her yerde her şekilde saldırıyorlar; saldırmaya da devam edecekler, ta ki devrim tarafından sonuza dek ezilip yok edilene kadar..! İşçi sınıfı ve emekçi halklarımızı parlamenter hayallerin peşine takanlar, saldırılar karşısında sessiz kalarak ya da sükunet çağrılarını yaparak, saldırıların değerine su taşıyorlar. Oysa bugüne kadarki deneyimlerimiz bize bir şeyi fazlasıyla öğretmiş olmalıydı: Faşizm tek bir dilden anlar; örgütlü ve kitlesel şiddet. Faşizm saldırırken kuzu pozuna bürünmek, olsa olsa onları sizi çiğ çiğ yemek için cesaretlendirir; başka bir işe yaramaz. Sorun artık kaçınılmaz bir şekilde konmuştur: Ya kanlı kavgalı savaş ya yok oluş, ya devrim ya ölüm!

Her şeyi parlamenter hayallere bağlayanlar için sözlerimizin bir anlam ifade etmediğini biliyoruz. Bu nedenle de onlara değil, kitlelere seslenmek istiyoruz. Erken seçim sürecine girilmesiyle birlikte, burjuvazi kılıçları çekti. Artık sözün bittiği yerdeyiz. Karşı-devrim güçleri, tüm hazırlıklarını 24 Haziran sonrasına göre yapıyorlar. Sandıktan çıkan sonuç ne olursa olsun, yapıştıkları koltukları bırakmayacaklar.

Dinci faşizmin seçimlerle, sandıktan çıkan sonuçla gideceğini sananlar yanılıyorlar; böyle olacağına dair iyimser bir hava yayanlar ise hem kendilerini hem halkı kandırıyorlar. Söylediklerimizin doğruluğunu test etmek isteyenler Suruç'a baksın! Güpegündüz eli silahlı katiller, bir esnafın dükkanını basıyor, insanları katlediyor, yaralıyorlar; sonra da hastaneyi basıp yaralı insanları, herkesin içinde katlediyorlar. Katiller sürüsü, internette vb'de ellerinde silah

ve şarjörlerle poz veriyor, tehditler savuruyorlar. İnternette iktidar karşıtı bir tweet atan gençler gözaltına alınıp tutuklanırken, ellerinde silahlarla insanları tehdit edenler elini kolunu sallaya sallaya dolaşabiliyorsa bunun anlamı açıktır. Siyasi iktidar, bir iç savaşta olduğunu açık açık kabul ediyor ve kendi yandaşlarını silahlandırmakta bir beis görmüyor.

Parlamento, hukuk vb hepsi halının altına süpürülmüş durumdadır. Artık zor yöntemleri devrededir. Artık söz eylemini bitirmiştir. Önümüzdeki sürece bu temelde hazırlanmayanlar, kaybedecektir. Geniş kitlelere şunu kesinlikle anlatmak zorundayız ki, dinci faşist iktidardan kurtulmanın zora dayalı bir halk ayaklanmasından başka yolu kalmamıştır. Şimdi buna hazırlanmak dışında yapılacak her şey zaman kaybından başka bir şey olmayacaktır. "Zaferi göze alacak mıyız?" Şimdi sorulması gereken soru budur. Eğer cevabımız "evet"se, bunun için atılması gereken adımları tez elden atmalı, işçi sınıfı ve emekçi halkları bunun için hazırlamalıyız.

Artık her şey, devrimin zaferi için olmak zorundadır; tüm zaman, tüm işler, tüm ilişkiler buna göre ayarlanmalı, tüm adımlar bunun için atılmalıdır. Madem ki, burjuvazi bizi kavgaya davet ediyor, bu kavgadan kaçmayacağımızı ve onu yerle bir edene kadar savaşabileceğimizi herkese göstermek zorundayız.

Onun için Şimdi Devrim Zamanı ve Her Şey Devrimin Zaferi İçin diyoruz.

>>Editör...

SURUÇ'U NASIL ANLAMALI?

Seçimlere günler kala, bir aşiretin dinci faşist liderlerinin örgütlediği ve yurtsever bir aileden üç kişinin hunharca katledildiği Suruç katliamının gerçek anlamını ortaya çıkarmak için önce Suruç'a bakmak lazım. Nedir Suruç'un özelliği?

Urfa'nın bu ilçesinin başta gelen özelliği, Rojava'nın Kobane ilçesine yakınlığıdır. İkinci özelliği ise, dinci-faşist iktidarın ve faşist devletin bu ilçede özel olarak ve derin bir biçimde örgütlenmesidir.

7 Haziran seçimlerinde Meclis'te azınlık durumuna düşen dinci-faşist iktidar, hatırlanacaktır, hükümeti devretmeyip erken seçim kararı alınca, ilk katliamı bu ilçede yaptırmıştır.

3

Büyük Sıçramalar Çağı

C.Dağlı

2

İdeolojik Mücadele Ve Proleter Sınıf Karakteri

Özgür Güven

4

İlk Günah, Son Hasta

Şiar Coşkun

5

G-7 Zirvesi Sizlere Ömür

Ali Varol Günel

8

Kapitalist Sanayi Savaşı

Aybel Gün

9

Uçurum

Kenan Kızıl

10

BÜYÜK SIÇRAMALAR ÇAĞI

BAŞYAZI

C. Dağlı

Sınıf mücadelesinin gelişimine ve bütün olaylarına, tarihin dönüm noktaları, büyük sıçramalar çağı, ya da tarihin en devrimci dönemi, toplumsal devrimler çağı, daha iyi bir dünyaya geçiş çağı, bakış açısıyla bakarsak doğru olarak değerlendiriliriz.

İşçilerin devrimci partisinin günlük çalışması, örgütlenmesi ve politik mücadelesi tarihin dönemeçleri, kapitalizmden komünist topluma -onun ilk aşaması sosyalizme- sıçrama bakış açısıyla gerçek anlamıyla anlaşılabilir, bütün önemi kavranabilir.

Bakış açısı, yalnızca eski dünyanın kökünü ortaya koymakla sınırlıysa, yeni bir dünyanın doğmakta olduğunu içermiyorsa, proletaryanın sefaletinden söz edip, ama kurtuluşunu anlatmıyorsa, bu bakış açısı dardır, eksiktir. Gerçeğin bütününe anlamaktan ve aydınlatmaktan uzaktır. Asıl üzerinde durulması gereken, eski dünya dağılırken, yeni bir dünyanın nasıl doğmakta olduğudur.

Kadınların gerçek özgürlüğü yani eksiksiz, tam kurtuluşu bakış açısından yoksunsa, kadın hareketi, biçimsel eşitlik, biçimsel demokrasi çerçevesini aşamaz. Bu bakış açısının en ileri gideceği nokta, kadınların haklarını genişletme, bazı iyileştirmeler, reformlar yapmaktır. Fakat en demokratik kapitalist ülkelerde de, kadının ezilmişliği, eşitsizliği devam eder. Oysa asıl sorun kadının toplumdaki pozisyonunu değiştirmektir. Kadının toplumsal pozisyonu, toplumun ilerlemesinin ölçütüdür.

Proletaryanın toplumsal devriminin zaferi bakış açısı yani tarihin dönemeçleri bakış açısı, ulusların kendi kaderlerini kendilerinin tayin hakkı (UKKTH) ilkesini somut olarak da Kürt ulusunun ulusal kaderini tayin hakkının doğru bir şekilde kavranmasını sağlıyor. Esas olan sömürülen ve emekçi kitlelerinin kurtuluşudur. Tam da bu bakış açısıyla Kürt ulusunun bağımsız devlet kurmak hakkı da içinde tam ayrılma özgürlüğünü savunuyoruz. Ezilen bir ulus olan Kürt ulusunun ulusal baskı (ulusal ezilmesi) işgal, ilhak, kölelik ve esaretten kurtulması, Kürdistan proletaryasının tam kurtuluşunun yolu olacaktır. Tamda bu bağlamda ulusal-sınıfsal kurtuluşun içiçe olduğunu söylüyoruz. Tamda proletaryanın toplumsal devriminin zaferi bakış açısından hareketle, Türkiye ve Kürdistan proletaryasının aynı ve ortak düşmana karşı tüm sınıf örgütlerinde en sıkı birliğini savunuyoruz.

Proletaryanın kurtuluşu bakış açısı olmadan, günlük mücadeleler neye göre değerlendirilecek? Mesela, işçilerin içinde buldukları koşullar nedeniyle çok sık olarak başvurdukları grevler nasıl ele alınacak? Sıradan bir bakış açısında, grevler nasıl ele alınacak? Sıradan bir bakış açısında grevler ekonomik bir kazanımla sonuçlanmıyorsa, hatta ekonomik bir kayba uğruyorsa, yani işçilerin ekonomik olarak, parasal olarak daha da güçsüzleşmesine yol açıyorsa, bu eylem başarısızdır. Oysa emeğin kurtuluşu bakış açısında her grev, proletaryanın kurtuluşu yolunda bir eğitim, işçilerin sınıf savaşçısı olarak yetkinleşmesinde bir okul ve kapitalizme karşı mücadelede işçileri birleştirme vb. yönüyle ele alınır. Devrimci sınıf bakış açısında, sorunun tek doğru koyuş biçimi budur. Günlük mücadelenin her biçimine bu açıdan bakılmalıdır. Günlük mücadelenin bakış açısını aşmayan işçiler, günlük hedefleri uğruna, kurtuluş amacını bir kenara atmış olur. Bu anlayışa sahip işçiler, kapitalist kölelik zincirlerini kıramaz, hiçbir zaman kurtuluş yüzü göremez.

Kendini günlük mücadele bakış açısıyla, ekonomik mücadele bakış açısıyla sınırlayan bir işçi, proletarya enternasyonalizmini, emeğin evrensel kurtuluşunu kavrayamaz. Oysa proletaryanın zaferinin güvenceye alınması, yani nihai zaferi, emeğin evrensel kurtuluşuna bağlıdır. Bunun da en etkin aracı, silahı proletaryanın dünya çapındaki enternasyonal mücadelesi ve birliğidir. Pratik enternasyonalizm, eylemsel enternasyonalizm, her ülke emekçi sınıfının büyük özverisini gerektiriyor. Her sınıf bilinçli işçi, emeğin kurtuluşunun dünya zaferi için birçok özveriye, birçok riski göze alır. Dün tüm bunları göze aldı, yarın da tereddütsüz göze alacaktır. Proletaryanın uluslararası dayanışması ve ortak mücadelesi, işçi sınıfının gelişkinliğinin ölçütüdür.

İşçiler kendilerini burjuva ve küçük-burjuva bencillik anlayışından, proletarya enternasyonalizmi ilkeleri ve dayanışma pratiğiyle aşar. Tüm ülkelerin sömürülen ve ezilen sınıflarıyla dayanışma eylemi içinde olmayan bu ilkedeki yoksun olan işçiler iktidara geldiğinde, kendi dar ulusal çıkarları bakış açısını aşamazlar. Bu dar bakış açısı, emeğin evrensel kurtuluş kavgasına zarar verir. Devrimci işçi hareketi enternasyonal anlayışı ve bunun pratik gereklerine her koşul, durum ve ortamda uygun davranmalıdır. Bu anlayış, insanları, insanal amaç peşinde koşan gelişkin insanlar durumuna yükseltir.

İşçileri, sınıf bilincini ve sınıf dayanışmasını geliştirmeye iten, teşvik eden burjuvaziye yenme hedefi ve emekçi sınıfın ortak çıkarlarıdır. Hedef, ancak işçilerin bir sınıf olarak hareket etmesiyle gerçekleşir. İşçilerin bir sınıf halinde hareket etmesi bilinci sınıf dayanışması, meslek birlikleri anlayışıyla, yani ekonomizm bakış açısıyla bağdaşmaz. Burada önemli olan bizim işçileri hangi anlayışla eğiteceğimizeyiz.

Meslek örgütlenmesi dar bakış açısına sahip olan işçiler kapitalizmin ezdiği ve sömürdüğü kitlelerin durumu karşısında kayıtsız kalırlar. Halkın ve devrimin önderi anlayışıyla davranan işçiler, kapitalizm tarafından ezilen kitlelerin demokratik istemlerine sahip çıkar ve ezilen yığınları kapitalizme karşı mücadelede birleştirir. İşçi sınıfı, tüm ezilen halk yığınlarını sermayenin diktatörlüğünden kurtarmadan kendini kurtaramaz.

İşçileri, proletaryanın tarihsel görevleri bakış açısıyla eğitmeliyiz. Bu tarihsel görevler, proletaryanın toplumsal varlık koşulları nedeniyle yapması gereken görevlerdir. Proletaryanın görevi, dünyayı dönüştürmek, yeni bir dünya kurmaktır. Emeğin yeni bir temelde, yeniden örgütlenmesidir. Ancak emeğin yeniden örgütlenmesiyle, emek, emekçiye yabancılaşmaz. Ancak o zaman ücretli köleliğin, meta fetişizminin, yabancılaşmanın olmadığı, özgür ve insanal birlik kurulur.

İşçileri, tarihsel materyalizm bakış açısıyla eğitmeliyiz. Bu bakış açısı, bu düşünce yöntemi, sınıflar savaşımının kaçınılmaz olarak tarihsel dönemeçlere, insanlığın yaşamında yeni bir dönüm noktasına varacağını söyler. Tarihsel gelişim basamağı büyük sıçramalar dönemine girmiştir. Kesinlikle bu çağ başlamıştır, yüzyıldır sürüyor, bugün daha ileri bir aşamaya varmıştır. Sınıf savaşımının gelişmesi, keskinleşmesi bizi devrim yoluyla, o büyük sıçramayla, sınıfların kaldırılması noktasına götürüyor. Tam da büyük bir enerjiyle buraya doğru ilerliyoruz. Devrimci bir bakış açısına sahip olan işçiler, günlük mücadelelerin akışı içinde hedefini yitirmez; tersine, büyük devrimci hedefe ulaşma, yani devrimin zaferi bakış açısı her durumda onlara yol gösterir.

Emekçi sınıf, marksist tarihsel gelişme anlayışının yol göstericiliğinde hareket ederse, sınıflar arasında ve olaylar arasındaki karşılıklı ilişkiyi doğru olarak bilince çıkarır. Olaylarla, nesnel toplumsal gelişme arasındaki bağıntıyı kavrar, bu sorunda yeni bir farkındalık ortaya koyar.

Olaylar arasındaki nesnel bağıntıyı, yani sorunu doğru koymak neden önemli? Bu soruya, sorunun çözümüne giden doğru yolu göstermek için, diye kesin bir yanıt verebiliriz. Öncelikle belirtmek gerekir ki, olaylar arasındaki ilişki, yalnızca birbirini etkileşime indirgemez. Olayların olguların sadece kendi arasında değil, nesnel toplumsal temelle ilişkisi var. Tüm toplumsal olaylar tam da bu temel üzerinde ortaya çıkar. Toplumdaki arızaların ortaya çıkması ve yinelenmesi bunun toplumsal temellerine kadar inilirse anlaşılabilir. Böylece, olayların ortaya çıkışı, birbirini etkilemesi vs hakkında bütünsel bir bakış açısı sergilemiş oluruz.

Burjuva toplumun belli yönlerine ve sonuçlarına karşı vur-kaç taktiğine göre eylemlerde bulunmak yerine, verili toplumun kendisine karşı etkin devrimci mücadele yürütmüş oluruz.

Devrimci mücadele yoluyla yıkmamız gereken kapitalist toplumun kendisidir.

İran'da İdam Durdurulsun

Bugünlerde yine, İran'da uygulanmak üzere olan bir idam cezası, onun durdurulması gündemde. İran'da uygulanan idam cezaları, özellikle de Kürt halkına yağdırdığı idam cezaları dünya halklarının öfkesini üzerine çekiyor.

Komala'ya (İran Kürdistanı Devrimci Emekçiler Topluluğu) üye olduğu gerekçesi ile tutuklanan, işkence gören ve İran'ın devrim mahkemelerinde idam cezasına çarptırılan Ramin Hüseyin Penahi'nin idamının durdurulması için Uluslararası Af Örgütü de bir kampanyaya başladı.

Ocak 2018'de idam cezası alan ve Sina Cezaevi'nde tutulan Ramin Hüseyin Penahi'nin idamı 3 Mayıs günü gerçekleşecekti, ancak dünya çapında kamuoyu baskıları nedeniyle ertelenmişti. Ve 15 Haziran günü idam edilmesi planlanıyor.

Kuzenin 3 Mayıs'ta gerçekleşecek idamını durdurmak isteyen yeğeni Niştıman Hüseyin Penahi, 2 Mayıs günü kendini asarak yaşamına son verdi. Genç Kürt kadını, dayısının

idam edilmemesi için duyarlılık oluşturmak için intihar etmişti.

Penahi, üç Komala üyesi ile birlikte Temmuz 2017'de Se-

Avukatları, Penahi'nin "en ağır suçlar" kapsamına giren ve ölüm cezası verilmesi için gerekli alt sınırları aşan kasten öldürme faaliyetleriyle bağlantılı olduğuna ilişkin hiçbir kanıt olmadığını savunurken, mahkemeye çıkarılana kadar müvekkili ile bir defa görüşebildiklerini, adil savunma yapmadıklarını ve delillerin yetersiz olduğunu söylüyor.

Ramin Hüseyin Penahi'nin idamının durdurulması ve adil yargılanması için pek çok yerde ve sosyal medya üzerinde kampanyalar düzenleniyor, imzalar toplanıyor.

Ve Ramin Hüseyin Penahi'yi idama götürmek için Sine Cezaevi'ne gittiğinde tutsaklar isyan çıkardı. Penahi'yi güvenlik güçlerine vermeyen tutsaklar isyan çıkardı, Penahi'nin de aralarında olduğu onlarca tutsak yaralandı; gardiyanlardan da yaralananlar var. İran rejimi diğer şehirlerden Sine'ye askeri sevkiyat yaparken, Penahi'nin bayramdan sonra idam edileceği ortaya çıkmıştı.

Zırlı Araçlar Katletmeye Devam Ediyor

Devlet, zırlı araçlarla da katletmeyi sürdürüyor. Türkiye ve Kürdistan'ın dört bir köşesinde küçük çocuklardan yaşlılara kadar gün geçmiyor ki bir cinayet haberi gelmesin. İki gün üst üste Söke'de ve Dersim'de yaşlı insanlar zırlı araçlarla katledildi.

12 Haziran günü Aydın Söke'nin Sarıkemer Mahallesi'nde akşam Söke İlçe Jandarma Komutanlığı'na ait devriye minibüsü, geri manevra yaptığı sırada yoldan geçen 74 yaşındaki Ahmet Barışık'ı ezdi. Ahmet Barışık, kaza yerinde yaşamını yitirdi.

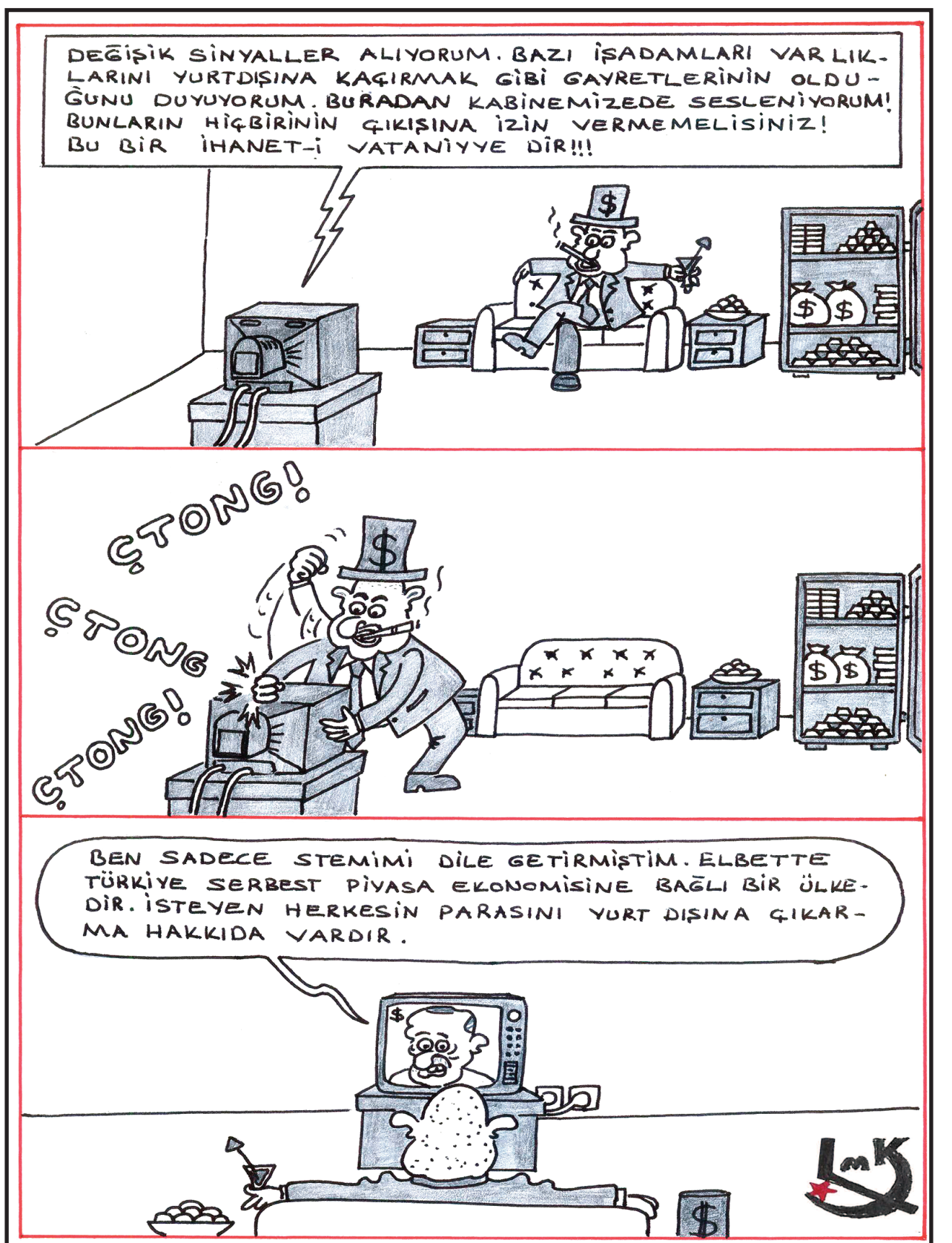
Ertesi sabah da Dersim Atatürk Mahallesi'nde karşıdan

karşıya geçmeye çalışan 92 yaşındaki Ali Sezer'e akrep tipi zırlı araç çarptı. Ali Sezer de olay yerinde yaşamını yitirdi.

Dersim'de 28 Mayıs günü zırlı aracın çarpması sonucu 60 yaşlarında Hasan Hüseyin Çimen ağır yaralanmıştı.

6 Haziran Günü Diyarbakır'da polise ait TOMA'nın çarpması sonucu 85 yaşındaki Mehmet Tektetin yaşamını yitirmişti.

Kürdistan'da askeri araçların çarpması sonucu son 16 ayda 6'sı çocuk en az 22 kişi yaşamını yitirdi, 2'si çocuk 36 kişi ise yaralandı.

Editör

Suruç'U NASIL ANLAMALI?

Baş tarafı 1. sayfada

Erken seçime, azgın bir faşist terörle gidileceğinin ilk işareti Suruç'ta verilmişti. Katliam, 7 Haziran seçimlerinden yaklaşık bir buçuk ay sonra 20 Temmuz'da yapılmıştı.

Çok geçmeden, yaklaşık iki ay sonra Eylül 2015'te, yani Kasım seçimlerinden bir buçuk ay önce, bu sefer IŞİD'li katil sürüleri, Suruç'un tahıl silolarında saklanarak Kobane'ye kanlı bir saldırı gerçekleştirmişlerdi. Bunun faşist devletin, MİT'in organizasyonu olduğundan sadece ahmaklar şüphe duyar.

Öncesi de var. IŞİD denen katil sürüleri 2014'te Kobane kuşatmasını yine bu ilçeden Rojava'ya girerek başlatmışlardı. RTE, bu saldırının arkasında olduğunu, "Kobane düştü düşecek" sözleriyle ifşa etmişti.

Üç yurtseverin katledildiği saldırı, RTE'nin "iş başlamadan bitirmek" ve "HDP barajın altında bırakılmalı" talimatından bir kaç gün sonra geldi. Aynı günlerde, HDP ilçe binalarına, toplantılarına saldırılar peş peşe gelmeye başladı. Kışkırtma en tepeden yapılıyor. "Baktık olmadı, Belgrad ormanlarına toprağa gömdüklerimizi çıkarınız"ın bir örgütlülüğün açığa vurulması olduğunu bu gelişmelerden sonra anlamayan kalır mı acaba?

Dinci-faşist iktidarın sandıkla gitmeyeceğinin, bugüne kadar sayısız belirtisi ortaya çıktı. Suruç bir başka işaretidir. Bu işaretin anlamı, dinci-faşist iktidarın kan dökmekten çekinmeyeceği, katliam dahil, iktidarı bırakmamak için her yola başvurulacağıdır.

Toplumun emekçi ezilen, sömürülen kitlelerinin ezici bir çoğunluğu dinci-faşist iktidarın karşı-

sındadır; bundan kuşku yok. Kitleler, dinci-faşist iktidarın, faşist devletin baskı ve teröründen bıkmış durumda. En ufak bir özgürlük ışığına bile büyük bir umutla sarılıyor, faşist iktidara karşı mücadeleye istek duyuyor. Bunlar herkesin gördüğü, görebileceği somut olgulardır; çıplak gözle görülebilecek kadar olgun ve yaygındır.

Ama bu somut olgulardan nasıl bir sonuç çıkarmak gerekiyor? Tekelci sermaye sınıfına ve emperyalistlere güven duygusuyla dolu olanlar, bu tablodan dinci-faşist iktidarın sandıkla, seçimle gidebileceği sonucunu çıkarıyorlar. Bu yöndeki tüm aksi işaretlere rağmen... Burjuva sınıfa ve onun iktidarlarına, devletine güvenen sosyal reformistlerle oportünistlerin umudu, emekçi sınıfların özgürlük için, dinci faşist iktidardan, faşist devletten kurtuluş için besledikleri umuttan çok farklıdır. Bunlar taban tabana zıt iki ayrı durumdur.

RTE'nin, onun somutunda dinci-faşist iktidarın -artık bir hiç olduğu iyice ortaya çıkan Meclis'te çoğunluk kimde olursa olsun beş kuruluşluk değeri yok- seçimle, sandıkla gitmeyeceği Suruç katliamıyla bir kez daha gösterilmiştir. Baskı, terör, tu-tuklama, gözaltı, sandık başında terör, sandık başkanlarının baskı ve hileleri, mühürlü oylar, ters tarafa yazılmış oylar vb vb akla hayale gelmeyecek bin bir yolla işi "iş başlamadan bitirmeye" çalışacaklar. Yine olmadı, "Belgrad ormanlarına" koşup Suruç'ta yaptıkları tatbikatı Türkiye ve Kürdistan'a yayacaklar.

Şöyle ya da böyle -pratikte gerçekleştirilecek her biçimi önceden bilmek, kestirmek mümkün değil, gerekli de değil- iktidarı bırakmayacaklarını;

hazırlıklarını seçim sonrasında göre yaptıklarını her durum ve fırsatta açığa vuruyorlar. Bundan şüphesi olması için insanın faşist devlete ve dinci faşist iktidara güven duygusuyla dolu kuru bir bağırsak olması gerek.

CHP, dinci faşist iktidarın, özel olarak ise, RTE'nin en güçlü koltuk değneği olarak, dinci faşist iktidarın tehlikeye düşmesi durumunda, onların yardımına koşmaya hazır. RTE'nin kendini sağlama aldığı Nisan referandumu sonuçlarına karşı kitlelerin sokağa çıkması, CHP ve liderinin "kararlılıkla" engellediği nasıl unutulur. Ve bu adamlar daha şimdiden seçimde güvenliği aldıklarını, hile yapılamayacağını; "seçimde hile algısını yıkacaklarını" söyleyerek RTE ve dinci-faşist iktidara itirazın yollarını kesmek için kolları sıvadılar bile.

CHP, dinci-faşist iktidarın ve RTE'nin şöyle ya da böyle, "seçimi kazanmalarına" itiraz etmeyeceğini her fırsatta, dolaylı biçimde, açığa vuruyor. CHP'nin kuyruğundaki sosyal reformist partiler ve oportünistler ise, "CHP olmadan biz ne yapabiliriz ki" demenin ve bir iki sızlanmadan sonra seçim sonuçlarını sineye çekmenin yollarını şimdiden döşüyorlar.

Kürt halkının, emekçi sınıfların ve ezilen, sömürülen, faşizmin baskısından bunalan kitlelerin "bir umut" diyerek sandığa gitme isteği duymalarında anlaşılacak bir şey yok. Leninistler, kitlelerin yaşamdan, kendi deneyimleriyle öğrenmelerinin önemini biliyorlar. Bu yüzden, kitlelerin sandığa gitmelerinin önünde engel olmak gibi bir politik yolu izlemeyiz, izlemeyeceğiz.

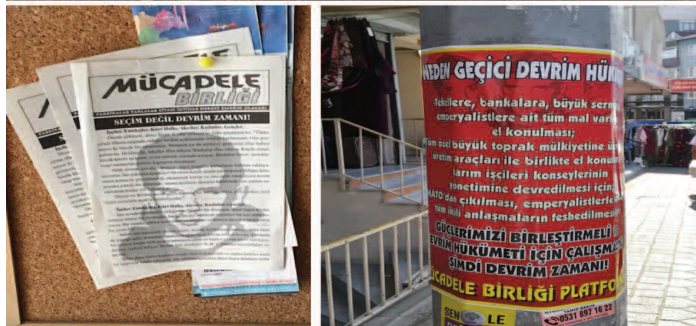
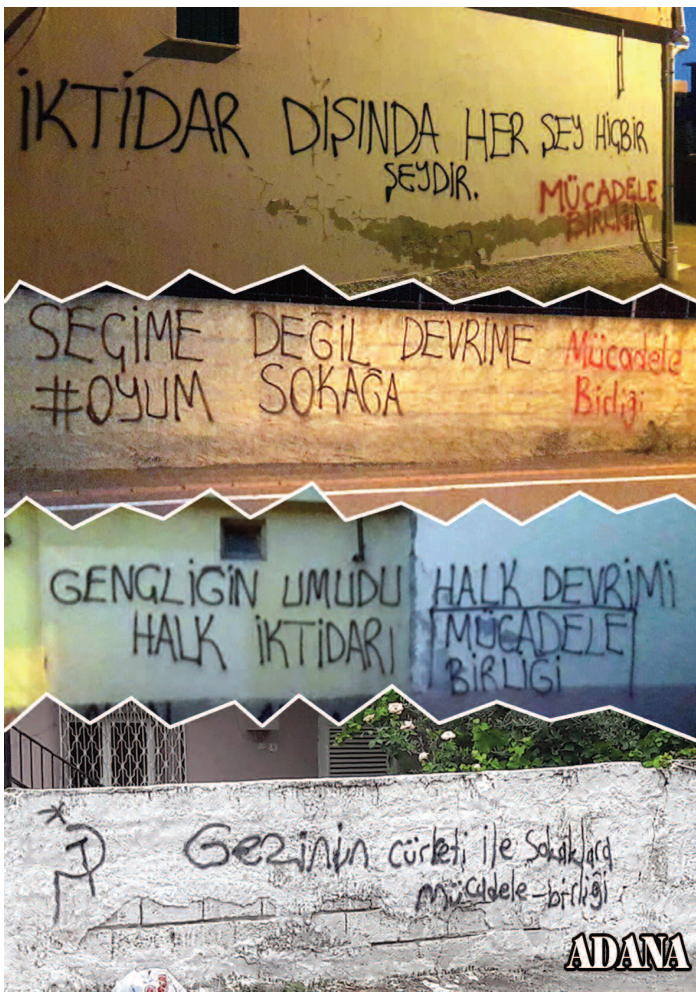
Fakat buna karşılık, gerçekleri ve gerçek kuruluş yolunu söylemekten, propaganda ve ajitasyonlarını bunlar üzerinden yürütmekten de bir milim geri durmazlar, durmayacaklar. Gerçek şudur: Suruç cinayetlerinin de gösterdiği gibi, dinci-faşist iktidar ve onun başı, seçimle, sandıkla gitmeyecek. Sermaye sınıfı ve emperyalistler, bütün iki yüzlü, sahtekar açıklamalarına karşın, düzenin güvenliği ve geleceği için dinci-faşist iktidarın ve onun başının arkasında duruyorlar. CHP dahil, düzenin bütün güçleri dinci-faşist iktidarın ve onun başının arkasında mevzilenmişler.

Çözüm yolu, dinci-faşist iktidara, onun başına, düzen güçlerine karşı ayaklanma ve devrimdir. Bu mümkündür ve başarılabilir. Emekçi sınıfların, Kürt halkının, ezilenlerin ezici bir çoğunluğu dinci-faşist iktidar ve onun başına karşı; bu iktidar ve onun başına karşı kin ve nefret duygularıyla dolu. Bundan şüphesi olan Suruç'a gitsin, Kürt halkını dinlesin. Ayaklanma havası her yere yayılmış durumda.

Sosyal reformist partiler ve oportünistler ayaklanma ve devrimden söz ettiğimiz için bizi "hayal görmek"le, "hayalperest"likle itham ediyorlar. Gerçekte kim hayalperest, kim gerçekçi? Haziran Halk Ayaklanmasını, 6-8 Ekim Serhıldanını yaratmış; şimdi ise, yıkıcı bir öfke ve kinle dolu halklara güvenen Leninistler mi, yoksa Haziran-Kasım seçimleri ve Nisan referandumundaki tüm deneyimlere karşın dinci-faşist iktidarın ve onun başının sandıkla gidebileceğine hala inanan, buna güvenen sosyal reformist partiler ve oportünistler mi?

Sahi kim hayal görüyor?

Adana Ve İstanbul'da Yazılamalar

Suruç'ta Seçim Provokasyonu Ve Katliam

14 Haziran'da Suruç'ta bir katliam yaşandı. Son yıllarda seçimlere hazırlanırken bombaların patlaması ve provokasyonların yaşanması, kaçınılmaz bir gerçeklik haline aldı.

Bu defa patlayan bombalar değildi. Tayyip Erdoğan'ın "HDP'yi baraj altında bırakmak için gereken her şeyin yapılması" söylemi, ilk meyvesini(!) verdi. Suruç'ta AKP milletvekili adayının yakınları, kendilerine oy vermeyeceklerini söyleyen esnafa ve etrafındakilere ateş açarak yaraladı, hastaneye kaldırılan yaralıları da orada öldürdü...

Olayın gelişimi kısaca şöyle:

AKP'nin milletvekili adayı İbrahim Halil Yıldız, seçim gezisi kapsamında Hacı Esvet Şenyaşar adlı esnafı ziyaret ederek oy istedi. Esnaf da "Size verecek oyumuz yok" dedi. Tehditlere maruz kalan Şenyaşar ailesinin de AKP'lilere aynı yanıtı vermesi üzerine milletvekilinin kardeşi, Esvet Şenyaşar'ın kardeşi ne tokat attı, hemen ardından silahlar ateşlendi.

Açılan ilk ateşte Hacı Esvet Şenyaşar'ın oğlu Celal Şenyaşar yere yıkıldı ve hayatını kaybetti. Diğer iki kardeşi Suruç Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Olay yerinde darp edilen Hacı Esvet Şenyaşar çocukları için hastaneye gittiğinde AKP MYK üyesi, milletvekili ve aynı zamanda milletvekili adayı İbrahim Halil Yıldız da oradaydı. Bu sırada Yıldız'ın akrabaları yeniden saldırıda bulundu. Görgü tanıkları, Hacı Esvet Şenyaşar'ın hastane kapısında linç edildiğini söylüyor. Oğlu Mehmet Şenyaşar da yaralı halde iken hastanede başına oksijen tüpü ile vurularak katledildi.

Urfa'daki Mehmet Akif İnan Hastanesi'ne kaldırılan Milletvekili Yıldız'ın kardeşi Mehmet Ali Yıldız ve bir korumasının da bu çatış-

malarda hayatını kaybettiği öğrenildi, 9 kişi de yaralandı. Görgü tanıkları ve paylaşılan fotoğraflarla, hastanede yaşanan saldırı öncesi hastane kameralarının tahrip edildiği öğreniliyor.

Hastanede doktorların gözü önünde öldürülen yaralılardan birinin oksijen tüpü ile kafasının kırıldığı, birine tabanca ile ateş edildiği, diğerinin de bıçaklanarak boğazının kesildiği tüm karartma çabasına rağmen öğreniliyor...

Devlet hastanesinde yaşananlara ilişkin Türk Tabipleri Birliği de (TTB) bir açıklama yaparak, "Ölümlerden ikisinin hastanede gerçekleşmiş olduğu bilgisi, hastanede ciddi bir güvenlik açığı olduğunu ortaya koymaktadır. Aynı zamanda yaralıların çevredeki devlet hastanelerine sevki için 112 ambulanslarının hizmet vermesinin engellendiğini de öğrenmiş bulunmaktayız."

Yaşanılan bu kaygı verici olay, hastanenin sağlık hizmeti vermesinin engellendiğini ve başta hekimler olmak üzere sağlık çalışanlarının güvenliğinin sağlanamadığını göstermektedir.

Sağlık Bakanlığı'na ve Şanlıurfa Valiliği'ne bir an önce bölgedeki sağlık kurumlarının hizmetlerini yapabilmesine yönelik gerekli önlemlerin alınmasını ve kamuoyunu tatmin edici bir bilgilendirme yapmasını talep ediyoruz" dedi.

Ertesi gün, ölen esnaf kardeşler Celal Şenyaşar ve Adil Şenyaşar'ın cenazeleri Antep'ten Suruç'a getirildi ve toprağa verileceği mezarlıkta bekleyen binlerce Suruçluya polis toma, gaz bombaları ve tazyikli suyla saldırı; mezarlığa gelmek isteyen insanları da polis tarafından engellendi. Kısa süre içinde de yaralı babanın da ölüm haberi geldi.

Burjuva medya ise bildiğimiz gibi, hepsi tek bir ağızdan "AKP'lilere PKK saldırısı" di-yerek verdin haberleri...

HDP, Suruç'ta yaşanan saldırının ardından iki günlük yas ilan etti, seçim güvenliği için İçişleri ve Adalet bakanlıklarını göreve çağırdı. Savcılığa deliller karartılmadan delilleri toplama çağrısı yapan HDP, olayın yaşandığı yerde hem mobese kameralarının, hem esnaf kameralarının olduğunu hatırlattı.

Selahattin Demirtaş da halkı sağduyuya davet etti, provokasyonlara gelmeme çağrısını yaptı.

AKP'nin milletvekili adayı İbrahim Halil Yıldız, Nisan 2017 anayasa referandumu sırasında da 20 silahlı adamıyla okul basarak, sandık başkanı ve görevlileri rehin almıştı.

Dinci faşizm, 24 Haziran'da seçilememe ihtimaline karşı çoktan A, B, C planlarını uygulamaya koydu.

Otur da yapılan her tür hile-hurdaya rağmen bu seçimlerde seçilemezse, kendileri için sona gelindiğini iyi biliyor dinci faşizm. Son bir varlık yokluk savaşı verdiklerinin bilincinde olarak atıyorlar tüm adımların...

Seçimde kazanmak ya da kaybetmek... Sonuç ne olursa olsun en nihayetinde kaybedecekler; döktükleri kanda boğulacaklar

Güney'den Gençler Kandil'e Canlı Kalkan

TC'nin Kandil'e saldırma tehditleri üzerine Başûrê Kürdistan'dan gençler, Kürdistan Yurtsever Gençlik Hareketi ve Mücadeleci Genç Kadın Örgütü öncülüğünde, Kandil'e yürümeye başladılar.

Kerkük, Silêmanî, Şarezûr, Pênciwên, Ranya, Hewlêr, Germiyan ve pek çok ilçeden dün Kandil'e doğru yola çıkan gençler, 11.00'de Süleymaniye'nin Dukan ilçesinden basın açıklaması yaptı. "Berxwedana Qendîlê" ve "Bimre Xiyaret" sloganları ile açıklama yapan gençler, işgale geçit vermeyeceklerini vurguladı, "Kürdistan işgalcilerle mezar olacak" dedi.

Yol üzerinde diğer ilçelerden gelen gençlerle birleşen konvoy, Kandil'de işgale karşı çadır kuracaklarını ve Kandil'e canlı kalkan olacaklarını duyurdu.

Kandil'e ulaşan Kürdistan'lı gençler, Komtane köyünden Silê köyüne kadar sloganlarla kitlesel yürüyüş düzenledi ve saygı duruşunda bulundu. Ardından Kandil'e 'Canlı Kalkan' eylemine başladılar.

İDEOLOJİK MÜCADELE VE PROLETER SINIF KARAKTERİ

ÖZGÜR GÜVEN

Son günlerde seçimler gündemin başına yerleşti. Yerleşti yerleşmesine de, burada öne çıkan tehlikeli bir yaklaşım var: "RTE gitsin de kim gelirse gelsin." Bu havanın yaratılmasında, küçük burjuva sol hareketin, oportünist hareketin önemli etkisi ve payı var.

Biz konunun can alıcı noktasını açığa çıkarmak için şu soruyu sormak istiyoruz. Proletaryanın ve müttefiklerinin (ezilen ulus ve ulusal topluluklar, kır ve kent küçük burjuvazisi) mücadelesinin temeli ne olmalı? Tekelci sermayeye ve onun günümüzdeki egemenlik aygıtı faşist devlete karşı yükselttiği sınıf mücadelesi mi olmalı, yoksa daha çok insan kazanmak, daha çok "oy" almak için oportünist-pasifist bir yaklaşımla devrimci hedeflerden, devrimci mücadeleden ve devrimden vazgeçip yerine reformist bir tutum mu alınmalı? Çünkü yukarıdaki dikkat çektiğimiz yaklaşım, sorunun ikinci kısmını olumlar.

Aslında sorunun cevabı da açık: Sınıf mücadelesi. İşçi sınıfı ve emekçileri kurtuluşa götüren başka bir yol da yok.

Devrimci komünist parti proletarya ve halkların bütün genel hareketlerine sahip çıkmalı ve bu hareketler devrimci olduğu müddetçe desteklemeli, ama eleştiriden de asla vazgeçmemeli. Zira bu genel hareketlerin çıkış noktası ne olursa olsun, kitlelerin mücadelesinin gelişim sürecinde atılan her adım sonra çıkarılacak dersler, kitle hareketinin teorik düzeyini yükseltip bilincini güçlendireceği gibi, hedefi daha net görmelerini de sağlayacaktır. Aynı zamanda gerçek ve güvenilmez dostlarını anlamalarına, ayırdetmelerine de yardımcı olacaktır.

Bütün dünyada işçi sınıfı hareketi ve genel devrimci hareket, sadece burjuva sınıfa karşı verdiği ideolojik-politik mücadeleyle değil, kendi içindeki sağ ve sol her türlü sapma akıma karşı verdiği mücadeleyle de gelişmiş, güçlenmiştir. Her devrimci hareket, özellikle proletaryanın devrimci hareketi kendi içinde mücadelelerle birlikte ilerler. Bu mücadelenin sonucunda egemen sınıf burjuvazinin ideolojik saldırılarına karşı da donanımlı ve güçlü duruma gelir. Bu mücadele devrim öncesiyle de sınırlı değildir, devrimden sonra sosyalizm koşullarında da sürer, sürmelidir. Dünya egemenliği henüz yıkılmayan emperyalist kapitalist sistemin güçlü varlığı, devrimi her yönden kuşatma altına alır. Çeşitli yollardan süren burjuva saldırılar, ideolojik alanda da sürer. Bu koşullarda devrimin ve devrimci hareketin saflarına burjuva, küçük burjuva düşünceler, görüşler sızır, sızabilir. Hatta bu sızma komünist partinin saflarına kadar uzanabilir. Bu nedenle sadece devrim güçleri arasında değil, komünist partinin kendi içinde de ideolojik mücadele devam etmeli, proletaryanın sınıf karakteri ısrarla korunmalı, savunulmalıdır. Sovyetler Birliği ve sosyalist sistemin yaşadıkları unutulmamalı, dersler çıkarılmalıdır.

İster sağ, ister sol olsun her türden oportünizm, proleter sınıf karakterini kabul etmez, devrimci hareketi burjuva çerçevede içinde kalmaya zorlar. Komünist partisini devrimci yapan tam da proletaryanın sınıf karakteridir. Bu sınıf karakterine sahip olan bir komünist parti, kapitalizmi ve sermayenin egemenliğini yıkararak, burjuva ufukların ötesine yelken açan kitlelere önderlik yapabilir. Bu karakter sayesinde komünist hareket, işçi sınıfını, nihai kurtuluş olan sınıfların kaldırılması hedefine taşıyabilir.

Kapitalizm koşulları altında küçük mülkiyet sürekli tasfiye olur. Üretim ve geçim araçlarını kaybeden küçük mülk sahipleri de sürekli olarak proletaryanın saflarına itilir. Bu durum, burjuva ve küçük burjuva düşünce biçiminin, ideolojinin proletaryanın saflarına sızması sonucunu yaratır. Bu koşullar küçük burjuva hareketin proletarya içinde kısmen de olsa etkili olmasının nedenlerinden biridir. Küçük burjuva hareketten koparak proleter hareketin saflarına geçenler de olur. Bu biçimde proleter harekete katılanlar ideolojik olarak da, düşünce biçimi olarak da küçük burjuva hareketi terketmeli, pratiğini de üzerinden atmayı başarmalıdır. Bunlar devrimci komünist hareketi hem teorik olarak hem de pratik olarak özümsemeli, içselleştirmelidir.

Küçük burjuva hareket içinde baskın olan ekonomizm ve sendikalizm, uzun yıllardan beri ücret artışı, çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi, sendikall haklarla sınırlı dar bir çerçevede debelenip duruyor. Çünkü genel karakter olarak küçük burjuva hareket "mümkün olanı" hedefler. Buna da "gerçekçi olmak" derler, "reel politika" derler. Onlar "politikacıdır", devrimci değil. Marksist leninistler anlık "mümkün olanı" değil, sınıfların kaldırılmasını hedefler, güncel olanın içinde de bunu gözetir. Che'nin dediği gibi, devrimci olmak "gerçekçi olup imkansız istemektir." Sınıfların ortadan kaldırılması, tarihin en devrimci eylemidir ve bu hedefe ancak sınıf mücadelesi yoluyla varılabilir. Marksist leninistleri devrimci yapan da budur.

Alman sosyal demokrasisi -ki o zaman işçi sınıfı hareketi- içindeki çeşitli akımlarla ilgili yazılarında Marx da, Engels de proletaryanın sınıfları ortadan kaldırma hedefi ve bu hedefe giderken politik iktidarın ele geçirilmesinin zorunluluğuna dikkat çeker. Hatta bu iktidarı ele geçirme hedefinin biçimsel olarak ele alınarak, "uzlaşma" ve "reform" hedefinin öne çıkarılmasının iktidar hedefini bilinmeyen bir geleceğe ötediğini, bu durumda küçük burjuva ideolojinin bir ifadesi olduğunu, işçi sınıfını bir felakete sürüleceğini söylerler.

Yine Engels "Konut Sorunu"nda özel olarak konut sorunu üzerinde dursa da, çalışma koşullarının iyileştirilmesinden diğer sosyal haklara kadar pek çok sorunun tek yanlı olarak öne çıkarılmasının sömürüyü gizlediğine işaret eder, bunun reformizm olduğunu ve devrimci sınıf politikasını yerine bir reform politikasının konamayacağını açıklar.

Buraya kadar yazdıklarımızdan açıkça anlaşılacağı gibi, işçi sınıfı hareketinin ve proleter devrimlerin gelişimi her yerde, her platformda sermayeye karşı amansız mücadeleyle olduğu kadar, emek güçlerinin, devrim güçlerinin kendi içlerindeki ideolojik mücadelelerle birlikte gerçekleşir. Bizde de birleşik devrimi hedefleyen bir birlik var. İdeolojik mücadele, burjuvazinin ideolojik saldırılarına karşı olduğu kadar, cephesel bir karakter gösteren bu birlik içinde de sürebilir, sürmelidir. Zira birleşik devrim ve birleşik mücadele önemlidir ve bu birliğin amacı ve ilkeleri de birliğin kendisi kadar önemlidir. Bu tür birliklerin prensibi eyleme birlik, eleştiride serbestliktir.

İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesinin başarısı, programın ve politikalarının sınıfsal karakterine bağlıdır. Devrimci komünist partinin sınıfsal karakteri, partinin programı ve sınıf karakteriyle başlar. Marksist-leninist ilkelere dayanmayan bir parti, adı ne olursa olsun proletaryanın devrimci sınıf partisi değildir. Proletaryayı zafere marksist-leninist programa sahip devrimci komünist parti öncülüğünde vereceği sınıf mücadelesi taşıyacaktır.

Ankara Katliamı 9. Duruşması

2015 10 Ekimi'nde yaşanan "Barış Mitingi" katliamında hayatını kaybeden 103 kişi ile ilgili davanın 9'unu duruşması 12 ve 13 Haziran tarihlerinde Ankara 4'üncü Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Ölenlerin aileleri ve avukatlar dışında çok sayıda kişi duruşmayı izledi. Polis jandarma ablukasında süren duruşmaya tutuklu 18 İŞİD'li katıldı.

Kimlik tespitinin ardından mahkemeye gelen belgelerle ilgili bilgiler okundu, müşteki avukatı Av.İlke Işık, davanın mütalaa aşamasına geçilemeyeceğini belirterek, dava dosyasındaki eksikleri anlattı.

Davaya ilişkin 182 dosya olduğunu ve mahkeme heyetinin bunun ne kadarını okuyabildiğini sorarak, bu kadar eksik, bu kadar toplanmamış delil ve toplananların dahi tartışılmadığı bir noktada esas hakkında mütalaa verilemeyeceğini, karara da gidilemeyeceğini söyledi.

"Maddi gerçeğe ulaşmak için tüm delillerin toplanması ve tartışılması gerekir. İletişim tespiti dosyaları hala gelmedi. Yargılamamın başından beri Antep'ten istediğimiz dosyalar gelmedi. Mülkiye Müfettişleri kararlarının 8 klasör hala eksik. İki bilimsel mütalaa sunduk adını bile anmadınız. Dernekler ilgili belgeler istedik hala cevap gelmedi. Katliam planına ilişkin mailler incelenmedi. Toplanmamış deliller var. Bu deliller toplanmada mütalaa verilir ne de karar çıkabilir" diyen Işık, Antep Valiliği'nin İŞİD demekleriyle ilgili işlem yapmadığını söyleyerek, "İŞİD'li Ahmet Güneş arıyor ama Antep'in göbeğindeki derneğe gelip, genel kurula katılıyor. Bu kadar rahat nasıl gezebiliyor: Mahkemenin yaptığı suç duyurusunun sonucunun takip edilmesi gerekir, olayla ilgili bir şeyden bahsediyoruz. Suç duyurusuna ilişkin hukuki sürecin beklenmesi gerekir" dedi.

Bu örnekleri çoğaltan Avukat, varolan infaz görüntülerine rağmen İŞİD militanı Ahmet Güneş'in 6 ayda tahliye edildiğini

hatırlattı.

Av.Tonguç Cankurt da, "Bunun sadece bir İŞİD katliamı olmadığını hep söylüyorduk. Bunun siyasal atmosfer içerisinde değerlendirilmesi gerekir. (...) Hakim ve savcılar hakkında suç duyurusunda bulduk, kimin ihmal ve sorumluluğu var ise suç duyurusunda bulunmaya"

mütalaa'yı kabul etmeyeceklerini söyledi. Duruşmanın 2. gününde (bugün) mütalaa itiraz edildi ve katliamın siyasi ayağına dikkat çekildi. Av.Nuray Özdoğan, "Bu katliama giden yolları önerler, Ankara'ya gelmesine izin veren emniyet yetkilileri, rezidansları boşaltanlara müsaade edenler, dinlemeye rağmen bunlara engel olmayan emniyet güçleridir, bu yolları yapanlardır. Yargının sunduğumuz delilleri görmeme hakkı yoktur. Türkiye tarihini etkileyen bir olaydan bahsediyoruz. Bugün hükümet ve devlet bunu yapmıyor. Ama yargı bu ölçüde ve yetkidedir. Siyaset başka ilişkilerle buna gözünü kapattı. İnsanlığa karşı suçtan yargılanmalıdır" diyerek yargının çaresiz olmadığını, katliamdan sorumlu olanları araştırabileceğini söyledi.

devam edeceğimiz" derken, aileler de "103 annenin yüreğini yakanları böyle yargılamaya vicdanınız nasıl dayanıyor. Bizi yeniden mi katletmeye çalışıyorsunuz" dedi.

Mahkeme başkanı da "Siz beni yargılamazsınız" diyerek küpünü çıkartıp salonu terk etti.

Savcı, sanıklar hakkında 10 sanığın 101'er kez ağırlaştırılmış müebbet hapsini; 9 sanığın da çeşitli suçlardan süreli hapis cezasını istedi, mütalaa verdi.

Savcının mütalaa vererek davayı kapatmak istemesine karşı 10 Ekim Davası Avukat Komisyonu bir açıklama yayınladı; katliama göz yuman, sorumluluğu bulunan hiçbir kamu görevlisi yargılanmaya dahil edilmeyerek devletin sorumluluğunun üstünün örtüldüğünü, katliamla ilişkili, yöneticilik konumunda olan sanıklardan bir kısmı için sadece üyelikten ceza talep edildiğini, mevcut sanıklar dışında katliamla ve sanıklarla ilişkili kişilerin dosyaya dahil edilmediğini, dosyaya gelen binlerce bilgi ve belgeyle rağmen 2,5 yıl önceki iddianamenin de gerisine düşen, devletin her kademede sorumluluğunu ısrarla yok sayan

Mütalaa veren savcının "ben kime yaranacağım diye merak ediyorum" demesi, ailelerin protestolu alkışıyla karşılandı. "Kimseye yaranmana gerek yok. Adaleti sağla" denildi. Karşılıklı tartışmalar uzayınca Mahkeme Başkanı yine küpünü çıkararak duruşmaya ara verdi.

Tartışmalı geçen ilk oturum ardından aileler, salonu terk etmedi, duruşma başladığında da sanıklar duruşma salonuna getirilmedi. Sanık avukatları savunma yaparak, kendilerini bu salonda güvende hissettiklerini söyledi, ailelere sataşarak provokasyon yarattılar.

Savunmanın ardından mahkeme heyeti ara karar vererek, duruşmaya gelmeyen sanıkların ve vekillerinin gelmesi ve mütalaa'ya karşı yazılı beyan için gelecek celseye kadar süre verildi; duruşma 31 Temmuz -2 Ağustos tarihine ertelendi; salonun yetersiz olduğu gerekçesi ile duruşmanın Sincan Adliyesi'nde yapılmasına karar verildi.

Aileler de mahkemenin "kaçırılmasına" tepki göstererek Sincan'a da gideceklerini söyledi, alkış ve sıralara vurarak, "Adalet" diye haykırdı.

Ethem Sarısülük Anıldı

1 Haziran günü, Gezi Ayaklanması sırasında Ankara'da polis kurşunuyla ölümsüzleşen Ethem Sarısülük, katledilişinin 5. yılında vurulduğu yerde anıldı.

Güvenpark'ta Ethem Sarısülük'ün tam vurulduğu yerde toplanan kitle, "Hepimiz Ethem'iz, Öldürmekle Bitmeyiz" sloganları atarak vurulduğu yere karanfiller bıraktı.

Saygı duruşu ile başlayan anmada, anne Sayfi Sarısülük oğluna ağtırla yaktı.

Daha sonra Ethem Sarısülük'ün avukatı Kazım Bayraktar konuştu, "Davada hukuk dilini kullandık anlamadılar, adalet dilini kullandık anlamadılar, yasa dilini kullandık anlamadılar. Ama tarih bize bunların anlayacağı dili gösterdi. Tarih bu dillerden anlamayanların sonunun nasıl geldiğini bizlere gösteriyor. Biz bitti demeden bu dava bitmeyecek" dedi.

Anma, sloganlar ve konuşmalarla sona erdi

Mehmet Ayvalıtış Mezarı Başında Anıldı

Gezi Ayaklanması sırasında 1 Mayıs Mahallesi'nde ölümsüzleşen Mehmet Ayvalıtış, 2 Haziran günü mezarı başında anıldı.

Anma saygı duruşuyla başladı. "Unutmayacağız Affetmeyeceğiz İsyandayız" pankartının açıldığı anmada sık sık "Mehmet Yoldaş Kavgamızda Yaşiyor", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları atıldı.

Mehmet Ayvalıtış'ın babası Ali Ayvalıtış böyle bir ölümün herkese nasip olamayacağını söyleyerek, "Benim önceden bir oğlum vardı ama şimdi bu sayı milyonlara ulaştı. Türkiye'nin her yerinde oğlum var. Oğlumla ne kadar gurur duysam azdır. Bir faşist oğlum öldürdü ve Haziran ayında öldürdü. Bu Haziran'da o da gidecek. Bu Haziran onun sonu olacak. Kenan Evren gibi sonu bataklık olacak. Hiçbir zaman anılmayacak" dedi.

Gezi'de yaşananları hatırlatan HDP milletvekili aday Erkan Baş da konuşma yaparak, "Elbette arkadaşlarımızı genç yaşta kaybetmenin acısı ilk günkü gibi yüreğimizde, ama aynı zamanda o günküme göre çok daha büyük bir öfkeyle bu kavgayı devam ettiriyoruz" dedi.

Gezi'nin bir halk ayaklanması olduğunu ve doruk noktasına ulaştığını söyleyen HDP milletvekili aday Musa Piroğlu da, "Gezi ardından bize bir görev de bıraktı. Şimdi bize Gezi'de tamamlamadığımızı tamamlama sorumluluğu düşüyor" dedi.

Mehmet'in ardından Fadime anamızın da mezarı ziyaret edilerek anma sona erdirildi.

Öteye İleriye Varınlara

Baş tarafı 12. sayfada...

Reçeteye göre, tüm bu görevler başarıyla yerine getirildikten sonra, sıra kapitalizme gelecek. Böylece kapitalizmin tasfiyesi sürekli olarak ertelenmiş olacak. Dolayısıyla, insanlar bu dönem gelene dek, bu baskı ve sömürü toplumu, kapitalist kölelik düzenine katlanacak. Ne güzel bir kurtuluş reçetesi!

Geçiş kim gerçekleştirecektir? Aynı bakış açısına sahip olanlara göre, "Bilgi kapitalizmi... birbirine ağla bağlı milyonlarca insan yaratmakla, tarihi değiştirebilecek yeni bir etken yaratmıştır: Eğitimli ve bağıntılı insan." (a.g.e). Bu bakış açısında tarihin itici gücü sınıf savışı değil. Kapitalizme tepki gösteren ve bir ağla birbirine bağlanan eğitimli ve kültürlü insanların çabalarıdır. Dünyayı değiştiren güç, toplumsal konumu gereği, proletarya değil, kendilerini sınıflar üstü gören unsurlardır. Oysa ki, sermayenin büyümesine bağlı olarak bilim ve tekniktaki gelişmeler, sınıfları ortadan kaldırmıyor. Karşıt sınıflara bölünme, kapitalist toplumda temeldir. Burjuva toplumun sınıflı ya-

pısını kaldırmak, kapitalizmi ortadan kaldırmaktır. Dolayısıyla eğitilmiş, kültürlü, insanlar, burjuva toplumunun sınıf yapısı dışında değildir. Kaldı ki, aynı koşulların gelişimi sonucu, proletarya da eğitimli ve kültürlü bir konuma gelmiştir. Verili proletaryanın durumu doğru değerlendirilmelidir.

Dünyada son yirmi beş yıl içinde yükselen büyük devrimci dalgalardan, büyük ayaklanmalardan, küresel başkaldırdan hangi sonuçlar çıkarılmalı. Mason'a göre "isyanlar çoğunlukla sonuca ulaşmadan durur, ama düzen asla tam olarak yeniden sağlanamaz." (a.g.e). Ara sıra geri çekilse de, anti-kapitalist ilerici, devrimci ayaklanmalar çeyrek yüzyıldır çeşitli biçimlerde sürüyor. Birçok yerde devrimlere yol açtı. Devrimci duruma ortaya çıktığı koşullarda, eylemler, isyanlar, ayaklanmalar her an yeniden patlak verebilir. Tüm bu eylemler, devrimci başkaldırdır güncel toplumsal devrimleri oluşturuyor, devrime akıyor.

Devrimle öteye, ileriye, sosyalizme.

Haziran... Bir Yıla Yetecek Bir Ay

"ve bizim bir haziranımız bir yıl kadar yetecektir dünyaya çünkü yoğun ve ateşle yaşamış çünkü ellerimiz, başımız ve kanımız hayasız pençelerini kokuyla gizleyen bir olgu olmayacaktır sana ölümlerimiz toplanacaktır doldurulan bir kıyı gibi."

T.Uyar

Bu toprakların yetiştirdiği üç sosyalist sanatçı; Nazım Hikmet, Orhan Veli, Ahmed Arif... Bir haziran ayında hayata gözlemlerini yuman üç güzel insan... Onları anmak, Ayışığı Ekin Sanat Derneği gibi onları kendine deniz feneri bilen bir yer için, ancak onların dizeleriyle mümkün olabildi.

3 Haziran 1963: Hayatı inandıkları uğruna zindanlarda geçen Nazım usta, memleket hasretiyle yaşama veda etti. Her fırsatta zindana mahkum edinen Nazım, kendi şiirlerini okuduğu için suçlanan ve tutuklanan Orhan Kemal ile karşılaştı zindanlarda.

2 Haziran 1970: Nazım'ın ardından yazmaya devam eden Orhan Kemal, tüm açlığı, sefaleti, yoksulluğu ardında bırakarak yumdu gözlerini. Türkiye edebiyatına koca bir miras bırakarak ayrıldı aramızdan.

2 Haziran 1991: Toplumcu gerçekçiliğin ustalarının

izinden giden Ahmed Arif de düşündüğü gibi yaşadı, yazdı, söyledi ve leylak ve tomurcuk kokuları arasında yaşadığı gibi yalınlıkla gitti dünyadan.

Bir Haziran günü Abdöcan, kıpkırmızı gözlerle düştü yere,

Bir Haziran günü Ethem, Ankaralı bir işçi; yanı başımızda vuruldu Kızılay meydanında, yumruğu sıkılı,

Bir Haziran günü Mehmet, ayaklanan halkın üzerine süren bir arabanın altında can verdi,

Bir Haziran günü dövdüler Ali'yi ıssız bir sokakta; can verdi,

Bir asker bir Haziran günü vurdu Medeni'yi,

O Haziran günlerinde ayakta olan ODTÜ için çıktığı sokakta katlettiler Ahmet'i

Bir Haziran günü güneşi getirmek için çıktı evden Berkin, Hep birlikte getirdikleri o güneş şimdi

hepimizin ellerinde.

Haziran'da kaybettığımız tüm aydınlarımız, dostlarımız, yoldaşlarımız, arkadaşlarımız için okuduk ustaların şiirlerini. 3 Haziran 2018'de, tüm haziranlar için her birimiz ayrı bir özlemi, ayrı bir hasreti dile getirdi.

Ayışığı bir Haziran günü, dostların arasında ve güneşin sofrasında, "Haziran'da ölmek zor" diye haykırdı.

Ayışığı Ekin Sanat Derneği

Karanlıktan Aydınlığa Bir Adım Kaldı

Öncelikle bütün insanlığa en umut dolu en devrimci duygularıyla merhaba demek isterim. Ben kim miyim? Ben sabahın ilk ışıklarından gecenin zifiri karanlığına kadar çalışan bir işçiyim. Bu yazıyı yazmamdaki amacım, son günlerin moda tartışması, seçimlerle ilgili birkaç söz söyleme isteğim. Son yıllarda artık her yıl tekrarlanan bizim için bıkınlık yaratan seçimler.

Çevremizdeki insanlarla tartışmamızda, "bu sefer başka seçim", "birleşmemiz gerekiyor", "bir oy atalım her şey düzelsin" diyorlar. Patronlar "aman rahatına dokunmayın, yılda bir defa seçim zamanı kitleye gidelim" mondu. İşçiler kurtuluşu üç kağıtçı politikacıların ellerinde arayıyor. Vay efendim bizim boykotumuz iktidara yarıyor mu; sanki muhalefet gelse her şey düzeler. Haydi halkımız, aklık sefalet

ya da günlük çıkarlar için bunu söylüyor. Lafta devrimci, bu düzeni yıkip yerine emeğin iktidar olacağı bir dünya kuracağını iddia eden, sözde devrimcilerin "barajı aşalım bu parlamentoda her şeyi hallederiz" söylemi daha çok öfkeleniyor bizi. Bizler seçim öncesi kaşıkla verien rüşvetlerin seçim sonrası kepeçle alınacağını farkındayız. Sadece bu da değil, son 16 yılda en üst seviyeye ulaşan borçların faturasının gene bizden çıkacağını da biliyoruz. Bizler devrimci bir sınıf partisinin öncülüğünde devrime yürüyen işçileriz. Bizlere mecliste koltuk yarışına girecek değil, sınıfın ihtiyaçlarına çözüm üretecek devrim neferleri lazımdır.

İnce mi, Uzun mu, ya da hele bir barajı aşalım gibi belirsiz seçeneklere bizi zorlayan, ölümü gösterdikleri için sıtmaya razı olan, zoru görünce kaçan

insanlara ihtiyacımız yok. Artık vakit devrim vaktidir. Kapitalizm yapısal bir kriz içinde, ne yaparsa yapsın düzelenmiyor. Her geçen gün daha zorlu, daha çok aklık ve sefalet dolu. Bir avuç para babası için ölmeye hiç niyetimiz yok. Öleceksek bile özgürlüğümüz için ölmeliyiz. Bu bitmiş kendi kendini tüketen adı canavarı tarihin karanlığına gömmeye vaktidir. Kazanacağız arkadaşlar, bu kavga son kavgadır.

Onurlu insanlık bu kavgayı binlerce kez verdi; darbeler aldı ama hiç yenilmedi. Evet bugün açız, borçluyuz yarınımıza korkarak bakıyoruz; ama öyle günler gelecek ki işçi sınıfı partisi önderliğinde zincirlerimizi kırıp devrim yapacağız. Unutmayın bu dünyayı yaratan eller onu yönetecektir. Yarın, bizim eserimiz olacak...

Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi

Tarihi Kuşdili Çayırı Betonlaşmasını

Kadıköy Kent Dayanışması, Kuş Dili Platformu, Kadıköy Kent Konseyi, Çevre ve Alt Yapı Grubu, 3. derece SİT alanı olan tarihi Kuşdili Çayırı'nın mahkeme kararlarına rağmen imara açılmasına tepki göstermek için, 12 Haziran günü bir basın açıklaması düzenledi.

Kadıköy'ün merkezinde bulunan ve 3. derece SİT alanı olan tarihi Kuşdili Çayırı'nın mahkeme kararlarına ve Kadıköy halkının yoğun itirazlarına rağmen Çevre ve Şehircilik Bakanlığı tarafından imara açılmak istendiği söylenen açıklamada, "1970'li yıllarda çınar ağaçlarının gölgesinde, kuş civiltılarının olduğu bir yerdin burası. 1980'li yıllarda söz konusu alan, önce pazar yeri ilan edildi. Böylece kasa zamanda koruda ağaç, çayırda ot kalmadı. Sonra pazarcılarında elinden alındı, araç parkı haline getirildi. 2007 yılında askıya çıkan ilk planda buraya devasa bir AVM önerildi. Bu plan ile o zamana kadar yeşil alan olarak belirlenmiş, kamuya ait söz konusu alanın mülkiyeti İBB'ye geçirilmiş oldu. Kadıköy halkının direnmesiyle bu proje hayat geçmedi. 2013 yılında bir yeni plan daha yapıldı. Ve o da itirazlar sonucu uygulanmadı" denilerek Kuşdili Çayırı'nın geçmişini anlatıldı.

27 Nisan 2018'de yeni bir planın onaylandığı söylenen açıklamada, "İstanbul'u beton çöliüne çeviren zihniyet, ufak tefek cümle değişiklikleriyle yaptıkları planı askıya çıkararak Kuşdili Çayırının betonlaşması ısrarından vazgeçmedi" denildi ve 21 Mayıs-19 Haziran arasında askıda kalacak olan yeni planın, "altı otopark, üstü park" denilerek Kadıköy halkına cazip ve sakıncasızmış gibi gösterilmek istendiği söylendi.

"İSKİ'nin vermiş olduğu rapora göre şiddetli bir yağmurlar önüne kattığı her şeyi yıkarak afete neden olacağı gerçeği ortadayken, bizler, derenin yanı başında yerin 36 metre altına inilerek yapılacak çok katlı otoparkın su baskısıyla toplu mezara dönüşmesi endişesini taşıyoruz" denilen açıklamada bu proje ile binlerce aracın daha kent merkezine geleceğini ve egzoz gazları nedeniyle akciğer hastalıkları, solunum yolu hastalıkları gibi ciddi hastalıkların önlenemeyecek boyutlara ulaşacağı da vurgulandı.

İstanbul'da olası bir depremde Kadıköy halkının binalardan uzak toplanabileceği tek toplanma alanı Kuşdili Çayırı ve altında, antik Khalkedon kentinin 8 bin yıl öncesine ait kalıntıları yatıyor.

15-16 Haziran Büyük İşçi Eylemi Yol Gösteriyor

Baş tarafı 1. sayfada

16 Haziran akşamı, İstanbul ve Kocaeli'nde sıkıyönetim ilan edildi. Böylece, ordu-polis ve sarı sendikacıların işbirliği ile bu büyük işçi eylemi sönümlendirildi.

Elbette 15-16 Haziran büyük işçi eylemi, Türkiye'de gelişen ilk büyük işçi eylemi değildi; 1963 yılında Kavel işçilerinin grevi de sınıfın ileri sıçramasında büyük bir etki yapmıştı. '60'lı yılların ikinci yarısında Türkiye'de kapitalizm hızla gelişmiş, tekeller ekonomik yapıda egemen olmaya başlamışlardı. Artan kapitalist sömürüye karşı dünyanın her yerinde eylemler oluyordu. '68 başkaldırısı, sadece öğrenci gençliğin eylemlerinden oluşmuyordu. Fransa ve İtalya başta olmak üzere dünyanın pek çok yerinde işçi eylemleri ve grevleri de oluyordu. Dolayısıyla üzerinde yaşadığımız topraklar da bunlardan doğrudan etkileniyordu.

15-16 Haziran büyük işçi eylemi aynı zamanda o dönem devrimciler arasında çokça tartışılan "işçi sınıfının ideolojik önderliği mi yoksa pratik önderliği mi" sorusuna da bir cevap vermiş oluyordu. İşçi sınıfı, devasa cüsesiyle devrime ideolojik olduğu kadar pratik olarak da önderlik edebileceğini dosta düşünme göstermiş oluyordu.

Bugün de işçi sınıfı devrimi sonuna kadar götürebilecek tek devrimci sınıf olduğunu grevleriyle, eylemleriyle göstermeye devam ediyor. 15-16 Haziran büyük işçi eyleminin 48 yılında işçi sınıfı, diğer tüm ezilen ve sömürülen sınıflara önderlik etmek için herkesi kızıl bayrağının altına çağırıyor.

İLK GÜNAH SON HASTA

ŞIAR COŞKUN

Hasta krizde, hem de çok fena: Titriyor, kasılıyor, ağızından köpükler saçılıyor, sık sık nefesi kesiliyor... Ama o da ne? Dinleyin hele! Kulaklarınıza hiç siren sesleri geliyor mu?

Borçlar dağ olmuş şirketleri boğuyor, bütçe delik deşik, hazinede para olup olmadığını bilen yok, döviz kurunu tutabilene aşk olsun, Tahtakale'de araçlar fişlerini çekiyorlar... Ama, ne IMF'den bir vaad, ne Dünya Bankası'ndan bir reçete çıkıyor. Hani nerde o ABD'nin alışıdayık "stratejik müttefikliği önemi" üzerine nutukları ya da Avrupa'nın "güvenliğimizin garantisi ortağımız" pohpohlamaları...? Tam tersine, emperyalist efendiler ve onların uluslararası sözcüleri, "vurun abalya" tutumunda...

Neden? Çünkü onlar Türkiye'yi çoktan beri "madendeki kanarya" ilan etmişlerdi. Kanaryanın görevi, madendeki felaketin haberini almaktır ve bu görevi ancak ölecek yerine getirebilir. Bu yüzden, madendeki kanaryaya hiç kimse ilk yardım desteği sunmaz.

Burjuvazi için kötü haber şu: Türkiye'de ekonominin ve onunla birlikte dinci-faşist hükümetin olası çöküşü, emperyalist-kapitalist sistemin küresel boyutta işleyen birikim mekanizmalarının çöküşüdür. Proletarya için iyi haber şu: Eskinin yerini alacak yeni birikim mekanizması yok... Bu noktada, sermaye sınıfının esas sorunu, bu yıkımı önleyebilecek güçleri toplamak değil, çünkü buna imkan yok; ama ortaya çıkacak enkazın üzerinde proletaryanın kızıl bayrağının dalgalanmasını önlemektir. Tüm tercihler, tüm adımlar, buna göre atılıyor. Ne var ki, sermaye düzenini bozguna uğrattık ve derindeki çelişki bu noktada yüzeye çıkıyor: burjuva sınıfı, kendi birliğine en çok ihtiyaç duyduğu zamanda, yani çöküşün ve devrimin ayak seslerinin duyulduğu zamanda, özel çıkarları ön plana çıkararak refleksiyle kendi ayağına kurşun sıkmaktan kendini alamaz.

Dinci faşizmi baskın seçime zorlayan esas etmen budur. Özel çıkarları ölümcül bir rekabet biçiminde kesinleştiren, kaçınılmaz çöküş.

90'lı yıllar boyunca, Uruguay, Ruanda, Washington konsensüsü, MAİ-MİGA, DTÖ toplantıları gibi bir dizi anlaşmaya çerçevesi çizilen küresel işbölümü ve birikim modelinde, bağımlı ülkelerin üretim ve iç pazarları, emperyalist pazarların doğrudan bir uzantısı haline getirilmişti. Bu birikim modelinde, bağımlı ülke hükümetlerine düşen görev, bu sermaye ve mal akışının sürekliliğini sağlamaktı. Bunun için, bir dizi kural kondu. Bu kuralların en başında hükümetlere "Merkez Bankası'na ve kombiyo rejimine dokunma" yazılıdır.

Bu öylesine katı bir kuraldır ki, Adem'e yasaklanan elma gibidir. İlk günah son hata olur ve Adem cenetten kovulur. Tüm bağımlı ülkelerin olduğu gibi bu topraklarda da, bu tam ilhakçı bir dizi kuralın doğal sonucu şu oldu: Merkez bankası ve diğer banka rezervleri Londra'nın denetimindedir. Hazineleştirilmemiş... Dinci-faşizm, yasaklı meyveye dokunmadığı sürece cennetin bahçesinden sonuna kadar yararlandı; Hazine, sürekli gelen sıcak para, bunun şişirdiği tüketim sayesinde, dolaylı vergilerle yağma bölgesine döndü ve bu yağlı börekten, yandaş tekeller arsızca yararlandı.

2008'de başlayan ve halen devam eden küresel buhran altında bu birikim ve işbölümü stres sınavından geçemedi, çuvalladı. Önce emperyalist merkezler, kendi kutsal yasalarını hiçe saydılar, bütün özel borçları kamulaştırdılar. Bağımlı ülkelerin de aynı yoldan ilerlemesi kaçınılmazdı, felaket başka türlü önlenemezdi. Ve felaket kapıya dayandığında, dinci hükümet, tüm burjuva dünyası nasıl davrandıysa, öyle davrandı: Özel borçların bir kısmına Hazine güvencesi sağladı. Ve sıra bu kez felaketin diyetini ödemeye geldiğinde, yine tipik bir burjuva gibi davrandı: kendi özel çıkarlarını, tekeli sermaye sınıfının genel çıkarlarının önüne geçirdi.

AKP, gelinen aşamada, ya faizi dramatik ölçülerde yükseltecekti ya da döviz kuru ve enflasyon artışına seyirci kalacaktı. Faizi yükseltse, kendi yandaş tekellerine, yani inşaat-AVM blokunu uçurumdan aşağı yuvarlamış olacaktır. Döviz kurunu bıraksa, borç içinde yüzen sanayi boğulup gidecekti. Dinci-faşizm, faizi uzun süre baskılayıp inşaat-AVM blokunu ayakta tutamayacağını pekala biliyordu. Bu yüzden, kendi yandaş tekel blokunu sanayi ve bankacılıkta tekel kurmuş ve esas tam ilhakçı işbölümünü yürüten sermaye gruplarının yerine geçirmeye kalkıştı.

Bu yolda adım adım ilerledi. Önce, merkez bankası rezervlerine el koyacak "Tek Hazine Hesabı" kanunu hazırladı. Böylece faiz ve döviz kurunun kontrolünü ele geçirmiş olacaktı. Bundan sonraki adımlar daha kolay sonuç verebilirdi: Şirketlere döviz cinsi borçlanma yasağı kondu. Büyük döviz borcu olan tekelere de şu teklif sunuldu: "Hisselerinizi borsada satın, borçlarınızı böyle ödeyin: Sanayi ve bankalara çöreklenmiş tekel-lerin, bu adım adım örülen yolun nasıl bir kapan olduğunu görmeleri için, Hürriyet gazetesinin satışı yetti de etti. Kamu bankaları, tüm dünyadan büyük borç toplamış, bir yandaş tekelin cebine koymuştu ve o da gidip, tek hamlede Doğan Holding'in işini bitirmişti. Borsaya davet edilen büyük şirketleri nasıl bir son beklediğini anlamak için, bundan daha fazlasını görmeye gerek yoktu.

Hürriyetin satışı, tam ilhakçı yürüten sanayi ve banka tekellerine alarm zilleri çaldırdı. Ve böylece, Londra üzerinde geliştirilen döviz manipülasyonu, dinci-faşist hükümet baskın seçime zorlandı. Kısaca, bu baskın seçim, ne MHP'nin kafasında çakan bir şimşekti, ne de bizzat Erdoğan'ın tercihi. Hürriyetin el değiştirmesinden ürken tekeli sermayenin dinci-faşizme bir ders vermek için başlattığı döviz manipülasyonunun sonucuydu.

Seçim kampanyası, dinci faşist hükümet üzerinde döviz kuru şantajını yoğunlaştırmak için bulunmaz fırsatlar doğurdu. Ve nihayet dinci-faşizm, ilk teslim bayrağını çekti. En büyük günahahtan, yani "paraya, Merkez Bankası'na dokunmak"tan kaçınacağını ilan etti. Fakat bu kavga, başka bir gerçeği ortaya çıkardı. Madendeki kanarya ölüyor ister faizler dramatik ölçülerde artsın, ister bastırılın, her iki durumda da ekonomik çöküş artık kaçınılmazdır. Öyleyse, en başta Londrayı mesken tutan trilyonluk fon yöneticileri, sonra bunların uzantısı banka ve sanayiciler, baskın seçimle hükümet aday olan partilerden şunu beklersin. Faize, paraya dokunamayacaksınız, o belli de, ortaya çıkacak enkazın üzerinde proleter kızıl bayrak dalgalanması diye, neler yapabilir, ne kadar ileri gidebilirsiniz?

Şu iflah olmaz reformizm, hani diyor ya "Hele şu Saray rejiminden bir kurtulalım, azıcık rahat nefes alalım!" Ahmaklığınıza doymayın. Olur da, dinci-faşizm, seçimlerde yenilgiyi kabul eder; yeni kurulacak hükümet kucağında patlamaya hazır bir bomba bulacak: Çökmüş bir ekonomi, delik deşik bir Hazine. Şimdi soru şu: Eğer izin verir ise, RTE'nin yerine geçecek kişi, tüm bu sorunları tekeli sermaye lehine çözmekten başka bir derdi olacak mıdır? Elbette olmayacak. Bu konuda şüphesi olan, ya halkı kandıran bir şarlatanlar ya da iflah olmaz bir ahmak...

Peki sarayın yeni müdavimi her kim olacak ise, bu sorunları tekeli sermaye lehine çözmek için hangi önlemleri alacak? Biz söyleyelim: Tüm kemerler sıkılacak, vergiler artacak, işsizlik ve yaygın iflasların ateşlediği isyanlar bastırılacak. Hatta, bütün bu iç sınıktarlardan, dikkatleri başka bir yana çekmek için, bölgesel bir savaşın tarafı olunacak. Şu an Ortadoğu, tam da böyle bir savaşta herkesi net bir tutum almaya zorluyor.

İşe yaramaz kafalarınıza oksijen gitsin diye "Biraz nefes almak" peşinde koşan reformist beyler, hadi şu soruya da bir cevap verin. Size nefes aldırarak kişi ya da partiler, tüm bu 'tekeli çözüm'ler için, hangi aygıtı işbaşına sürecekler dersiniz? Hiç kuşkunuz olmasın: dinci-faşizmdevralınan aygıt, yani OHAL düzenine. Ve tabi, "verilen sözlerin takipçisi olacağız" diye şimdiden emekçi halklara güvenceler dağıtan reformistlerin ahmaklığı da, bolca işe yarayacaktır.

Ak Parti'nin Büyük İstanbul Mitingi öncesi meydana gelen hava muhalefeti nedeniyle meteoroloji daire başkanı görevden alındı... Zaytung

Ali Koç'u Tebrik Eden Cumhurbaşkanı Erdoğan: "Ülkemizdeki değişim ihtiyacı da böylece giderildiğine göre..." Zaytung

GENÇLİK NASIL YAŞAMAK İSTİYOR

Eğitim hayatının farklı yerlerinde bulunan 3 öğrenci ile "Bu dünyada neleri istemiyorsun, neleri istiyorsun ve istediğini nasıl gerçekleştireceksin" sorularını sorarak bir çalışma gerçekleştirdik. Sizlerle paylaşıyoruz.

Bir Meslek Liseli Öğrencinin Gözünden 3N

Ne İstemiyorum?

Türkiye'de sürekli değişen eğitim sistemini ve öğrencilerin aklını zorunlu din dersleriyle yıkayan ve benim geleceğimle sanki bir çocuk oyuncakmış gibi oynayan gerici eğitimi istemiyorum. Ayrıca en önemlisi olarak bana bir gelecek vaat etmeyen bu iktidarı istemiyorum.

Ne İstiyorum?

Öncelikle en önemlisi olarak bilimsel eğitim istiyorum. Benim istediğim bölümlere neredeyse hiç ilgisi olmayan derslerin karşısına çıkmamasını istiyorum. Ülkeyi uçuruma sürükleyen ve benim geleceğimle oynayan bu düzenin yıkılıp bana daha güzel bir gelecek vaat eden bir düzen istiyorum.

İstediğim Şeyi Nasıl Yapacağım?

Benimle aynı fikirde olan birçok öğrenci arkadaşımın bütün bu istediklerini diğer öğrenci arkadaşlarını bilgilendirerek ve örgütlenerek bu köhne, gerici düzeni yıkararak başaracağımıza inanıyorum.

Açık Öğretim Okuyan Bir Liselinin Gözünden 3N

İlk önce sizlere yaşamımdan ve kendimden yüzeysel olarak bahsetmek istiyorum. Ben işsiz ve açıktan lise okuyan bir öğrenciyim, Türkiye ve Kürdistan'da yüz binlere tekabül ediyorum... Neden okuldan ayrıldığımıza dair; okuldan ayrılmamın sebebi İstiklal Marşı'nda saygı duruşunda durmamamdan dolayı açılan disiplin soruşturması ve öğretmenlerin baskısı. Konu buradayken işsiz olmama da değineyim. Daha on sekiz yaşımı doldurduğumdan dolayı kurumsal firmalar veya işyerleri beni işe almıyor. Tabii bana yol görünmüş oluyor; ya garsonluk yapacağım ya da meslek öğrenip hayatımı o mesleğe adayacağım...

Yazımın devamını konu başlıkları üzerinden değerlendirmek istiyorum.

Ne istemiyorum?

Ben Türk ulusuna mensup birisi olarak, bir ulusun başka bir ulusa, kendi unsurları üzerinden baskı kurmasını ve o ulusu bu politikayla asimile etmesini, gençliğin beyninin din, bayrak, vatan, marş gibi anlamsız şeylerle doldurulmasını, çocukların ucuz iş gücü amaçlı çalıştırılmasını ve daha saymadığım binbir türlü dayatmayı istemiyorum.

Ne mi istiyorum?

Yukarıda saydığım dayatmaların olmadığı, dinin değil emeğin yüce sayıldığı ve cehaletin değil hakikatin erdem sayıldığı, yani eşit, hür ve sosyalist bir toplumu, sosyalist bir yaşamı istiyorum.

İşte, aslında en zor tarafına geldik; istemediğim şeyleri nasıl değiştireceğim, **istediğim şeyleri nasıl gerçekleştireceğim?**

Bunları tüm yoldaşlarımızın görev bilmesi gerekir; hakikati örgütlemek ve yorgunluğu elden geldiğince hissetmemek. Eğer bunları istemekte samimiysek hayatımızın her alanında yüzümüzü devrimci çalışmalara dönmeliyiz. Devrimci çalışma denince akla bildiri dağıtmak, afişe çıkmak, yazılama yapmak veya ajitasyon konuşmaları yapmak vesaire vesaire gelir. Aslında devrimci çalışma, kişinin hayatının her alanında devrime yürümesi, hayatının her alanında bunun bilincinde olmasıdır. Bu, dostlarımızın yanında muhabbet arasına sıkıştırdığımız bir fikirden doğan tartışma olur, bu, evimizdeki bir kişinin bile fikirlerine dokunabilmekle olur, bu, tek başımızayken bile boşluktan fikir yaratmakla, kendimizi hayatın her alanında mücadeleye örgütlemekle olur.

İstediğimiz şeylerde kararlıyız ve bunun bilinciyle zafere ulaşacağız.

İşkenceler Gençliği Devrimci Mücadeleden Alıkoyamayacak

Dev Lis, DLB, LAF, LÖB, Özgür Lise'nin çağrısıyla Kadıköy Süreyya Operası önünde 8 Haziran Cuma günü bir araya gelen liseliler, "Karneler sizin gelecek bizim" pankartı açtılar. Altıyol'a yürümek isteyen öğrencilere polis vahşice saldırdı.

Polisin liselileri yerlerde darp ederek, sürükleyerek ters kelepçe ile gözaltına alması kameralara da yansdı. Öğrencilerin bu vahşetle gözaltına alınmasını protesto eden halk da polisin saldırısından payına düşeni aldı, yaralananlar oldu.

Gözaltına alınarak polis otobüsüne bindirilen öğrencilere araçta da saldırılması, kamera kayıtlarına yansdı. İskele Polis Karakolu'na götürülen öğrencilere kaba dayak işkencesi burada da devam etti. 18 yaşından küçük 21 öğrenci, avukatları ya da aileleriyle de görüştürülmedi.

Bir anda gündeme oturan liseli öğrenciler, sabaha karşı Yoğurtçu Çocuk Karakolu'ndan serbest bırakıldılar. Sağlık kontrolünden geçen gençlerin tamamı yaralı, kıyafetleri kanlı, bedenleri morluk, darp izleri ile dolu idi, kimilerine aldığı darbelerden dolayı tomografi çekilmek zorunda kalındı.

Ailelerinin, arkadaşlarının, milletvekillerinin ve adaylarının saatler boyu karakolu kuşatma altına alması ile ifadeleri alınarak serbest bırakılan öğrenciler, yaşadıkları işkenceleri anlattılar.

Dudağı patlayan, başı yarılan ve tişörtü kanlar içinde kalan bir genç, polisin elektroşok cihazı ile işkence yaptığını anlattı. Çevik kuvvet ve yunus polislerinin sistematik saldırısıyla karşı karşıya kalan gençler, demir kelepçelerin muştı gibi kullanılarak başlarına, yüzlerine vurulduğunu anlattı.

Kafalarının yerlere vurulduğunu, kadın ve

erkek öğrencilerin çıplak aramaya maruz kaldıklarını anlatan öğrenciler, hayat boyu böyle vahşi bir şeyle karşılaşmadıklarını, çok rencide edildiklerini, ama bu işkencelerle gençlerin devrimci mücadelesini kıramayacaklarını söylediler.

Liseliler 12 Haziran günü de Çağlayan Adliyesinde saldırgan polisler hakkında suç duyurusunda bulunarak bir basın açıklaması yaptılar.

"İşkenceler liselileri yıldırılmaz" pankartı açılan basın açıklamasında "Direne direne kazanacağız", "İşkence insanlık suçudur" sloganları atıldı.

Basın açıklamasını okuyan Sırma Sapan polislerin saldırısının sadece kendilerine değil mücadeleye eden herkese yönelik olduğunu ifade ederek, "Bize 'terörist ve terör örgütü üyesi' diyerek eylemimizden korkularını saklamaya çalışanlar, bizim işkenceci polise bıçakla saldırdığımızı söylüyorlar. Ellerimiz ters kelepçeliyken nasıl oluyor da bıçakla polise saldırıyor? Polise saldırdığımızı söylüyorlar. Peki hangi kamera görüntüsüne dayanarak, hangi tutanağa dayanarak bu yalanı ortaya atıyorlar. Üstümüzü aradıklarında hangimizin üstünde bıçak çıktı. Çıktıysa neden bunun hiçbir kaydı yapılmadı?" dedi.

"Yalanları korkularını saklamaya yetmez. Katillerin, işkencelerin gücü bizleri yıldırmaya yetmez. Biz liseliler olarak karne karşısı eylem düzenlemeye, her türlü saldırıya karşı tepkimizi koymaya devam edeceğiz. Liseliler olarak baskıya, şiddete, işkenceye karşı sözümüzü söylemeye devam edeceğiz" diyen öğrenciler Çağlayan'da bulunan çocuk savcılığında ifade vermek için avukatları ile adliyeye geçti. Liseliler, çocuk savcılığında yaşadıklarını anlattılar.

Üniversiteli Bir Öğrenci

Kapitalizm kurulduğu günden bu yana çelişki ve çatışmalarla bugünlere gelmiştir. Bu çelişkilerin en büyüğü emek-sermaye çelişkisidir ve işçiler sermaye sahiplerine karşı dünya genelinde farklı mücadeleler geliştirmiştir. Ülkemize baktığımız zaman işçiler düşük ücretlerle, uzun çalışma saatleri ile çalıştırılıyor. İşçiler, emekçiler sendikalı oldukları zaman işyerinden atılma durumuyla karşı karşıya kalabiliyorlar. Bu yüzden çoğu işçi sendikalaşmaktan uzaklaşıyorlar. Çünkü onlar işinden atılacağını düşünüp ailesine nasıl bakacağını düşünüyorlar bu yüzden ise milyonlarca işsiz olduğu ülkede işsiz kalmak istemiyorlar. Bunlar sadece işçilerin yaşadıklarına dair birkaç örnek. Bir de öğrencilere bakalım. Öğrenciler liselerde gerici bir eğitime maruz bırakılıyor. Bu eğitim sisteminin yardımıyla tek tip insan yetiştirilmek isteniyor. Dini ön plana alıp biyoloji, fizik, kimya, felsefe gibi insanın aydınlatıp ilerletebilecek derslerin ya saatleri düşürülüyor ya da içerikleri boşaltılıyor. Yani sorgulayan bir neslin yetişmesini istemiyorlar. Üniversitelerde ise KYK kredisi alan öğrenciler mezun olduktan sonra devlete borçlu olarak işe başlıyorlar. Yani devlet öğrencilerden bile para istiyor onları soyuyor,sömürüyor.Üniversite'den sonra gençler iş bulamıyor ve birçok öğrenci eğitimini aldığı mesleğini icra edemiyor. Kimileri iş bulamayıp intihar ediyorlar. Bunlar bu ülkenin sorunlarının sadece çok az bir kısmı. İşte bir üniversiteli olarak işçilerin ve öğrencilerin yaşadığı bu sorunları istemiyorum.

Bir üniversiteli olarak bilimsel bir eğitim, işçilerin ve emekçilerin sömürülmeden daha iyi yaşayacağı bir hayat, borçların, kredilerin olmadığı herkesin ihtiyaçlarını karşılayacağı bir dünya, kadınların erkeklerin şiddetine maruz kalmadığı bir toplum, ulaşımın, eğitimin, barınmanın ücretsiz olduğu aslında paranın önemi olmadığı bir toplum, dünya istiyorum. Bunu sadece bir ülkyle sınırlamak da doğru olmaz. Önderimiz Deniz'in Filistin halkları için verdiği mücadeleye baktığımızda hiçbir insanın yapmadığını yaptığını, sadece kendi halkın devrimcisi değil tüm halkların devrimcisi olduğunu görebilmekteyiz, tıpkı Che gibi. Bizler Denizlerin, Yusuf'ların, Hüseyinlerin yolundan gidenler olarak şunu söylüyoruz "Düşenler sadece bedenlerdir, fikirleri bize taşıdığımız bayrak olarak geri gelmiştir"

Bir üniversiteli olarak diyorum ki, bütün halklar bir araya gelsinler ve sömürüye karşı bir başkaldırı düzenlesinler. 1977'de 1 Mayıs'ta olduğu gibi. Ezilenlerin başkaldırdığı bir ayaklanmada diktatörler her zaman kaçış yolu ararlar. Gezi'de nasıl korktuklarını biliyoruz. Buradan diğer devrimci, demokrat insanlara sesleniyoruz. Herkesin özgürce yaşaması için devrimden başka yol kalmamıştır. Devrimin bir seçimin sonucunda gerçekleşeceğini söylemek, tüm kurtuluş umutlarını parlamentoya bağlamak yanlıştır. Çünkü devrim ancak halkların bir araya gelmesi ile mümkündür. Daha özgür bir yaşam, daha bilimsel bir eğitim için, emekçilerin haklarının gasp edilmediği bir hayat için, öğrencilerin ve işçi emekçilerin vergilere, açlığa, baskıya mahkum kalmadığı bir dünya için tüm halklar birleşmelidir.

Pantomimle Mezuniyet

Bu yıl İstanbul Üniversitesi Devlet Konservatuvarı, Pantomim Sanat Dalı bölümüne kontenjan açmadı... Yeni bir sınıf açılmayacağı gibi, bu yıl yapılan mezuniyet töreninde, mezun olan öğrencilere cübbe ve kep de verilmedi...

Ancak, sanat her şeye çözüm bulur...

Pantomim bölümü öğretim görevlileri ve öğrencileri pantomim sanatıyla, olmayan cübbe ve kepleri giyerek diploma töreni ile mezuniyetlerini kutladılar.

Seçim çalışmalarına devam eden AK Parti, karne gününde gençleri de unutmadı... Zaytung

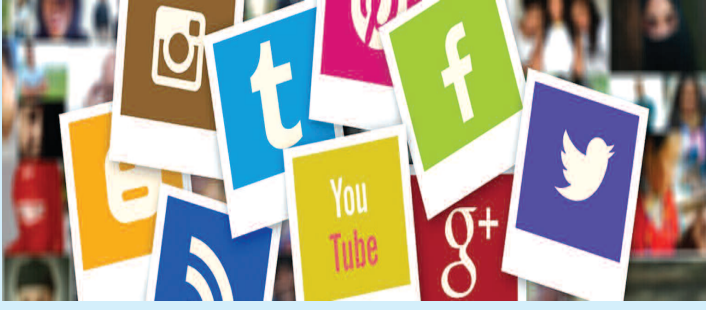

Sosyal Medyanın Etkili Kullanımı Üzerine

Sosyal medya, her gün içerisinde dolaştığımız, parkında oturduğumuz, kıyısında denizini izlediğimiz bir acayip dünya... Türkiye'de nüfusun %67'sini oluşturan 54,3 milyon kişi internet kullanıyor. Azımsanacak bir rakam değil bu, sırasıyla gençler, orta yaşlılar ve 'yeni' yaşlı kuşaklar, '54,3 milyon' kişi.

Sosyal medyanın insanlar tarafından kullanımını gözlemlemiştir hepimiz, fanatik futbolseverlerinden, fotoğraf sanatçılarına, hayvan hakları savunucularından, aktivistlere, gençlere, emekçilere kadar büyük ve geniş bir kitleyi kapsıyor sosyal medya. Ve artık bu insanlara, klasikleşmiş bir söylemlerle 'tek tıkla' ulaşabiliyoruz. Hepimizin bir sosyal medya hesabı var. Instagram, Twitter, Facebook vesaire vesaire... Kendimize hiç şu soruları soruyor muyuz peki? Sosyal medya hesabımı (herhangi birini) ne kadar yararlı kullanıyorum, bu hesabı açmam ve kullanmam için hangi sebepler doğdu, bu sebepler nedir, bu sebepler bir yana, şu an niçin kullanıyorum? Kendimize sordumuz bu sorulara kendimizi tatmin edici cevaplar vermeli ve kendimize verdiğimiz bu cevapların doğruluğundan emin olmalıyız.

Türkiye nüfusunun %67'si internet kullanıyor demiştik. Burjuva partilerin, faşist örgütlenmelerin yapacakları etkinlikleri sosyal medya aracılığıyla paylaşmaları, kendilerini tanıtmaları... Son dönemde seçimlerin yaklaşmasıyla birlikte en yoğun seçim propagandası yapılan yerler; meydanlar ve sosyal medya platformları oluyor. Eğer bir ezeleşti verecek olursak; onların bizlerden daha etkili propaganda yaptığını, sosyal medyayı daha etkin kullandıklarını kabul edebiliriz.

Peki biz sosyal medyayı neden daha etkin kullanamıyoruz? Öyle ki faşist örgütlenmeler, emekçi semtlerde her attığı adımın tweetini atıyor, paylaşımını yapıyor. Bir nevi, 'gövde gösterisi' nin yanı sıra, "Hey, bak-sanıza, biz buradayız." diyor. Tabii ki kastettiğimiz şey sosyal medya devrimciliği değil, emek harcayarak yaptığımız şeyleri insanlara duyurabilmek, bunun propagandasını gerçekleştirebilmektir. Bir örnek verecek olursak, aktif çalışma yürüttüğümüz bir semtte yaptığımız faaliyetleri orada yaşayanlar her zaman görüyor. Sadece işe gidip gelirken kafalarını çevirip okudukları, beş-altı saniyelik bir zaman dilimi içerisinde. Fakat bizim yaptığımız şeylerin beş-altı saniyelik bir değeri olmamalı. Bunun sosyal medya aracılığıyla duyurusu yapılmalı, hiçbir ilgisi olmayan insanların ana sayfasına düşmeli, dikkat çekmeli, insanlar yaptığımız şeyi zaman tüneline göre gördüğünde "Ya bunlar da kim?" diye sormalı. Yaptığımız şey, yaptığımız yerde kaldığı sürece sadece yerelde etki yaratabiliriz, bu da devrimci çalışma için -o- yerelde kısır bir döngü anlamına gelmektedir.

Kısa sözcükler, emek vererek, zamanımızı harcayarak yaptığımız şeylerin, yürüttüğümüz faaliyetlerin değerinin farkına varmalıyız. Bunları sadece yapmak için yapmamalı, ajitasyon-propaganda için de yapmalıyız ve elbette yaptığımız çalışmaların, görüşlerimizi, yayınlarımızı ve yazılarımızı sosyal medyada etkin bir şekilde bizi tanıyabilecek kitleye ulaştırmalıyız. Bu bir eleştiri yazısıdır ve herkesin aslında "tek tıkla" yapabileceği şeyleri yapmamaları hantallığına küçük bir uyarıdır.

İstanbul'dan DÖB'lü bir öğrenci

"Ben Unutmayacağım Bugünleri, Siz De Unutmayın"

Antakya Devrimci Öğrenci Birliği, Ankara'da aylar boyu eylemde olan ve KHK ile işten atılan Acun Karadağ öğretmeni bir röportaj yaptı. O röportajı paylaşiyoruz:

Öncelikle bizler DÖB olarak üzerinde yaşadığımız topraklarda ses getiren ve Ankara'nın orta yerine büyük bir gövde olarak oturan eyleminizi çok onurlu buluyor, öğrencilerinizi de eylemi selamlıyoruz. Antakya DÖB olarak sizinle bu söyleyişi yapmak bize gururlandırdı.

Merak edilen soruların en başında KHK ile görevden alınmanız ve bununla beraber başlayan süreçte öğrencilerinizin ve eğitimci arkadaşlarınızın tepkilerinin sizdeki etkilerinin nasıl olduğudur. Bu konuda neler söylemek istersiniz?

Şimdi direnişe başlama sürecimiz herkesin aynı şeyi yaşadığı süreç; bildiğiniz gibi son derece korkunun hakim olduğu, bir darbe girişi masalının anlatıldığı ve insanların sokakta öldürüldüğü, korkunç şeylerin yapıldığı bir süreç. Siz o süreçte sokağa çıkıyorsunuz ve yalnızca 2 kişisiniz; önce Nuriye hemen ardından ben... Haliyle saldırı var, iktidar saldırıyor. Hemen gözaltı ve bu gözaltının sonunda ne olacağı belli değil. Belki tutuklayacaklar ilk çıktığınızda onu da bilmiyoruz. Biz, 2 hafta kadar gözaltına alınıp ondan sonra tuturmayı elde ettik. Yani oturma hakkını elde ettik ve oturduk. Ama böyle olmayabilirdi de, yani tutuklanabilirdik. Ama böyle olmadı. Fakat bu korku ortamı herkesi etkiledi. Haliyle benim öğretmen arkadaşlarımı ve öğrencilerimi de etkiledi.

Bugün herkes Yüksel Direnişinde fiilen gözaltına mı alınıyor, herkes eylemde mi? Hayır, ama bizimle konuşanlara bakın; milyonlarca insan 'destek veriyoruz, gönlümüz sizinle' diyor. Ama fiilen sokakta değiller dediğim gibi. Benim öğrencilerimi ve öğretmen arkadaşlarımı da aynı onlar gibi düşünebilirsiniz.

Ben okulun önüne ilk çıkacağım 14 Kasım'da, valilikten öğretmenlere dair yazı gelmişti. Tehdit yazısı. Eğer destek veren olursak çok büyük ceza alacağız. Biz bu durumu gördük ve milletvekillerine yazıyı gönderdik. Vali hakkında suç duyurusunda bulunduk, öğretmenleri tehdit ettiği için. Müdürlük öğrencilerin sınıflarını tek tek gezip 'desteğe çıkan olursa okul hayatını bitiririm' dediğini öğrendik. Bunun için de suç duyurusunda bulunduk. Bu kadar tehdit edilen, bu kadar gözü korkutulan insanların sizin yanınıza gelmesi aslında hiç beklenmez. Kaldı ki okulun ilk günü eyleme çıktığımda bir otobüs dolusu çevik polis vardı. Onlarca güvenlik şube polisi vardı. Hatta bir çatının üstünde sniper bile vardı. Bu direnişe destek olunmaması için korku ortamının yaratılmasıyla ilgili. Çünkü 2 hafta sonra bunların hiçbirini kalmadı, çekip gittiler. Sadece bir

ekip aracında 2 polis, uzaktan benim oturma eylemimi seyretti. Buna rağmen gurur duyuyorum.

Birçok arkadaşım okuldan çıkıp yanıma geldiler, sarıldılar, ben gözaltına alınırken gözaltı arabasının arkasından koştu. Öğrencilerimin gözü sürekli pencerelerdeydi; çünkü yanıma gelmemeleri için kapıları kilitlemişlerdi. Buna rağmen destek olmak için pencerelerden el sallıyorlar, bana çay-kahve yolluyorlardı. Öğrencilerimin 4-5 tanesi hiçbir şeyi takmadılar. Kapatılan kapıların demirlerin üzerinden atlayıp yanıma geldiler. Gözaltına alınmadığım ilk gün onlar vardı yanımda, 'gitmeyeceğiz bizi de alsınlar' dediler. Bunlar 7.sınıf, 6.sınıf öğrencileri... Ben korktum mesela onlara zarar verirler diye. Ama o gün polis saldırmadı, gözaltı da yapmadı. Ve biz öğrencilerle oturduk ders yaptık. Belki videolarını da izlemişsinizdir. Hava çok soğuktu. Polisin biri gelip öğrencilerime 'çocuklar eve gidin, üşürsünüz' dedi. Öğrencilerimden birisi 'sana ne, üşüme hakkımızı kullanıyoruz' dedi.

Bunlar da oldu; ama herkesin direnişe destek vermesini beklemedim. O korkuyu yenmek, o alana çıkmak, gözaltına alınmayı göze almak herkesin yapabileceği bir şey değil. Ama herkesin sabrının incelendiği bir yer var, o ip incelendiği yerden kopacak herkes sokağa çıkacak. Tıpkı Gezi'de olduğu gibi. Bir ağaç meselesi değildi. Herkesin ne derdi varsa onun için sokaklardaki. Mutlaka öyle olacağını tahmin ediyordum. Çok korkunç bir iktidar, korkutuyor. Ama ilelebet böyle gitmez. Mutlaka bir yerde insanlar isyan edecekler. Destek bu.

Bir diğer soruya geçelim isterseniz. Yüksel Direnişi diye simgelesen eyleminiz bir süre sonra açlık grevlerine dönüştü. Bu eylem sürecindeki duygularınız nelerdi? Bir de siz dışarıda kalan taraftınız, neler söylemek istersiniz bu konu hakkında.

Tabii bizim için çok zordu. Yani şöyle diyelim açlık grevi en yüksek mücadele biçimi, en son denendi. Zaten 120 gün kadar buna karar vermemişti Semih ve Nuriye. Ben de yapabilirdim, mahkemede de söyledim. Ama kalp hastasıyım, tansiyon hastasıyım bu mümkün olmadı. Yapılabilir. Ne zaman yapılabilir? Sesinizin duyulmadığını düşündüğümüz zaman yapılabilir. Evet, biz orada 120 gün oturduk, seslendik. Ama çok dar kaldı. Biz bu direnişi

daha büyük bir sesle duyurmak zorundaydık. O zaman karar verdiler Nuriye ve Semih. Dediler ki çok az duyuldu sesimiz, biz burada daha kaç gün oturacağız? İktidar orayı sönmülmeyi göze almış. Nitekim açlık grevlerinin çok etkili olduğunu onlarda bildiği için açlık grevlerine saldırdılar.

Aslında tutuklamalardan sonra bedensel olarak işkence gördük, çok acı çektik. Sokakta defalarca gaz ve plastik mermiye -bacaklarında halen izleri duruyor- maruz kaldık. Defalarca darp edilerek gözaltına alındık, karakollara götürüldük, davalar açıldı. Ama fiziki acının ötesinde tutsak olan 2 insan var ve açlık grevinde. Bir aklımız orda, bir aklımız Yüksel'de... Hem direniş devam etmek zorunda, hem de onları nasıl çıkarabiliriz içerdik, nasıl kurtarabiliriz ellerinden onu düşünüyoruz. Son süreçlerde 200'lü günleri geçtikimizde kalbimiz purpur ya bir şey olursa diye. Ani ölüm gerçekleşirse ya da zorla müdahale ederlerse... Özellikle son hastaneye kaçırıldıklarında, Numune Hastanesi'nin önünde gündüz gece nöbet tuttuk. Hani bir şey yapabilir miydik? O kalabalık polis gücünün karşısında orada 10 kişi ne yapabilir? Ama istedik ki, Nuriye bilsin dışarıda onu bekleyenler var. Sahipleniler var.

Ben açlık grevlerini bitirdiklerini açıkladıklarında, 324.gün ağladım. Bir rahatlama duygusuyla ağladım. Artık duygularım gözyaşlarım eşliğinde boşaldı. Uzun süre de ağlamak istedim. Nitekim Semih ve Esra'nın anneleri de aynı şeyi hissettiler. Zor süreçti. Ben güncelemi facebookta yazıyorum ve yazarken diyordum ki, ben unutmayacağım bugünleri, siz de unutmayın. Çünkü unutamayacağımız şeyler yaşadık.

Bu iktidarın bize zulmü sadece bize emek sömürsü değil, arkadaşlarımızla bizi tehdit ettiler, canımızla tehdit ettiler. Yani onları öldürebileceklerini düşündük, işerde zorla müdahale edip sakat bırakabileceklerini düşündük. Evet, bizim için çok zor süreçti. Hem onların sesi olmak zorunda kaldık hem de kendimizin sesi olmak zorunda kaldık. Bir süre 'İşimizi Geri İstiyoruz!' sloganı atılmadı. Açlık grevi bitene kadar 'Nuriye ve Semih Yalnız Değildir!', 'Nuriye ve Semih İşe Geri Alın!' sloganlarını attık biz. Yani Nuriye ve Semih için dayak yedik.

Aylarca böyle devam etti. Açlık grevi bittikten sonra yeniden 'İşimizi Geri İstiyoruz!' sloganına döndük. Öyle yapmak zorundaydık. Tüm dünyanın yüreği ağzındaydı. Bizim de öyleydi. Aslında açlık grevi hiç olmasın. Öyle duyarlı bir medyamız olsun ki, herkes birbirini o kadar sahiptirsin ki insanlar bedenlerini açlığa yatırmak zorunda kalmayınsınlar.

DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ
/ANTAKYA

24 HAZİRAN VE ÖTESİ

UMUT GÜNEŞ

24 Haziran seçimleri gelecek hafta Pazar günü gerçekleşecek. Ekonomik iflâsın eşliğinde olan, siyasal yönetememe krizinin had safhada olduğu, egemenlerin egemenliğini zor dışında sürdürmediği Türkiye, bir 'seçim'e gidiyor.

Evet, yaklaşan seçim geçtiğimiz seçimler gibi, sermaye açısından devrime karşı kullanılmak amacıyla gündeme getirildi ve dizayn edildi. Peki sermayenin bu "kutsal ineği", bir kez daha ona ihtiyacı olan zamanı kazandırabilecek mi?

Biz buna hayır cevabını veriyoruz. Yani yaklaşan seçim Türkiyeli ve Kürdistanlı emekçiler, yoksullar, gençler açısından ne bir 7 Haziran gibi olacak, ne 2014 yılında gerçekleşen Cumhurbaşkanlığı seçimleri ne de geçtiğimiz yıl gerçekleşen Başkanlık referandumunu gibi... Sermaye sınıfı, faşist devlet sokakları temizlemek, kendini sağlama almak için kullandığı "kutsal ineği"ni elden kaçırmak üzere. Yaklaşan seçimlerde seçim sonuçları dinci-faşist iktidar lehine olursa emekçi yığınlarında, gençlikte, kadınlarda seçim sonuçlarını tanımama ve sokağa çıkma eğilimi mevcut. Bu eğilimin kendisi iflâsın eşliğinde olan, egemenlik krizi yaşayan, var olma savaşı sürdüren Türk tekelci sermaye sınıfı için asıl tehdit olarak kabul ediliyor.

Seçim tarihi açıklanmadan hemen önce faşistlerin sözcülerinden Bahçeli "Bu ülke 2019'a kadar bekleyemez" ifadelerini kullanmıştı. Bu ülkenin bankalarının, mali kurumlarının iflâsın eşliğinde olduğu ve kent yoksullarının çok ciddi bir açlıkla karşı karşıya kalacağı, esnafın, çiftçinin iflâs edeceği çoğu insan tarafından dile getirilir oldu.

Peki, açlık beraberinde isyanları da getirmez mi? Elbette getirir, getirecek. Hala seçimin, parlamentoya 3-5 vekil sokabilmenin büyük bir başarı olduğunu söyleyen devrimin yarı gönüllü dostlarına soruyoruz? Türkiyeli emekçiler, açlıkla karşı karşıya kaldığında ne yapacak? Oturup bekleyecek mi? Bu toprakların emekçilerinin, gençliğinin hafızası ne kadar köreltilmek, geçmişteki deneyim ve dersler ne kadar silinmek istense de işçiler, kadınlar, gençler hala hatırlıyorlar. Sokağın gücünü biliyorlar; çözümün sokağa egemen olmaktan geçtiğini de...

Emekçi yığınların, gençliğin ayaklanabileceğine dair inançsızlık küçük burjuva çevrelerde fazlasıyla mevcut. Seseçimler, sokak alternatifini halkın önünden almak için bu çevreler tarafından yoğun bir şekilde kullanılıyor. Devrimci bir patlamanın yaklaştığı Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da, asıl sorun iktidar sorunudur. Devrim cephesi içinde merkezi bir yönetime ihtiyaç var; sermaye için de tek elden, tek bir kişinin konuşacağı çok sesliliğin olmadığı bir iktidar lazım.

İşte sermaye sınıfı açısından ciddi bir şekilde tartışılan, egemenliğin bu topraklarda nasıl sürdürüleceği?

Gerici faşist terör, emir, yetke, komuta üçgeni içerisinde daralması bir iktidar piramidi sermaye sınıfı açısından devrime karşı tek sesliliği getirecek, devrim karşısında daha güçlü durmayı sağlayacak tek şey. Bunun için, devletin en tepesindeki seçim sonuçları istenildiği gibi gitmezse karşılaşılabilecek duruma göre A, B, C planlarının olduğunu söylüyorlar. Seçimlerde her türlü hile, hurda, dalaverenin, yine aynı manzaraların misliyle karşımıza çıkacağını söyleyebiliriz. Kullanacakları diğer yol ise, sokakları dizginsiz devlet terörü ile teslim almak. Bu hafta Suruç'ta yurtsever bir aileye yönelik güpegündüz, polis güçlerinin önünde yapılan katliam bunun göstergesidir. Bu katliam, sadece AKP milletvekillerini kendi dükkanında görmek istemediğini ve AKP'ye oy vermeyeceğini söyleyen bir ilerici esnafa ve ailesine yönelik gerçekleştirilmiştir. Bu olay ne tekdir ne de sadece o güne özgü kalacaktır.

"24 Haziran ve Ötesi" dediğimiz süreç, 25 Haziran'da farklı bir ülkeye uyanabileceğimiz, tayin edici kavranın yaklaştığı gerçeğini vurgulama amacı taşıyor. Gençlik bu sürecin içinde patlayabilecek ayaklanmanın zafere ulaşmasında önemli bir role sahip. Bu nedenle vakit geçirmeksizin gençlik kitlelerine somut, net bir devrim programının taşınması, gençlik içinde ayaklanma ve devrime dair devrimci propaganda ve ajitasyonun yaygınlaştırılması, bizleri tanımayan taze unsurlara ulaşılması gerekmektedir.

Sorunun seçimlere gidip gitmeme meselesi olmadığını gençlik kitlelerine en net bir şekilde anlatabilmeliyiz. Karşımızda birleşmiş bir karşı-devrimle birlikte, birleşmiş bir reformizm de görüyoruz. Reformizmin sesi çok çıkıyor olabilir, fakat yoğun bir çaba ve etkili bir pratik ile görüşlerimizi, devrim programımızı gençliğin ileri, savışı unsurlarıyla buluşturabiliriz.

Şimdi kızıl bir şafağı yaratma zamanı!

G-7 ZİRVESİ SİZLERE ÖMÜR!

ALİ VAROL GÜNAL

Emperyalist-kapitalist devletler arasındaki çelişki ve çatışmaları bundan daha iyi gösterebilecek bir fotoğraf bulunamazdı. Bu sene Kanada'nın Quebec kentinde yapılan G-7 zirvesinde çekilmiş ve Almanya Başbakanı Merkel tarafından servis edilmiş fotoğraftan bahsediyoruz... Merkel ve Trump'ın birbirlerine adeta "seni çiğ çiğ yerim" diye baktıkları, diğerlerinin de "yandı gülüm keten helva" babında poz takındıkları bir fotoğraf bu. Dünyanın işçi ve emekçilerini, ezilen ve sömürülenlerini kaygılandırarak bir fotoğraf mı bu? Hayır, bilakis sevindirecek bir fotoğraf, zira emperyalist-kapitalist sistemin çıkışsızlığını gösteriyor.

"Üzgünüm, ne arkadaşlarımız ne de düşmanlarımızı ticarette bizden faydalanmalarına daha fazla izin vermeyeceğiz". Bu sözler ABD Başkanı Trump'a ait. Ne oldu da hazret böyle feveran ediyor diyeceksiniz, hemen söyleyelim, ABD'nin dış ticaret açığı 800 milyar doları bulmuş durumda! Yani ithalatı ihracatını fersah fersah geçmiş bulunuyor. Uzunca bir süredir emperyalizmin bu amiral gemisi, batmak üzere olduğunu sinyallerini veriyor ve "müttefiklerini" uyarıyordu. "NATO'nun tüm mali yükünü üstlendikleri" vb serzenişlerini artık gizlemeye gerek duymadan uluorta ifade ediyorlardı. Kimilerinin Trump'ın nobranlığına verdiği bu tür söylemler, neredeyse bir süredir ABD'nin katıldığı tüm uluslararası toplantılarda gündem oluyordu. Sorunun Trump'ın kişiliğinden kaynaklanmadığını, onun naçizane içinde buldukları durumu ifşa etmek dışında birşey yapmadığını anlamak için fazla zaman geçmedi (hoş, hala bizim ortalama sol, bu tür politikaların kişisel özelliklerin sonucu olduğuna dair bilimsel olmayan savları ortalarda dillendirmekten geri durmuyor; Trump'ın ya da Tayyip Erdoğan'ın hastalıklı kişilik yapısının dünyayı bu hale getirdiğine dair neredeyse doktora tezi sunacak haldeler!).

ABD'nin Güney komşusu Meksika ile arasında duvar örmeye girişmesi, Çin mallarına kota koyması, 1 Haziran'da AB, Kanada ve Meksika'dan ithal edilen çelığe %25, alüminyumla %10 ek gümrük vergisi uygulamasını yürürlüğe koyması, fırtınanın habercisiydi zaten; artık NATO'nun harcamalarını tek başlarına üstlenmek istemediklerini dile getirmeleri, her şeyin tuzu biberi olmuştur.

Bütün bu gelişmeler, Yeni Evre anlaşılardan doğru okunamaz. Emperyalist-kapitalist sistemin sıçramalı bir çöküş evresinde değil de, deyim yerindeyse kadir-i mutlak bir şekilde dünya üzerindeki tüm gelişmeleri kontrol edebildiği, hatta bir çoğunu bizzat dizayn ettiği bir evrede olduğunu düşününler tarafından gelişmelerin anlaşılması mümkün değildir. Yine her türlü gelişmeyi bir kaos teorisine dayandıranların da gelişmeleri doğru okuması, doğru tahlil etmesi beklenemez. Olaylar, ne bir mekanik dizge ile ne de bir kaos döngüsü içinde gerçekleşiyor. Tam da Marx'ın 19. yüzyılda öngördüğü, Lenin'in 20. yüzyılda daha da ilerlettiği devrimci metodolojiye göre gelişiyor. Bugünkü Yeni Evresi'nde kapitalist sistem tam bir tıkanıklık yaşadığı içindir ki, sıçramalı bir çöküşe doğru gidiyor. Bunun alametlerinin bütün dünya üzerinde belirdiğini görmemek için ya bakar kör olmak gerekiyor ya da diyalektik materyalizmden bihaber...

ABD'nin sonuç bildirgesini imzalamaması, komşusu ve müttefiki Kanada'yı "ihanet" etmekle "ABD'yi sırtından hançerlemek"le suçlaması, Trump'ın Kanada Başbakanı hakkında "zayıf ve sahtekar" nitelemelerini kullanması, artık emperyalist-kapitalist devletler arasındaki o yapmacık diplomatik nezaket gösterilerinin rafa kaldırıldığını, herkesin eteklerindeki taşları ortaya dökmeye başladığının açık göstergesi. Fransız Cumhurbaşkanı Macron'un, ABD'nin sonuç bildirgesini imzalamamasına atfen, "G-7 ülkelerinin sayısı 6'ya düşebilir, dert etmiyoruz" açıklamasını yapması, 3.Dünya Savaşı'nın ekonomik cephesinin uzunca süredir tahkim edildiğinin itirafı anlamına geliyor. Buna bir de aynı günlere denk gelen, Çin'de düzenlenen Şangay İşbirliği Örgütü Zirvesi'nin verdiği birlik görüntüsünü de ekleyin, Trump'ın Sosyalist Kore lideriyle görüşmek için gösterdiği tecanüllüğün nedenleri biraz daha belirginleşmiş olur.

ABD hegemonyası çöküyor. Bugün yaşadıklarımız, bu çöküşün ne kadar sıçramalı bir şekilde geliştiğini gösteriyor. ABD'nin bu yolda yalnız olmayacağı, amiral gemisi batan bir sistemin toplu bir şekilde batacağı, her gelişmeyle bir kez daha kanıtlanıyor. Şimdi asıl sorun gezegenimiz ve insanlığın bu batkidan kurtulup kurtulamayacağı sorunudur; bunun cevabını da "şarkı söyleyen yarınları hazırlayan", "dünyanın gençliği" verecek; yani komünizm.

Saldırlara Rağmen Sözümüzü Söylemekten Vazgeçmeyeceğiz

KHK'larla ihraç edildikleri işlerine geri dönebilmek için haftalardır İstanbul Kadıköy, Bakırköy ve Kartal'da eylemler yapan KESK'li emekçiler, seçimlerin ve seçim çalışmalarının gündeme gelmesi ile polis baskısı ile karşılaşmaya başladılar.

Ve eylemlerinin 68. haftasında da, üst üste polis saldırısına uğrayıp gözaltına alındılar

2 Haziran:

KESK'li emekçilerin **Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda** yaptıkları eyleme saldıran polis, 13 emekçiyi gözaltına aldı. Saldırı ve gözaltıları protesto için basın açıklaması yapmak isteyen emekçilere yendien saldıran polis, 13 kişiyi daha gözaltına aldı.

Gözaltına alınanlar akşam saatlerinde serbest bırakıldılar.

4 Haziran:

Kadıköy'de emekçilerin toplanmasına izin vermeyen polis, saldırarak 7 kişiyi gözaltına aldı; basın görüntü almasını da engelledi.

Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda da emekçilere "kaymakamlığın eylem yasağı" emri olduğunu ve dağılmasını söyleyen polis, yine basın görüntü almasını izin vermezken, emekçilere destek için orada bulunan bir okurumuzu da fotoğraf çektiği için gözaltına aldı; fotoğrafları silmesi şartı ile yarım saat sonra serbest bırakıldı.

Ancak eylemde ısrarcı olan KESK'lilere polis bir kez daha saldırı ve 13 kişiyi gözaltına aldı.

KESK İstanbul Şubeler Platformu akşam saatlerinde, eylemlere polis saldırısını ve gözaltıları protesto etmek için **Kadıköy**'de toplandı. Polisin tüm engellemelerine rağmen emekçiler Bahriye Caddesi'nden Altyol'a, Altyol'dan da Eğitim-Sen 2 No'lu Şubesi'ne "Baskılar, Gözaltılar Bizi Yıldıramaz. KHK'lar Gidecek Biz Kalacağız" pankartı ile yürüdü.

"AKP Gidecek Biz Kalacağız", "Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldıramaz", "Gözaltılar Serbest Bırakılsın", "KHK'lar Gidecek Biz Kalacağız" sloganları atılan eylemde, polis ablukası altındaki Altyol'da bir açıklama yapıldı.

Haftalardır her şey normal giderken, 2 Haziran Cumartesi gününden itibaren durumun değiştiği söylenen açıklamada "**Bakırköy'de nöbet tutan arkadaşlarımıza müdahale edildi. Arkadaşlarımız iki grup haline gözaltına alındı ve serbest bırakıldılar. Ancak bugün nöbet tutulan her iki alanda yine gözaltına alındılar**" denilerek, gözaltına alınan üyelerinin derhal serbest bırakılmasını istediler.

Açıklamanın ardından yürüyüşe geçen kamu emekçilerinin öne polis tarafından kesildi.

"AKP'nin Karnesi"nde Yine Emekçiye Saldırı

Karnelerin alındığı gün 8 Haziran'da, İstanbul'da liselilerin "karne" eylemi ve işkence gündeme damga vururken, Ankara'da da eğitim emekçileri "karne" eyleminde idi

Öğle saatlerinde Milli Eğitim Bakanlığı önünde toplanan Eğitim Sen'liler ve milletvekili adayları MEB önünde AKP'nin eğitim karnesini açıklamak üzere toplandı. Polis eylem izin vermeyeceğini söyleyerek eğitimcileri dağıtmaya, alandan uzaklaştırmaya çalıştı. Eylem izin verilmemesini protesto eden emekçiler polisin saldırısıyla karşılaştı ve 6 kişi gözaltına alındı.

Gözaltında tutulan 6 kişiye Kabahatler Kanunu'ndan işlem yapılarak akşam saatlerinde serbest bırakıldı

Tüm engellemelere rağmen sloganlar eşliğinde yürümeye devam eden emekçiler, Eğitim-Sen 2 No'lu Şubesi önünde gelerek arkadaşları serbest bırakılana kadar nöbet başlattı.

Gözaltına alınan emekçiler 6 Haziran günü Çağlayan ve Anadolu Adliyelerinde savcı karşısına çıkarılarak serbest bırakıldılar.

8 Haziran:

Kartal Meydanı'nda pankartlarını açarak toplanan emekçilere polis saldırı ve eylem yap-

malarına izin vermedi; 8 kamu emekçisini gözaltına aldı.

Saldırını protesto etmek ve gözaltına alınan arkadaşlarının serbest bırakılması için KESK İstanbul Şubeler Platformu saat 17.00'de Kartal Meydanı'nda bir basın açıklaması yaptı. Burada Eğitim Sen 5 Nolu Şube sekreteri, "OHAL ve KHK'ler ile haksız, hukuksuz biçimde ihraç edilen, işsiz bırakılan on binlerce insanı ve ailelerin açıklık terbiye etmeyi, sahip oldukları gücün karşısında boyun eğdirmeyi hedefleyen iktidar bilmelidir ki, asla AKP'nin memuru olmayacağız" diyerek baskılar karşısında boyun eğmeyeceklerini, mücadeleyi sürdüreceklerini duyurdu.

9 Haziran:

Bakırköy'de Eğitim Sen binasında toplanan emekçiler saat 10.00'da bir heyet göndererek kaymakamlık görüşmek istese de, şehir dışında olduğu gerekçesi ile görüşemedi. Polisin de "Özgürlük Meydanı'na çıkıldığı takdirde gözaltına alınacakları" uyarısı yapmasına karşın emekçiler 14.00'te sendika binasından çıkarak Meydan'a yürüyüşe geçti.

Önleri polis tarafından kesilen emekçiler kısa bir görüşmeden sonra alana girdi. Polisin saldırı tehditleri altında kısa açıklama yapan emekçiler, eylemlerinin engellenmesini ve saldırıları protesto ederek, gözaltına alınan arkadaşlarının serbest bırakılmasını istedi.

Açıklamanın ardından emekçiler yeniden sendika binasına döndüler.

Kadıköy'de emekçilerin Altyol'da yapmayı planladığı basın açıklaması öncesi polis, "Seçim süreci boyunca KESK'in KHK ile ilgili yapacağı eylemlerin yasaklandığı" söyleyerek, açıklama yaparlarsa da KHK'larla ilgili slogan, döviz, pankart vb. olmamasını dayattı.

Saat 14.30'da çevik kuvvet ve sivil polis ablukası altındaki Altyol'a gelen KESK'liler Eğitim Sen flamaları ve önlüklere giydi.

Yapılan basın açıklamasında valiğin eylem yasağına tepki gösterilerek, ihraç edilen 100 binden fazla kamu çalışanının sesi oldukları söylendi.

13 Haziran:

Akşam saatlerinde polisin tüm engellemelerine rağmen **Kadıköy** Altyol'da açıklama yapan emekçiler, "İşimizi Geri Alacağız" pankartı açarak "AKP'nin Memuru Olmayacağız", "KHK'lar Gidecek Biz Kalacağız" sloganları attılar.

Eğitim-Sen 2 Nolu Şube'den sloganlarla Altyol'a yürüyen emekçilerin yolu Altyol'a geldiklerinde polis tarafından kesildi. Ancak polisi dinlemeyen emekçiler Altyol'da basın açıklaması ve konuşmalar yaptı.

KESK'li emekçiler adına ilk konuşmayı yapan Dursun Doğan, "**Bizler 69 haftadır haftanın dört günü Bakırköy, Kadıköy ve Kartal'da işimiz, ekmeğimiz için direniyoruz. Ancak 1 Haziran tarihinden bu yana keyfi uygulamalar sonucunda alanlar yazaklandı. Bu yasak keyfidir; bu yasak hukuksuzdur**" dedi.

Dursun Doğan'ın ardından söz alan Mehmet Sarı, 69 hafta bu alanlarda emek ve onur mücadelesi verdiklerini vurguladı, "**Bizleri vazgeçirebileceklerini mi santiyorlar? Hayır biz gözaltına alınmaktan da tutuklanmaktan da korkmuyoruz. Biz ekme kavgası veriyoruz. Bizim kavgamız seçimlere indirgenemez. Seçimlerden sonra da ekme kavgamızı vermeye devam edeceğiz**" dedi.

Konuşmaların ardından emekçiler adına açıklamayı KESK İstanbul Şubeler Platformu dönem sözcüsü Ata Esen okudu; meşru eylem hattının dışında çıkmadıklarını ve kamu emekçileri olarak getirilen keyfi yasakları tanımamaya kararlı olduklarını vurguladı.

Emekçiler, eylemlerine devam edeceklerini duyurarak eylemlerini sona erdirdi

17 Haziran:

Kadıköy'de Eğitim-Sen 2 Nolu Şubesi önünden alkış ve sloganlar eşliğinde yürüyen KESK'lilere, karne günü protestosunda darp edilerek gözaltına alınan liseli örgütler ve milletvekili adayları destek verdi. Bahriye Caddesi'nde "İşimizi Geri İstiyoruz" pankartı açarak "KHK'lar Gidecek Biz Kalacağız" sloganı ile Altyola yürüyen kamu emekçilerinin öne polis tarafından kesildi.

Basın açıklaması yapamadan etrafları çevik kuvvet ekipleri tarafından sarılan emekçiler, darp edilerek gözaltına alındı. Gözaltına alınan 40'a yakın emekçinin arasında liseli öğrenciler de var.

Gözaltına alınanlar Vatan Caddesi'nde bulunan İl Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü.

Vincin Üzerinde Ekme Talebi

İşsizliğin ciddi boyutlarda bir problem olduğu coğrafyamızda, bir işi olup da ücreti ödenmeyen işçiler de yaşamlarını idame ettirmekte zorlanıyor, ücretlerini alabilmek için sık sık eylemlere başvuruyorlar.

Dün Sakarya ve İstanbul 3 Havalimanı'nda işçiler ücretlerini alabilmek için vince çıktılar.

Sakarya Ferizli'de yapımı süren devlet hastanesinde yaklaşık 2 aydır ücretleri ödenmeyen işçiler, kule vince çıkarak iş bıraktı.

Bağlı çalıştıkları Hekimoğlu Grup AŞ. yetkililerinin kendilerine "İsterseniz intihar edin ücretlerinizi yatarmayacağız" dediği işçiler, kule vince çıkarak eylem başlattı. İnşaat ve Yapı İşçileri Sendikası yetkililerinin inşaat alanına gelmesi üzerine işçiler vincen inerek sendika yetkilileri ile görüştü.

İnşaat İş ile toplantı yapan işçiler, ücretlerini alana kadar iş bırakma eylemi yapacaklarını söyledi.

Sakarya'daki inşaat işçileri ile aynı saatlerde 3.Havalimanı işçileri de ödenmeyen ücretleri için kule vince çıktılar.

3.Havalimanı şantiyesinin ana terminal

binasının otopark girişi bölümünde çalışan inşaat işçileri ücretleri ödenmediği için kule vince çıktı, firma yetkilileri bölgeye jandarma getirdi.

Eyleme ilişkin yazılı açıklama yapan İnşaat ve Yapı İşçileri Sendikası "Seçim meydanlarında dünyanın en büyük havalimanının yapımcı övünenler inşaat işçilerinin en temel hakkı olan ücretleri ödenmediğinde sesi çıkmıyor. 3. havalimanı, bizler açısından sicili bozuk, onlarca işçi arkadaşımızın iş cinayetlerine kurban gittiği, en kötü koşullarda işçilerin barındığı ve bunlar yetmezmiş gibi ücretlerinin ödenmediği bir köle kampı. Seçimlerde tüm siyasi partiler 'çılın projeler' açıklayıp patronların cebini nasıl doldururuz diye yarışacağına biz işçilerin en temel hakkı olan yaşam hakkımıza ve emeğimize sahip çıkmaları gerekir" dedi.

Havalimanında işçilerin vince üzerinde bekleyiş sürerken, 13 Haziran günü de şantiyede diğer işçiler iş bıraktı.

Ve yine 13 Haziran günü Sabiha Gökçen Metro inşaatında çalışan işçiler, 3 aylık maaşları yatırılmadığı için iş bıraktı.

İş Kazası Değil Cinayet

Ankara İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, Makine Kimya Endüstrisi'nde 24 Mayıs günü yaşanan iş cinayetine ilişkin bir açıklama yayınladı.

“Barutsan’da Ölümü, İşçi Sağlığı ve Güvenliği’ne Aykırı Talimat ve Koşullar Getirdi!” diyen İSİG Ankara, olayın gelişimini şu şekilde anlattı:

“Makine Kimya Endüstrisi Elmadağ Barutsan Roket ve Patlayıcı Fabrikası’nda 24 Mayıs 2018’de gerçekleşen ve 1 işçi arkadaşımızın hayatını kaybettiği, 3 işçinin ağır, 3 işçinin ise hafif yaralandığı patlama, roket yakıtı kurşun salisilatla karıştırma işinde açık ağızlı harmanlama tezgahında yapılması gereken işin, tezgahın arızalı olması ve maliyeti sebebiyle tamir edilmemesi yüzünden işçilere işi başka bir atölyede ve ağız kapalı werner tezgahında parça parça yapma talimatı verilmesi ile ağız kapalı tezgahın içerisinde sıkışan gazın patlaması sonucu oluşmuştur.

Patlama sonucu 33 yaşındaki Petrol-İş üyesi Emre Özcan isimli arkadaşımız başına bağli harapnel, göçük ve yakıt yanığı sebebiyle hayatını kaybetmiştir. Patlamada ağır yaralanan Selçuk Serkan Ceylan, Ömer Tosun ve Fazlı Büken; Gata, Numune ve Gazi Hastanelerinde tedavi görmekteyken Ömer Tosun taburcu edilmiştir.

Yetkililerce iddia edildiği üzere, Emre Özcan tek başına bina kirişlerinin üzerine yıkılması sebebiyle hayatını kaybetmiştir. Dahası gördürülen işin ve kullanılan patlayıcı maddelerin gereği olarak normalde levhadan olması gereken bina duvarlarının

betonarme olduğu da bu vesile ile ‘açıklanmıştır’. Olayda sıkışıp patlamaya sebep maddenin kolay tutuşma ve patlama özelliğinden dolayı atölye ve depo kaplarına ve girişte duvarların yanına statik elektrik yükü giderici topraklanmış pirinç, bakır ve alüminyum levhalar konması gerekmesine rağmen konulmamıştır.

Oysa ki, aynı fabrikada 2013’te meydana gelen ve iki işçinin ölümüne neden olan iş cinayeti sonrası inceleme raporunda binanın bu yapısının değiştirilme zorunluluğu uyarısı yer almış, ancak bu konuda hemen hiçbir önlem alınmamış, yeni bir patlama ve iş cinayetine açıkça meydan verilmiştir.

Üretim yapılan alanda yapılan iş için gerekli olan fazla miktarda tehlikeli kimyasal madde bulundurulmaması gerekirken patlamanın yaşandığı esnada werner karıştırıcı bölümünde 400 kg 2,75 inç çift bızlı roket yakıtı olduğu tezgahın içinde olay anında 150 kg yakıt olduğu tespit edilmiştir.

Olayın meydana geldiği işyerinde kimyasalların yangın ve patlama özelliklerine uygun bir çalışma yürütülmemiş, işçilere bu iş için verilmesi gereken antistatik iş ayakkabıları verilmemiştir.

MKE’de 5-7 milyon farklı türde kimyasal bulunduğu, bunlardan 5000-10000’inin ticari kimyasal madde türü tehlikeli kimyasal olduğu, 150-200 çeşidinin de kanserojen olduğu bilinmektedir. Ancak aralarda yaşanan cinayetlere ve kazalara rağmen hala kullanılan ve geliştirilmekte olan kimyasal maddelerin çoğunun, bunları üreten ya da işyerinde kullanan işçilerin sağlığını nasıl et-

kıleyeceği konusunda ya çok az şey bilinmekte ya da hiçbir şey bilinmemektedir. İşletme, işçilerin sağlığını doğrudan ya da dolaylı etkileyen pek çok konuda hiçbir önlem almadığı gibi açıkça kazaya sebebiyet verecek bir talimat ile işçiler adeta ölüme gönderilmiştir.

MKE’de 2013’te yaşanan olayın meydana gelmesinde ve yangının büyümesinde işletme hatası ‘taksirle birden çok kişinin ölümüne sebebiyet vermek’ iddiası ve üç yıldan 15 yıla kadar hapis cezası istemiyle dava açılmışken şüphelilerden hiçbiri tutuklanmamıştı. Biliyoruz ki güvenlik önlemlerinin alınmaması ve yeni kazalar yaşanmasının bir nedeni de bu cezasızlıktır!

MKE, ağır ve tehlikeli bir iş yapılmasına rağmen kurulduğundan bu yana neredeyse hiçbir teknolojik değişiklik görmemiş; mekanik, elektronik ve pnömatik kumanda sistemleri ve ekipmanları yıpranmıştır. Bu şekilde üretime devam etmek işçilerin sağlığı ve güvenliği ile açıkça oynamaktır”

İSİG, bu sebeplerle yaşanan olayın kaza değil bir cinayet olduğunu söyleyerek, Bakanlık Teftiş Kurulu ve MKE tarafından başlatılan idari soruşturma ve incelemenin takipçisi olacağını duyurdu.

Mayıs Ayında 166 İş Cinayeti

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, Mayıs ayı iş cinayetleri raporunu yayınladı, en az 166 işçinin öldüğünü söyledi.

ILO ve WHO verilerine göre 1 “iş kazası sonucu ölüm” karşılığında yaklaşık 6 “meslek hastalığı sonucu ölüm” olmakta. Türkiye’de yaşanan iş cinayetleri sayısına bakacak olursak, Mayıs ayında 1000’in üzerinde işçinin meslek hastalıklarından dolayı ölmüş olması gerekiyor.

Ocak ayında en az 144, Şubat ayında en az 128, Mart ayında en az 129, Nisan ayında en az 187 ve Mayıs ayında en az 166 işçi olmak üzere; Türkiye’de bu yılın ilk beş ayında en az 754 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi... Bunların 127’si ücretli (işçi ve memur), 39’u kendi nam ve hesabına çalışanlardan (çiftçi ve esnaf) oluşuyor... Ölenlerin 10’u kadın, 156’sı erkek işçi. Kadın işçi cinayetleri tarım, tekstil, sağlık ve konaklama işkollarında gerçekleşti... 5’si 14 yaş ve altında olmak üzere 14 çocuk işçi can verdi. 6 mülteci/göçmen işçi yaşamını yitirdi... Raporla göre ölümler en çok tarım, inşaat, taşımacılık, konaklama, metal, belediye ve enerji işkollarında gerçekleşti. En fazla ölüm nedeni trafik/servis kazası, ezilme/göçük ve yüksekte düşme... En çok iş cinayeti İstanbul, Manisa, Balıkesir, Ankara, Antalya, Bursa, Gaziantep, Kocaeli ve Samsun’da yaşandı... Ölenlerin 2’si (yüzde 1,21) sendikali işçi, 164 işçi ise (yüzde 98,79) sendikasızsız.

Ocak ayında en az 144, Şubat ayında en az 128, Mart ayında en az 129, Nisan ayında en az 187 ve Mayıs ayında en az 166 işçi olmak üzere; Türkiye’de bu yılın ilk beş ayında en az 754 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi... Bunların 127’si ücretli (işçi ve memur), 39’u kendi nam ve hesabına çalışanlardan (çiftçi ve esnaf) oluşuyor... Ölenlerin 10’u kadın, 156’sı erkek işçi. Kadın işçi cinayetleri tarım, tekstil, sağlık ve konaklama işkollarında gerçekleşti... 5’si 14 yaş ve altında olmak üzere 14 çocuk işçi can verdi. 6 mülteci/göçmen işçi yaşamını yitirdi... Raporla göre ölümler en çok tarım, inşaat, taşımacılık, konaklama, metal, belediye ve enerji işkollarında gerçekleşti. En fazla ölüm nedeni trafik/servis kazası, ezilme/göçük ve yüksekte düşme... En çok iş cinayeti İstanbul, Manisa, Balıkesir, Ankara, Antalya, Bursa, Gaziantep, Kocaeli ve Samsun’da yaşandı... Ölenlerin 2’si (yüzde 1,21) sendikali işçi, 164 işçi ise (yüzde 98,79) sendikasızsız.

Kapitalizm Öldürüyor

İSİG verilerine göre, Mayıs ayında en az 166 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi; iş cinayetleri artarak sürüyor.

Sadece son 3 günde haberlere konu olan işcinayetlerini şöyle sıralayabiliriz:

Hakkari Yüksekova’da TOKİ inşaatında, 9.katta iskelenin çökmesi sonucu 43 yaşındaki Mehmet Avcı ve 40 yaşındaki Abdulaziz Çiftçi adlı işçiler yaşamalarını yitirdi.

Kocaeli Körfez’de Mimaş İnşaat’ın deposunda istiflenen boruların üzerine düşmesi sonucu 60 yaşındaki işçi Mehmet Savaş Özcan yaşamını yitirdi...

Adıyaman’da özel bir hastanenin dış cephe temizliğini yaparken, 5.kat hizasında halatın kopması sonucu 27 yaşındaki taşeron işçi Mehmet Ağdağ yaşamını yitirdi...

Sakarya Pamukova’daki şantiyede taş kırma ünitesi tüneline biriken suyu tahliye etmek için su motorunu çalıştıran ama motordaki kaçak nedeniyle elektrik akımına kapılan 28 yaşındaki işçi Mesut Doğan yaşamını yitirdi...

Gaziantep Şehitkamil’de GATEM’de bulunan özel bir traktör firmasında satış görevlisi olarak çalışan dört çocuk babası 31 yaşındaki işçi Mehmet Koroğlu, son iş gününde traktörün altında kalarak yaşamını yitirdi...

16 yaşında Faruk Aydemiroğlu Sakarya Adapazarı’nda kalfalık yaptığı berber dükkanında akşam saatlerinde fenalasharak yaşamını yitirdi...

Antalya Kemer’de beş yıldızlı otelde çalışan 57 yaşındaki terzi Şeref Kösemek, mesai bitiminde servis minibüslerinin arasında ezilerek yaşamını yitirdi...

Sadece 3 gün içinde yaşanan ve öğrenebildiğimiz cinayetler bunlar. Her biri basit tedbirlerle önenebilecek “kazalar” olduğu halde, maliyetleri arttırmamak, işçinin etinden sütünden, her bir saniyesinden faydalanabilmek adına işlenen cinayetler...

Nakliyat İş'ten 15-16 Haziran Eylemleri

Nakliyat İş Sendikası ve Real Market işçileri, 15-16 Haziran Büyük İşçi Ayaklanması'nın yıldönümünde bir dizi eylem yaptı.

İstanbul:

İstanbul’da ilk eylem, 12 Haziran Salı günü Real direnişçileri ve Tüvtürk Araç Muayene İstasyon işçileri ile birlikte Bayrampaşa Forum İstanbul AVM’de Media Markt Mağazasının önünde yapıldı.

Burada bir konuşma yapan Genel Başkan Ali Rıza Küçükosmanoğlu, Real sürecini anlatarak 15-16 Haziran direnişinin tarihsel önemine değindi.

İkinci eylem ise ambar işçileri ile yapıldı. Saat 10.00’da Basın Ekspres Yolu üzerinde bulunan Yeditepe Tır Parkı’nın da ambar işçilerinin katılımı ile bir basın açıklaması yapıldı. Burada yapılan konuşmalarda, Ocak ayında bir oldu bittiyle Nakliyeciler Sitesinin yıkıldığı belirtilerek, büyük kargo tekelilerinin bura üzerinde hesaplarının olduğu belirtildi ve burada bin-

lerce işçinin ekmeğinin ve geleceğinin söz konusu olduğu ve sendika olarak buna izin vermeyecekleri söylendi.

Konya:

12 Haziran Salı günü Konya’da Sendika Temsilcilğinde toplanan sendika üyesi işçiler, Kayalı Park’a kadar kortej oluşturarak yürüyüş yaptı ve basın açıklaması okudu.

Eskişehir:

13 Haziran günü Media Markt mağazasının bulunduğu ESPARK AVM önünde saat 10.00’da bir basın açıklaması yapıldı. Eylem Sarp Lojistik işçileri ve Birleşik Metal-İş ve Emekli-Sen yöneticileri katıldı.

Ankara:

Ankara’da Real işçilerinin yapacağı basın açıklaması, Ankara Valiliğine başvuru yapılmasına rağmen, OHAL ve seçim gerekçe gösterilerek Valilik tarafından yasaklandı.

Yapılan basın açıklamalarında 15-16 Haziran ayaklanması anlatılarak “Türkiye işçi sınıfı, DISK’in kapatılmasına, örgütlenme haklarının elinden alınmasına karşı,

‘DISK kapatılmaz’ sloganı ile 168 fabrika ve 150 bine yakın işçiyi kapsayan direnişte, işçiler İzmit ve Gebze’den Kadıköy’e, Levent’ten Mecidiyeköy ve Taksim’e, Bakırköy’den Topkapı ve Edirnekapı’ya kadar yürüdüler. İstanbul’un iki yakasındaki işçilerin bir araya gelmemesi için vapur seferleri bile iptal edildi; Galata Köprüsü açılarak geçişe kapatıldı. 16 Haziran 1970 tarihinde İstanbul ile Kocaeli Merkez ve Gebze ilçesinde sıkıyönetim ilan edildi. 3 ay süren sıkıyönetim sonunda işten çıkarılan işçi sayısı 5 bini aştı. DISK yöneticileri ile birlikte çok sayıda işçi tutuklandı” denildi.

Bugün 15-16 Haziran’ın 48. yılında, işçilerin kazanılmış haklarına saldırılarını sürdürdüğü söylenerek “Grev hakkının ortadan kaldırılan, grev yasaklamalarıyla işçi düşmanlığı ile karşılaşıyoruz. Metal, Lastik, Banka, Cam, Petrol-Kimya işkollarında bu güne kadar 15 grev hukuksuz keyfi şekilde yasaklanmıştır. Bu grev yasaklarının 7 tanesi OHAL dönemindedir” denildi.

KAPİTALİST SANAYİ SAVAŞI

AYBEL GÜN

Sermayenin ortaya çıkışı, birikimi ve çevriminin tarihi, işçi sınıfı açısından mücadelelerle dolu, sefalet ve ölüm ile iç içe geçmiş büyük bir savaşın tarihidir. Sermayenin kaynağı olan işçi sınıfı ile üretim araçlarının sahibi olan kapitalist sınıf arasında sürüp giden bu savaşa “kapitalist sanayi savaşları” diyor Marx.

Kapitalist üretimin egemen olduğu her yerde eşi benzeri olmayan işçi kıyımlarıyla çoğaldı sermaye. Bu kıyımların çeşidi de bol oldu. Tehlikeli ve sağlıksız koşullarda uzun süreli çalışmanın sonucu yaşanan iş cinayetlerinin yanında, çalışma koşullarına bağlı hastalık ve sakatlıklar sonucu yaşanan ölümler, oldukça düşük bir ücretle sürdürülen kronik açlığa bağlı gelen ölümler, kötü yaşam koşullarının sonucu ortaya çıkan bunalımlarla gelen ölümler ve işsizliğin sonucu olarak kendini gösteren yoksulluğa bağlı ölümler...

“Tarih İngiliz el dokumacılarının yavaş yavaş yok olmasından daha korkunç bir trajedi kaydetmez. Birkaç on yıl boyunca süren bu yok olma, en sonu 1838’de sona ermiştir. Pek çok aile günde 2,5 şilin ile uzun süre bitkisel hayat sürdürmüşlerdir” diyor. Marx ve devam ediyor “1834-1835’te genel vali şöyle yazıyordu, ‘Buradaki sefaletin bir eşine zor rastlanır. Pamuk dokumacılarının kemikleri, Hindistan ovalarını beyaza boyamıştır.”

Dünkü gelişen kapitalizm ile bugünkü çöken kapitalizmin işçileri sürüklediği ölüm arasındaki fark nedir? Bu fark sadece yoğunlaşan sömürü, devasa bir kitlenin kalıcı işsizliği ve ancak bitkisel bir hayat sürmeye yetecek düşük ücret koşullarında ölen işçi ve emekçilerin kemiklerinin modern şehir yaşamına gölge düşürmeden ve cesetlerin kokusu etrafa yayılmadan itinayla temizleniyor oluşudur.

İşçilerin kapitalizmin ağır sömürü koşullarına karşı savaşı, koşulları, zaman zaman, işçiler için biraz daha çekilir hale getirmiş olsa da, kapitalist sınıf, kapitalist meta üretimi yasaları gereği, kaşıklara verdiği kepeçle almış, işçiyi kötü koşullarda yoğunlaşan bir sömürüye mahkum etmiştir. Kapitalist üretimin gelişimi, işçinin koşullarını geliştirmek bir yana, işçinin sömürü yoğunluğunu en üst düzeyde arttırmış, devasa bir bolluk yaratmış ve bu bolluğun içinde işçiyi bitkisel hayata, iş bulmayan, açlığa kimsesiz çocuk ve yaşlıları ise sokakların ve çöplerin merhametine bırakmıştır.

21.000 ölü diyor İSİG (işçi sağlığı ve iş güvenliği) meclisi, yalnızca Türkiye ve K. Kürdistan’da 2002’den beri ölen işçi sayısı için. Elbette “kaza” bu ölümleri tanımlamaya yetmez. İş cinayeti ya da kapitalist sanayi savaşının ölüleri demek daha doğru olur. En ufak koruyucu önlemler alınmadığı için, makinenin hızına yetişmek için, yorucu ve uzun süre çalışmanın getirisi dikkatin dağılmasına bağlı yaşanan ölümler bunlar. Daha dün Soma’da 301 işçinin nasıl ölüme sürüklendiğini gördük. Tarım, inşaat belediye, madencilik ve enerji sektörü en çok iş cinayeti yaşanan sektörler.

2013 yılına ait 27.000 iş kazasının kaydı tutulmuş. Bu kazaların 521’i ölümlerle sonuçlanmış. Ya ölmeyip de sakat kalanlar ne oluyor sonra? Yaralananlar ne oluyor; onların hastane parasını, bakımını, ailesinin geçimini kim sağlıyor? İşe bağlı çeşitli hastalıkların kaydını tutan oluyor mu? Borcunu ödeyemeyip, bu hayattan yorulup intihar edenler, bunların hepsi kapitalist üretim biçiminin yol açtığı ölümler olarak geçiyor mu kayda?

Şu korkunç gerçeğe bakın; WHO ve ILO her iş kazası sonucu ölüme karşılık, 6 meslek hastalığı sonucu ölüm yaşandığını tespit etmiş. İş yerlerinde beyin kanaması ya da kalp krizi sonucu ölümlerde çok büyük bir artış olmuş. Üstelik biliyoruz ki, resmi rakamlar, gerçeklerin yanında devede kulaktır. Bunu aklımızın bir köşesinde tutarak, 16 yılda 21.000 iş cinayetinin her birine denk gelen 6 meslek hastalığı sonucu ölüm ile toplarsak, 126 bin ölü eder. Türkiye ve K. Kürdistan’da 70’lerden beri süren iç savaşın ölümlerinin toplamının 70 bin olduğunu hatırlarsak, bu 16 yıllık kapitalist sanayi savaşının işçileri nasıl sessiz bir kıyımdan geçirdiğini görürüz. Peki yalnızca bu 16 yılda, bütün ülkelerde kaç işçi-emekçi ölmüştür böyle, kaç bin, kaç milyon?

Bu sessiz savaşta ölenle, herhangi bir cephe savaşının ölümleri gibi manşetlere çıkmıyor, katilleri parmakla gösterilmiyor, ölenler adına intikam yeminleri edilmiyor. Bu ölümler ancak 3. sayfa haberlerinin konusu olmayı hak ederek, sessizliğin mezarına gömülüyorlar.

İşçi sınıfının zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yok diyor Marks. Kapitalist üretim tarzı içinde üretici güçler ne kadar ilerler ise, bu zincirler de o kadar sıkıyor işçi sınıfının devasa gövdesini. İşçi sınıfının, emekçilerin kurtuluşunun yegane koşulu, üretim araçları üzerindeki kapitalist özel mülkiyete son vererek, yerine üretim araçlarının toplumsal mülkiyetini koymaktır. Toplumsal üretimde bulunan işçi sınıfı, üretim araçlarının toplumsal mülkiyetini sağlayarak ancak bu şekilde üretici güçlerin bir üst gelişme basamağına çıkmasını sağlayabilir. İşçi sınıfını devrimci kılan, kapitalist üretim içinde aldığı bu roldür. İşçi sınıfının ve emekçilerin, kapitalizmin varlığı boyunca yaşadığı benzersiz kıyımdan kurtuluşu, işçi sınıfının devrimci sınıf rolünü oynayarak, sosyalist toplumu kurmasına bağlıdır.

Üstelik bu gün bu mesele, önceki zamanlardan farklı olarak, yalnızca işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşu değil, insan türünün ve dünyanın kurtuluşudur. Kapitalist dünya 2008’den beri aşamadığı dünya ekonomik krizi ve politik kriz ile sarsılıyor. 3. Dünya savaşının fiili adımları Suriye üzerinden atılmaya başlandı bile. Dünyanın bugünkü koşullarında bir dünya savaşı, nükleer bir savaş olasılığı demektir aynı zamanda. Dağılan bir üretim tarzı kapıdaki bir dünya savaşı -Öncekilerden farklı olarak bu kapitalist kriz ne savaşla aşılabacak bir ekonomik kriz, ne de bu dünya savaşı klasik bir ‘pazar’ savaşıdır. İşçi sınıfı, sosyalizmi kurmanın dünyası ve insan türü adına hiç olmadığı kadar acil ve hayati olduğunu anlamalıdır. Yoksa, ötesi artık ya tam barbarlık olur ya da o bile olamaz...

UÇURUM

KENAN KIZIL

Uçurum: 1. Dik derin yamaç 2. Felaketsel sonuç. 3. Büyük fark, ayrılık. Güvenilir bir kaynak olmamakla birlikte, TDK sözlüğü "uçurum"u böyle tanımlıyor.

Yasaklanan her grev, her gösteri, her anma, yürütülen her soruşturma, her tutuklama, verilen her ceza, aynı sonuca yol açıyor: Kopuş! "Toplumsal yarılma", "tahammülsüzlük", "öfke" yani ezenler arasındaki sınıf savaşı daha da derinleşerek şiddetlenmesi. Fakat, bu derinlik lafın gelişi değil, ölçülmesi adeta imkansız olan bir evrede; bu nedenle dayanmanın bütün sınırlarını aşmış olan bir öfke birikimine yol açmış durumda.

İlk bakışta burjuvazi için her şey güzel gibi görünüyor. Dinci-faşizm sayesinde bir tek grev dahi olmadan, işçi ücretleri yerinde sayarken, ürettiği her şeyi, en temel ihtiyaç ürünlerini bile ateş pahasına satıyor. Sonuç: Emekçiler açıkl sınırnın altına itilirken tekkellerin kar payları büyüyor. Fakat biraz daha dikkatli bakıldığında her şeyin sadece bundan ibaret olmadığı da görülüyor. Gerçekte burjuvaziyle emekçiler arasında yaşam düzeyinin farkı bir uçurum gibi. Fakat TDK sözlüğündeki üçüncü anlamıyla (büyük fark, ayrılık) Peşinden gelen şey de elbette ki ikinci anlamdır (felaketsel sonuç)! Aslında bu iki anlam, sosyal yaşamda bir olgu olarak birleşmiş durumda. Bu durum, şu an yeni bir noktaya doğru evriliyor ve sözlükte hiç yer almayacak olan yeni bir anlam ortaya çıkıyor. Bu anlam şudur: Uçurum; burjuvazinin mahvoluşu.

Şu an emekçiler derin bir öfke ve yoksulluk içindeler; dahası böyle giderse yarının bugünden daha da kötü olacağını bilincindedir. Şimdiye kadar, bunu değiştirmek için, biri hariç (devrim), tüm yolları denediler. Davalar, mahkemeler, kitlesel barışçıl ve barışçıl olmayan sokak eylemleri, bunların hiçbirini yaşamalarında kalıcı veya bahse değer bir fark yaratmadı. Dahası, kendi yaşamıyla burjuvaların yaşamı arasındaki devasa farkın bilincinde. Şu an her şeyin daha da kötüye gittiğini görüyor ve bir kopuş yaratıyor. İşte bunun onlara örneklerinden biri: TOKİ. Emekçinin eskiden iyi-kötü, nemli-rutubetli, iki oda bir salon evi vardı. Toki bu evleri resmen başlarına yıktı ve onlara yeni bir evcik verdi, ama bir türlü sonu gelmeyen borç taksitleriyle birlikte.

Her ne kadar kimi çevreler hala daha "burjuvazinin milyonlarca emekçiye yardımlar, mikro krediler vb vb. yollarla sisteme bağlayarak yönetebildiğini" söylüyorsa da bu görüşün gerçeğe bir alakası yok. Kendilerine hiç sormazlar mı, burjuvazi emekçileri böylesine kolay bir şekilde kandırıp yönetebiliyorsa neden her eylemi her grevi yasaklıyor ve neden Gezi'nin adını duyunca ruh hastasına dönüşüyor? Kendilerine bu tür can sıkıcı soruları sormak istemeyebilirler, o halde biz soralım: Merak ettik, madem burjuvazi emekçilere geri ödemesi imkansız olan kredileri dağıtacak kadar yüce gönüllü, o halde niye bunca emekçiye sömürüyor, onları yoksulluğa mahkum ediyor? İşin aslı şu: Burjuvazi kaz gelecek yerden tavuğu esirgemiyor, yani o kredileri işçilere değil küçük esnafa veriyor; vadesi dolunca da gidip dükkanına el koyuyor. Safliğin alemi yok, kapitalizmde krediler mülksüzleştirimin aracıdır. Yardımlar hakkında söylenene gelince, bunun emekçileri sisteme bağladığını söylemek, onların siyasal bilincini küçümsemek ve adeta cahil yerine koymaktır. Emekçilerin bu yardımları alırken nasıl bir öfkeye kapıldığını anlamamak için kelimenin gerçek manasıyla politik açıdan kör olmak gerekiyor! Çalışmak istediği halde işsiz kalan veya çalıştığı halde yoksulluğa boğuşan bunca insan kendilerine makarna paketleri verildiğinde gerçekten minnet mi duyuyorlar? Yoksa kalplerinde ve zihinlerinde öfkeli fırtınalar mı kopuyor?

Varsın birileri emekçilerle burjuvaziyi ayırın bu uçurumun üzerine köprüler kurmaya çalışsın. Varsın sayısız kez denesinler; ama beyhude bir çabanın ötesine geçemeyecekler. Çünkü bu uçurum her gün büyüyor ve genişliyor. Kurulmak istenen köprülerin ayakları sürekli boşa çıkıyor. Artık iki yakayı birleştirmek imkansızdır; çünkü emekçiler ayakları boşa çıkmış bu köprülerden geçmeye çalışmakla uçurumdan atlama arasında hiç bir fark bulunmadığını biliyor.

Peki ne olacak? Milyonlarca işsiz, yoksul ve öfke dolu kalp! Ne düşünebilirler? Yarın iş bulacaklarını mı, ekmek bulacaklarını mı; yarın seçim sandığına giderek "her şeyi bir oyla değiştirebilecek"lerini mi; yoksa ekmek bulamadıkları için pasta yemeyi mi?

Antik Mısır, firavunlar krallığının tanrılaşmış Kleopatra dönemi... Açlık çeken yoksul halk ve köleler başkentini kapılarında dayandıklarında, arkalarındaki çöl kumlarına Sezar'ın en seçkin lejyonlarının (o sırada Mısır Roma işgali altındaydı!) ve kraliçenin en gözde askerlerinin cansız bedenlerini serpmişlerdi. Kleopatra derhal tapınak kilerlerini açıyor ve tonlarca buğdayı isyancılara gönüllü olarak veriyor! Kimi tarihi kaynaklar bunu Kleopatra'nın alıcınap karakteriyle açıklamaya çalışsa da aslında o, biliyordu ki bunu yapmasa isyancılar şehre girecek ve o devasa piramitleri, o muhteşem sarayları ve o görkemli başkent İskenderiye'yi onun başına yıkacak, asalak rahipleri boğazlayacak ve son buğday tanesini bile alacaklardı.

Daha yakın bir tarihi örnek ise, 1900'lü yılların Meksikası'ndadır. Acımasızca sömürülen yoksul köylüleri başkente başkaldırdıklarında kimse bu "cahil" köylüleri ciddiye almamıştı. Ancak böyle bir savaş yürüttüler ki, çok kısa sürede başkenti dize getirdiler. Olayların başbördürücü hızı, bu köylülerden devrimci bir ordu ve içlerinden birinden de tarihe mal olmuş devrimci bir komutan çıkardı. İşte bu komutanın, (general Zapata), ordusu çok geçmeden başkent Meksiko-City'e zaferle girmeye başlamış ve yoksulların basite alınmayacağını bir kez daha tarihe altın harflerle not etmişler.

Yoksullar, açlık çekenler, ekmeğe yoksa pasta yemez! Onlar meseleyi kökünden çözerler. Çalışmak isteyen işsiz bırakan, yemek isteyen aç yatıran devletler ve yöneticileri tarihin her döneminde çok kısa bir yaşam sürmüşlerdir!

Bugün televizyonlardan pembe diziler ve sahte zaferler satılıyor olsa da, milyonlar ne toz pembe düşlerin alıcısı ne de sahte zaferlerin övünücüsüdür. Onlar habire yükselen cam binaları, TOKİ'nin yağmaladığı emekçi semtlerini, nüfusun yüzde biri servetine servet katararken geriye kalanın nasıl yoksullaştığını görüyor ve öfkeleniyorlar. Bu öfke, kınında kalmayacaktır. Milyonlar sokağa incek ve servet ile sefaleti yaratanı, yarattığı bu uçurumun dibine göndermekten çekinmeyecektir. Ancak bununla kalmamak için öncüsü de tarihin misyonuna uygun davranacak, milyonları düşmanları yenmekten de öteye, yeni bir dünyanın inşasına yönlendirecektir.

Çok eskiden ezilen milyonlarca insanın zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yoktu! Ve çok eskiden değil ama yine de eskiden kaybedecek evleri, arabaları ve bankalarda bir miktar paraları bile oldu!

Ama şimdi, tek kaybedecekleri, sonu gelmeyen borç taksitleri, ev kredileri ve kredi kartı borçlarıdır.

Teşekkürler bay burjuvazi, bir devrim dışındaki tüm seçenekleri boşa çıkardığın için! Çekinme böyle devam et! Tüm grevleri yasakla, tüm herkesi tutuklamaya çalış. Korkma ve cesur ol, belki şanslısındır, belki alışılğelen olmaz ve yoksullar sessizce açlıktan ölmeyi beklerler, belki bu defa ekmeğe bulamayanlar pasta yer!!!

Komünist Manifesto

Komünist Manifesto neden yazıldı? Bu zamana kadar kaç kitap vardır 170 yıl önce yazılmış, tüm dillere çevrilmiş, dünyanın her yerinde rağbet görmüş ve insanların en çok okuduğu kitap olsun. İşçilerin "beni kırmızı kitabımla gömün" diye bıraktığı vasiyet olsun. Evet komünist manifesto işçi sınıfının kurtuluş rehberi. İlk cümlesi "Avrupa'da bir hayalet dolaşüyor komünizm hayaleti"...

Neydi Komünist manifestoyu o gün yazıldığı koşullardan buraya kadar taşıyabilmiş, işçi sınıfının kurtuluş rehberi yapan şey? Lenin'in dediği gibi "bu yapıt duru, parlak bir deha ile yeni bir dünya anlayışının toplumsal yaşamı da kucaklayan tutarlı bir materyalizmi, en geniş ve en derin gelişim öğretisi olarak diyalektik; sınıf savaşımının kuramını, proletaryanın yeni komünist toplum yaratıcısının tarihindeki devrimci rolünü açıklar". Bu sorunun en güzel cevabını Lenin vermiştir.

Komünist Manifestonun yazılmasını zorunlu kılan koşullar nedir? Marx ve Engels der ki; "Günümüze kadar ki toplumların tarihi sınıf savaşımaları tarihidir. Ezen-ezilen çelişkisi kimi zaman örtük, kimi zaman açık bir savaş, her defasında ya toplumun tümüyle devrimci bir dönüşümüyle ya da savaşan sınıfların mahvolmalarıyla sonuçlanan bir savaş sürdürmüşlerdir."

Kapitalist topluma kadarki toplumsal sistemlerde özgür insan-köle, patrisyen-pleb, bey-serf, lonca ustası-kalfa olarak ezen ve ezilen sınıflar görürüz tarih sahnesinde. Sonrasında, burjuvaziyi ve onun feodalizme karşı verdiği savaşta ona desteğini esirgemeyecek işçi sınıfının oluşumunu görürüz.

Feodal toplum kapalı bir toplumdur; köylülerin, üreticinin kendisinin ya da feodal beyinin doğrudan tüketimi için ürettiğini, aşırı vergilerden yorgun düştüğünü, şehirlerde üretim yapan burjuvaların artık bu sistemde yaşayamaz hale gelen serflerin emek gücüne ihtiyaç duyduğunu görürüz. Öncesinde ihtiyaç duydukları üretimin sürecine giren köylü artık yaşamak için çalışmak zorunda olan burjuvaziye emeğini satmaktan başka bir çaresi olmayan işçi sınıfına dönüşür. Ona çalışma "özgürlüğü" taniyan burjuvazi; feodalizme karşı mücadelesinde bu savaşı güce ihtiyaç duyar. Feodalizme karşı her ayaklanmada burjuvazinin yanında yer alan işçi sınıfı ayrı bir deneyim kazanıyordu.

Marx'ın dediği gibi; "burjuvazi tarihte son derece devrimci bir rol oynadı, üstünlüğü ele geçirdiği feodal, ataeril ilişkilere son verdi. İnsanı doğal efendilerine bağlayan çok çeşitli feodal bağları kopardı attı. İnsan ile insan arasında çıplak çıkarda katı nakit öde-

meden başka hiç bir bağ bırakmadı."

Burjuvazi sınıf olarak eskiye dair her şeyi parçalayarak gelirken dağınık durumda olan üretim araçlarını büyük atölyelerde toplumsal araçlar durumuna getirir. Değişim ve onunla birlikte mülk edinme bireysel eylemler, tekil insanların eylemleri olarak kalırlar. Toplumsal ürün bireysel kapitalist tarafından mülk edilir.

İşte bu toplumsal ve ekonomik değişimlerin özgülünde yaşanır 1789 Fransız Devrimi. Burjuvazinin öncülüğünde işçi sınıfını da arkasına alarak aristokrasiye karşı kapitalist sisteme geçişi sağlayan burjuva devrimiydi Fransız Devrimi. Özgürlük-eşitlik-kardeşlik ilan ederek bu şiarını Fransa sük-

nurlarının ötelere gönderdi. Fransız devrimi kendi evrensel rolünü kabullemişti. Devrim bir eskinin parçalanmasını, yenininki kapitalist sistemin-onun içinden doğmasını sağlamıştı.

Kapitalist sistemle birlikte modern sanayi, teknolojinin ilerlemesi makinalaşma, emek sömürüsü hız kaybetmeden yükseliyordu. Gelişen teknoloji işçi sınıfı içinde işsiz kalma korkusu yaratır. Açlıkla yüz yüze kalan işçi sınıfı radikal eylemlerle öfkesini burjuvaziye değil makinalara yöneltmişlerdir. 1811 ve 1812'de makina kırıcıların Lud-dist ve Çartist ayaklanmalarını görürüz. 1819'da Manchester'da 60.000 işçinin yaptığı miting saldırıya uğrar. Tarihe Peterloo katliamı olarak geçer. 1831'den 1834'e Lyon ayaklanmaları proletaryanın burjuvaziye karşı bir sınıf olarak ilk bağımsız sınıfsal ayaklanmasıdır. işçi sınıfı bu ayaklanmadan sonra kendisine bir öğretici, bir rehber arar.

İşte böylesi devrimci ayaklanmaların, isyanların olduğu bir zaman diliminde işçi sınıfının ihtiyacına cevap verirler genç Marx ve genç Engels...

İşçi sınıfının eylemleri, ayaklanmaları bir birliğin kurulmasını zorunlu kılar. 1836'da Alman işçileri, aydınları ve ütörik

sosyalistlerle bir araya gelen Marx ve Engels "Adalet Birliği"ni kurarlar. 1847 komünist birliğe dönüşecek ve işçi sınıfının kurtuluşu ve nihai hedefine ulaşması için ona rehber olacak komünist parti programı olan Komünist Manifestoyu yazacaklardır.

Komünist Manifesto; ütörik sosyalistlere karşı yürütülen teorik savaş, Proudhon'un anarşizmini alaşağı eden Felsefenin Sefaleti ve Klasik Alman Felsefesinin Sonu yapıtıyla Feurbach'a karşı yürütülen teorik savaş özgülünde gelişmiştir.

Marx'ın bu sözünü hatırlatmadan geçmeyelim: "Tarih boyunca tüm filozoflar dünyayı yorumladılar, aslolan ise dünyayı değiştirmektir". Gözlerdeki felsefeyi diyalektik ve tarihsel materyalizm ile yeryüzüne indirdiler.

Marx ve Engels; tarihsel materyalizm ile kapitalizmin ve önceki sınıflı toplumların üretim ilişkilerini ve çözümlerini inceleyerek kapitalizmde devrimci sınıf olan proletaryanın kurtuluşu gerekli koşulların tahlinini ve teorik temelini ortaya koymadılar.

-Manifesto'da tüm tarihin sınıf savaşımaları tarihi olduğunu görürüz. Sınıflar savaşımından ilk söz eden Marx değil aslında. Ancak Marx ve Engels bu savaşımın zorunlu olarak proletarya diktatörlüğüne varacağını kanıtlarlar.

-Manifesto kapitalizmin temel yasalarını ortaya koyarak, sistemin kendi sermayesini büyütürken mezar kazıcılarını da büyütmesini, toplumsal emek ve üretimin yani sermayenin kişisel değil toplumsal bir ilişki olduğunu, özel mülkiyetin ortak mülkiyete dönüştürülmesinin zorunluluğunu ortaya koyar.

"Böylelikle sosyalizmin zorunluluğunun tarihsel kaçınılmazlığına varıyoruz."

Öz olarak proletarya burjuvaziye karşı savaşında kendini bir sınıf olarak örgütleyecek, devrim yoluyla egemen sınıf olarak eski üretim ilişkilerini proletarya diktatörlüğü ile ortadan kaldıracak, sınıf karşıtlıklarını yok edecek ve böylece kendini de ortadan kaldıracak devrimci bir sınıftır.

Bu sınıf, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti ortadan kaldırıp onların sermaye niteliğine son vererek üretilen tüm zenginliklerin kişiler için değil tüm toplum için herkesin yeteneğine, herkesin ihtiyacına göre kullanılacağı bilimsel gelişmelere açık, kendi toplumunun yarattığı yeni insan ile mutlu bireyler ve mutlu toplum inşa edeceğini marksız bilimiyle öngörmüşler. Bugün ve gelecekte hala geçerliliğini koruyor ve koruyacaktır.

Bir Mücadele Birliği Okuru

Türkiye'de Çocuk İşçilik

ğinin daha fazla sömürüsüne göz yummak anlamına geliyor.

Tarımdaki çocuk iş cinayetlerini yüzde 12 ile inşaat sektöründeki çocuk işçi ölümleri izliyor. Sanayide, madenlerde, taş ocaklarında, küçük atölye ve işletmelerde, tamirhanelerde ve sokaklarda çalışan çocuk işçiler trafik kazalarında, boğularak, yüksekten düşerek ya da ezilerek hayatlarını kaybediyor.

İş cinayetinde yaşamını yitiren 319 çocuğun 100'ü 14 yaş ve altında. 14 yaş ve altı, yasal olarak çalışması tamamen yasak olan bir yaş. Çalışması yasal olan 15 yaşın üstünde çocuklar ise kimya, metal gibi ağır ve tehlikeli, çalışması kanunen yasak işlerde de çalıştırılıyor.

Bunların yanı sıra Türkiye'de "meşrulaştırılan" çıraklık ve stajyerlik de "mesleki eğitim" adıyla çocuk emeğini sömüren yaygın çalışma biçimleri. Çıraklık ve stajyerlik yapan çocuklar, işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinden uzak, sosyal güvenlik korumasından uzak bir biçimde çoğu zaman yetişkinlerle aynı iş yaptırılarak çalışmaya mecbur bırakılıyorlar.

Çocuk İşçilikle Mücadele Yılı töreninde çocuk işçilerin yerinin işyeri değil okul olduğunu söyleyen patron temsilcileri de bu durumdan sonuna kadar istifade ediyor, işveren teşviklerinden yararlanıp, MEB ile protokoller imzalayarak çocuk işçi ordusunu asgari ücretin çok altında ücretlerle çalıştırıyorlar.

Bu konuda yapılan yasal düzenlemelerin tümü, çıraklık ve stajyerliğin artmasına neden olarak çocuk işçilerin çalışma koşullarını daha da ağırlaştırdı. Bugün sayısı 1,5 mil-

yona yaklaşan stajyer-kursiyer-çırak sömürüsüne ve çocukların diğer alanlarda çalışmasına 4+4+4 eğitim sistemi ile de kan taşıyor. Hem devletin patronlara teşvikinin bir sonucu, hem de 4+4+4 eğitim sisteminin çocukları işçileştirme üzerine kurulu politikası çocuk işçiliği artırıyor.

Çocuk işçiliğinin ve çocuk iş cinayetlerinin önlenememesinin bir nedeni de, sorumlulara ve faillere dönük cezasızlık politikası. Yapılan soruşturmaların eksikliği, yargılama sürecinde yargı organlarının "yanlış" ve yanlış değerlendirmeleri, asıl sorumluların yargılanmaması, baskı ve yıldırma süreçleri ile yaşamını yitiren, zarar gören çocukların ailelerinin anlaşma yolunu seçmek zorunda bırakılmaları ve yargı sürecinin uzunluğu da, çocuk emeğinin sömürüsünü daha da katmerleştirmekte.

Ankara İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, Çocuk İşçilikle Mücadele Günü olan 12 Haziran'da çocuk işçiliğe ilişkin taleplerini şöyle sıralıyor:

-Ucuз çocuk işgücünü teşvik eden ve bunun altyapısını oluşturan eğitim sistemi ve eğitim politikalarına sona verilmelidir.

-Çocuk emeğiyle ilgili veriler bilimsel, güvenilir ve düzenli bir şekilde yayınlanmalıdır.

-Kayıt dışı çocuk işçi çalıştıran kişi ve kurumlara göz yumulmamalı, caydırıcı cezalar verilmelidir.

-Yasa dışı çocuk işçi çalıştırmayı önlemeye yönelik tedbirler alınmalı, denetimler etkin ve sıkı bir şekilde yapılmalı, ilgili mevzuatlar yürürlüğe koyulmalıdır.

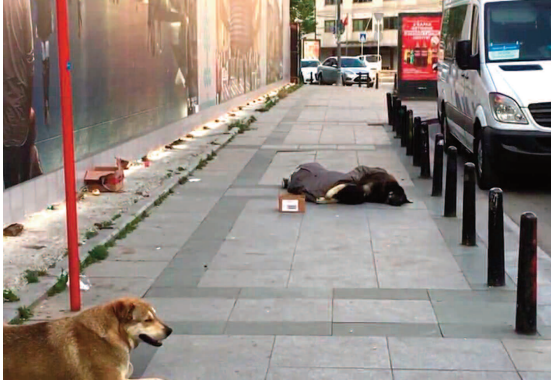
-Çocuk işçilik yasaklanmalıdır.

VAHŞETİN ÇAĞRISI

Renas Toprak

Bahse konu foto İstanbul'un en güzide semtlerinden biri olan Taksim'de çekilmiş. Habertürk isimli yerli ve milli gazete haber içeriğinde durumu şöyle izah ediyor; “Taksim’de kaldırılma yatan bir çocuk köpeğine sarılarak uyudu, yoldan geçenler de o anları cep telefonuyla görüntüledi. Taksim’de yıkımı süren AKM önündeki kaldırılma yatan çocuğun hali görünenlerin yüreğini sızlattı.”

Peki bu kadar “yürek sızlatan” foto neydi ki? Sokaklarda yaşamak zorunda olan bir çocuk, gene sokaklarda yaşayan bir köpeğe sarılıp uyuyor kal-

dırımın üstünde. Fotoğrafa bakınca insanın yüzünü bir tebessüm kaplıyor önce. İnsanın doğaya, canlıya olan mutluluk anına ilişkin bir kare deyip, türümüz adına sevinmek için iç geçirecekken kalakalınıyor. Binlerce yabancı turistin ve zengin Suriyeli arapların yer tuttuğu, Demirören gibi holdinglerin tarihsel miraslara çöktüğü, lüks alışveriş mağazalarının hemen ötesinde “vahşetle” karşı karşıyasınız.

Bu kadar da olmaz ki canım! Gerçekten olmaz yani! Bu ne pespayelik, bu ne cahillik... Vahşet kelimesinin sözlük anlamı: “ad 1.yabanıl olma durumu, yabanılık. 2. korku, ürküntü. 3. ıssızlık, yalnızlık. Köken Arapça” şeklinde kodlanmış google arama motorunda. Genelde birşey vahşet demek için, kan revan içinde yatan veya topluca kıyıma uğramış canlılar görmemiz gerekir. Oysa bu fotoğraf sıradan. Üstü başı giyinik alt tarafı evsiz bir akılsız çocuğun, belki yüzbinlere tekabül eden sıradan hikayesi.

Neyse bu burada dursun. Sizi daha fazla sıkılmayalım bu ucuz mevzu ile. Gelin bir başka sözcüğün peşinden gidelim: Modern sözcüğü! Sıfatır. Köken olarak “asil” bir dil olan Fransızca köken-

lidir. İçinde yaşanan çağa, günlere uygun anlamına gelir. Yazmaya yeni başlamış bir yazarsanız “çağcıl”ı da tercih edebilirsiniz metneleriniz de.

Modernlik kulağa iyi kokulu bir parfüm markası gibi gelir. Oysa vahşet öyle mi? İnsan bir adaya düşse yanına alacağı üç şeyden biri olur modernlik halinde. Yahut iki şıklı bir soru da en çok işaretlenme oranına sahip olur bu asil kelime. Mesela İsrail bombardıman uçaklarının Filistin’i her gün bombalaması modernliğe tekabül ederken, Filistin halkının taşlı mücadelesi vahşiliktir. Gene iki özel hareket polisinin yere yattığı maden işçisini Yusuf Yerker Beyin tekmelemesi modernlikken, beyefendinin ayağının incinmiş olması vahşiliktir.

Devam edelim mi? Acıma duygusu modernliktir mesela, ama mücadele vahşilik-vandallık içerir. Örneklere çoğaltmak o kadar kolay ki. Çünkü modern hayat böyledir, her şeye rahat ulaşılır. Ne pahasına olduğunun veya neyin üzerinde yükseldiğinin bir önemi olmadan hem de. Burada önemli olan “acıma” duygunuzu yitirmemenizdir. Mesela artık tarih olmuş katliamlar “kendi modern zamanı” için gerekli, bizim modern zamanımız

için acıma duygusu ile yüklüdür. Örneğin Albay Henry Bouquet’in, 13 Temmuz 1763 tarihli mektubunun sonunda, ilk kez “Kızılderililer’e hastalık bulaştırmak için battaniye dağıtılmasını” teklif eder. Bouquet’in açıkça hem Kızılderililer’i “mikrop bombası” ile yok etmeyi, hem de kalkanları “süreklilik avı” ile hayvanlar gibi kovalamayı önerdiği bu mektubuna, Amherst 16 Temmuz 1763 tarihli mektubu ile şöyle heyecan içinde cevap verir: “Kızılderililer’e, bu Aşağılık İrk’i Topyekün İhmal etmeye yarayan bütün diğer metodlar kadar iyi olan battaniye ile mikrop bulaştırmayı denemekle çok iyi yaparsınız. Onları, gayet etkili olabilecek süreklilik avı ile kovalama planınızdan da memnun olmalıydım, ama bu şimdilik çok uzak görünüyor.”

Kendi zamanımız için de “modern” bir metodla yapıldığı için bir çok şey kabul edilebilirler genel kanı olarak. Oysa kelimeler ve fotoğrafların arka planları vardır. Onların üzerindeki perdeyi kaldırmadan gerçeği göremeyiz. Gerçek çarpıtılmadığı sürece tektir. İşte modernlik böyle ağırdır. “Yapay gerçeklikler” ile doludur. O vakit vahşetin çağrısına kulak vermeli, çıtırçıtırak bir gerçeklik bizi çağırıyor...

Yorgun, Ücretli, İşsiz Mimarlar Bir Araya Geldi

Ücretli İşsiz Mimarlar Forumu’ndakiler, bir araya geliş nedenlerini, bir araya gelişlerinin etkilerini, çalışmalarını ve çağrılarını birlikte kaleme aldı.

Beyaz yakalının da işçileştiği, uzun çalışma saatleri, mobing, düşük ücretler ve işsizlikle yüzyüze olduğu günümüzde, ücretli ve işsiz mimarların dile getirdiği sorunlar, avukat, doktor, mühendis, ekonomist vb pek çok beyaz yakalının da yüz yüze olduğu gerçekler... Ve mimarlar bir araya gelerek sorunlarına çözümler arıyor.

"Bizi bir araya getiren şey, acı çekmemiz"

Ursula Le Guin / Mülksüzler

“Çok mu dramatik bir giriş oldu? Sanırım öyle ama biraraya gelişimizin arkasındaki manzara pek de süslü liman sayılmazdı. Bir arkadaşımız ofisteki diğer genç mimarlarla birlikte ‘ünlü’ bir ofisten atılmıştı. İflas ettiği iddia eden ofis sahibi tazminatları öde(ye)mezken iki gün sonra yeni iş ilanı vermişti. Nasıl olur diyorduk, bu kadar göz göre göre. Şikayetlerimiz whatsapp gruplarında hedefini bulamayan öfkeli bir gürültüye dönüşüp kabarıyor, sonra öylece duruyordu.

Bizi birleştiren bağ, seçebileceğimiz bir şey değildi. Sonuçta ucuz, güvencesiz çalışmanın seçilebilir bir tarafı yoktu. Kardeş miydiğimizi bilmiyorduk, ama tek başına çıktığımız sıkıntılardan birbirimizi taniyorduk. Bitirdiğimiz türlü okullara ve onca saat mesaiye rağmen elimizimizin boş olduğu da şüphe götürmezdi.

İlk forum

Geçtiğimiz senenin sonunda biraraya geldik. Şantiyelerden ofislere, sigortasız, güvencesiz, düşük ücretlerle fazla mesaili çalışmanın bizi ne kadar yıpratmıştı dilellendirdik. Ancak çaresizlik ve "sektör böyle" kabulü dışında merak uyandıran bir takım sorular da sorduk. Kendimiz ve birbirimiz için elimizden birşeyler gelir miydi? Çokça dilelendirilen bir "dayanışma" sözcüğü vardı. Kasvetli serzenişleri yumuşatıyordu ama süreklilik ve gelecek vaat ediyor muydu?

İlk forumdan çıkan sonuç bize anlatılan 'Mimar dediğin memur değildir. Yaratmak için 24 saatini vereceksin' külliyatı bir tarafa, baya bildiğimiz işçiydik. Sabahlıyorduk, fason üretim yapıyorduk, dışarıdan proje çizip, paramızı alamıyorduk. Şantiyede sarı baretliler, ödenmeyen ücretlerini direnerek koparıırken, biz dava açıp beş sene sonuç almayı bekliyorduk. Daha da beteri birbirimize yanaşmıyorduk.

İlk forum bir hukuk çalıştayını yapılmaması kararı ile sonlandı. Bir ay sonra Mimarlar Odası Büyükkent Şubesi’nde buluştuk. Kendi yaşadıklarımızdan süzerek yazdığımız beş hikaye üzerinden beş gönüllü avukatla atölye yaptık ve yine avukat arkadaşlarımızın desteği ile bir yasal haklar broşürü hazırladık. Amaç

hukuk öğrenmek değildi, ihtiyaç duyduğumuzda bir ağı tesis edebilecek güce sahip olduğumuzu kendimize göstermek ve evlerimizden, bilgisayar başından kalkanıp beraber çözüm arayabileceğimiz bir zemini inşa iradesi göstermekti. Bir ay sonra tekrar buluşmak için sözleştik, bu sefer her beyaz yakalının kamçısı mobbing’i konu.

Konuşmacıların arasında psikologlar vardı. Garip bir şekilde tedirgindik, hatta sohbet öncesi psikolog olan katılımcıya yanaşıp 'Bizi ağlatmayacaksınız di mi?' diye soran bir arkadaşımız bile oldu, sonrası gülüşmeler. Neyse ki korktuğumuz gibi olmadı, çünkü Psikologlar Derneği ile İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi’nden katılımcıların kuvvetle altını çizdiği ve sohbeti dertleşmenin ötesine taşıyan şiar şuydu: Karşı çıkmak mümkün ve bunu yaparken yalnız olmak zorunda değiliz. Hatta ne kadar çok olursak o kadar iyi; ilk önce birbirimize iyi geliriz. Sonra bir adım ötesi elimizden ne gelir, ne verebiliriz onu planlarız. Ve sonra yaparız, bir kolektif olarak yaparız.

Çok mu imkansız görüldü? Eh bir çok mücadele çağrısının hüsrana sönmüdüğü, en örgütlü grupların bile başlamadan bittiği şu dönemde yeni bir girişim daha mı? Üstelik yatay-dikely bütün çalışmaların tıkandığı; eleştirili-özeleştirili sürecinin devamlı türlü çağrı ve yeni başlıklarla geçiştirildiği; hevesin kursakta kaldığı günlerde silkinmeye gerek var mı?

Bu soruya ancak başka bir soru ile cevap vermek mümkün. Üzerimizdeki ölü toprağı silkinmeyip de ne yapacağız? Yoksa daha bıçak kemiğe dayanmadı mı? Dayanmadıysa sınırları neler? İş bulmak için ücretsiz sigortasız aylarca çalışmak, sabahlamak, fazla mesai, mobbing, taciz, düşük ücretler ve sistemli, sürekli şekilde yoksullaşma. Bir beyaz yakalının sınırları nelerdir?

Boyun fitiğinden müzdarip bir meslektaşımız yaptığımız sohbetler sırasında atıldığı ofiste karşısında çalışan arkadaşının da bel fitiği olduğunu anlatıyor. Tuvalette bile gitmeden çizim yetiştirmeye çalışan arkadaşını sonunda o masadan ameliyatlık olunca kalkmak durumunda

kalmış. Demek ki hem fiziki, hem de psikolojik sınırlarımızda geziniyoruz.

Fituktan söz açılmışken, yaptığımız son çalıştay da meslek hastalıkları üzerineydi. İSİG Meclisi yine bizden desteklerini esirgemedi ve Doç. Dr. Emre Gürcanlı ile İşyeri Hekimi Ahmet Tellioğlu çalıştayımıza katıldılar. Ancak yaptığımız sohbet sonucu anladık ki çalıştayın başlığını yanlış seçmişiz! Doğru başlık çok daha geniş bir kapsamı olan 'İşe bağlı hastalıklar' olmalıydı.

'İşe bağlı hastalıkların etkilediği nüfusun genişliği ve neden olduğu sağlık sorunlarının çeşitliliğine rağmen dünyada esasen işe bağlı hastalıkların tamamını değil hastalığa neden olan maruziyetin tamamen işten kaynaklandığı ‘Meslek Hastalıkları’ (MH) teşhis etmeye ve tanımlamaya dönük sistemler bulunuyor. Meslek hastalığı ise Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) tarafından işe bağlı risk faktörlerinden kaynaklanan maruziyetler sonucu ortaya çıkan hastalık olarak tanımlanmış. Oysa işe bağlı hastalık sayısında, maddi ve sosyal koşullardan ötürü çok sayıda farklı kombinasyonu içinde ifa edilen bir etkinliktir. Üstelik işe bağlı hastalıkların büyük çoğunluğu işyerindeki ya da çalışma sırasındaki etkenlere maruz kalınmasından yıllar sonra ortaya çıkmaktadır.'

İşe bağlı hastalıklara zemin hazırlayan sebeplerin arasında ise fazla mesai (OECD ülkeleri arasında Türkiye’nin, haftada 50 saatten fazla çalışan işçi sayısı bakımından en yüksek orana (yüzde 43) sahip olduğunu not edelim), iş güvencesizliği, performans baskısı, cinsiyet ayrımcılığı mobbing, taciz yer alıyor.

Burada iş güvencesizliği denilince basit bir dil sürçmesi ile aslen “iş güven-

liği”ni kastettiğimiz sanılmamasın. Yaptığımız son çalıştayda sağlığımızın, yaşam koşullarımızın İŞ GÜVENCESİZLİĞİ ile nasıl yakından ilişkili olduğunu konuştuk.

Üzerinizde yoğun bir performans baskısı varsa ve her an işten çıkarılma tehdidi altındaysanız beliniz kopsa da, gözleriniz acısa da, stresten kurdeşen dökseniz de o teslimi yetiştirirsiniz, haftasonu mesaiye kalırsınız. Hastalık izni kullanmaktan kaçınır, limitlerinizi zorlarsınız. Daha da kötüsü, siz mesaiye kalınca işyerindeki arkadaşınız, arkadaşınız kalınca da siz bu döngüyü kıramadan aynı tempoyu sürdürmeye çalışırsınız. Meslek hastalığı sayılmadığından migreniniz, ülseriniz bir mazeret olamaz. Bu rahatsızlıkların işe bağlı olduğuna belgelemek adına bir meyan okumadık ve iş güvencesiz yoksa bu meyan okumayı göze alamazsınız.

İşte bu yüzden ki son 10 yılda işçilerin sendikasılaşması, örgütsüzleştirilmesi ve güvencesizleştirilmesi ile yine aynı dönemde Türkiye’de rapor edilmiş meslek hastalıkları sayısının Avrupa ülkelerine kıyasla mucizevi şekilde düşmesi arasında doğrudan bir ilişki vardır. Grev hakkının yasaklandığı bir siyasi iklimde, hangi sendikası güvencesiz yalnızlaştırılmış işçi sağlıksız çalışma koşullarını ifşa etmeyi göze alabilir? Hangi işçi meslek hastalığı tanısı ile işsiz kalmaktan korkmadan hastalığını hem kendi hem de diğer işçilerin sağlığını korumak için rapor etmeye cesaret edebilir?

Yaptığımız son çalıştay oldukça ufuk açıydı. Çünkü baş ağrısı ve fituktan ziyade iş güvencesizliğini konuştuk, yani sorunun ana kaynağını. Ve eninde sonunda bu sorunla yüzleşmenin tek yolunun biraraya gelmek, örgütlenmek, taleplerimiz etrafında kolektif bir mücadele vermek olduğunu farkettiler. Çünkü ekonomik krizin gölgesinde çalışan haklarının kırıntılarının da eriyecesi şu dönemde, bu bizim için artık ertelenemeyecek bir ihtiyaç.

Peki nasıl yanyana gelelim?

Yanyana gelmenin türlü yolu var, hayatın içinden çoğaltmak mümkün. Biz hepsini denemeye ve çeşitlendirmeye

karar verdik. 8 Mart’ta kadın mimarlar olarak 'mesaiye kalmak yerine sokağa çıktık' ve eşit işe eşit ücret için beraber yürüdük.

Önce safları sıkılaştırdık, hayatı örgütlemek ve bağları kuvvetlendirmek gerek dedik. İşte bu nedenle haftasonu mesaiye kalmak yerine güneşli bir Pazar gününü parkta beraber geçirmek önemli. Kent hakkını, yeşil hakkını tartışırken masabaşı yerine açık havada, kent parklarında, meydanlarda buluşmaktan daha anlamlı ne olabilir?

Yaz mevsiminin kısmen ilk güneşli gününde masa başında çalışmaktan, hareketsizlikten şikayet etmek yerine gönüllü yoga eğitmeni eşliğinde yoga yapmak için Maçka Parkı’nda buluşmayı planlıyoruz.

Yoğun mesailer kaskadında unuttuğumuz güneşi tekrar görmek, yazın keyfini çıkarmak ve kendimize daha fazla zaman ayırmak için bu mevsim çokça bir araya geleceğiz.

Bizce her etkinliğin dayanışma usulü yapılması esas. Yoga atölyesinden revit atölyesine...

Ofislerde, şantiyelerde yanyana ama birbirimizden uzağız. Çoğumuz birbirimize soru sormaya çekiniyoruz, yardım istemekten kaçınıyoruz. Oysa ki çalışırken öğrenmenin en iyi yolu mesai arkadaşına sormaktır. İşte Revit Atölyesi ile de amaçladığımız işyerindeki dayanışmayı hayatımıza yeniden sokacak 'beraber öğrenme' pratiğinin hatırlanması.

İş ilanlarında talep edilen bilgisayar programlarının listesini sunuzla uzarken kendimizi eğitmeye, yenilemeye vaktimiz yok; çünkü devamlı mesaiye kalıyoruz. Okul hayatımızda sıkça yaptığımız temel şey olan arkadaşımıza sorma, birbirimizden öğrenme alışkanlığı ise bize unutturuluyor. Bu nedenle amaç cv’ye bir program daha eklemenin ötesinde. Forum üyesi gönüllü genç mimarların yürüttüğü bir atölye ile, yalnız bilgisayar ekranına bakmaktan beraber öğrenmeye, birbirimizden öğrenmeye çağırıyoruz.”

BEKLENEN KİM - TRUMP ZİRVESİ

Sosyalist Kore... Son aylarda emperyalistlerin hedefindeki uzakdoğuda bir yarımada... Daha doğrusu yarımadasının yarısı... Neydi Sosyalist Kore'yi -tam adıyla söyleyecek olursak Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni- emperyalist saldırganlığın hedefi haline getiren şey?

İlk olarak elbette sosyalist olması. Kore Yarımadasındaki Japon işgalini bahane eden ABD, Türkiye'nin de aralarında olduğu NATO ülkeleriyle beraber buraya girse de, Kim İl Sung önderliğinde Kore İşçi Partisi'nin yürüttüğü halk savaşı ile 1948'de yarımada'nın kuzeyinde sosyalist bir devlet kuruldu. Emperyalistlerin elini çekmediği yarımada'da yıllar süren savaşlarda başkent Pyongyang'ın tamamı yıkıldı, yok edildi. Yarımada, 38. paralelden ikiye ayrıldı ve kuzeyde Sosyalist Kore ile güneyde ABD üslerinin bulunduğu kapitalist bir Kore Cumhuriyeti kuruldu. Ancak yarımada'nın iki yakasında tek halk olarak yaşamış Korelilerin birlikte yaşam özlemi bitmedi.

İlk yıllarından bu yana savaşla, yıkımla, sel ve felaketlerle savaşarak, emperyalist dünyanın ablukasına rağmen sosyalizmden ödün vermeyerek "kendine yetebilen" bir ülke olarak varlığını korudu. Dünyanın hakkında en az şey bilinen ve en kapalı ülkesi olarak tanınan ülkeyi dünyanın gündeminde tutan ise nükleer füzeleri oldu.

Dünyanın Stalingrad'dan sonra gördüğü en büyük yıkımı yaşamış bir halk, açlıkla, yoklukla beraber varolanı da paylaşıp dünyaya kafa tutabilecek bir güç haline geldi. Hegemonyaya kafa tutan ve gerektiğinde onu yok edebilecek bir gücün varlığı elbette emperyalizm için büyük bir tehditti.

Varlığını sürdürebilmek için yeni savaşlar çıkarmaktan çekinmeyen emperyalistlerin dönem dönem yaptığı tehditler, Trump'ın ABD yönetimine gelmesiyle daha da arttı. KDHC'ye nükleer silahsızlanma çağrılarını yapıp saldırgan tehditler yağdırılırken, Kuzey ve Güney Kore arasında görüşmeler

başladı. Spor müsabakalarına ortak takım çıkarma, müzik gruplarının ziyaretleri derken, Kim Jong Un ve Mon Jae İn tarafsız bölgede görüştü. Hemen ardından da KDHC, görüşmelerde anlaşlıkları gibi, nükleer deneyimlerini yaptığı Punggye-ri tesislerini dünya basının gözü önünde yok etti...

Önceki yazılarımızda yaşanan süreçlere değinmiştik. Nükleer deneyimlerin durdurulmasının ardından Kim Yong Chol, ABD'de Dışişleri Bakanı Pompeo ile görüşürken Rusya'dan Sergey Lavrov'un KDHC Dışişleri Bakanı ile görüşmesi, Putin-Kim görüşmesinin ayarlanması ve iki Kore'nin, kurulan "Birleştirme Bakanlığı" aracılığıyla görüşmeleri... Ve Donald Trump'ın her ne kadar "görüşmenin olmayacağını" söylese de, bu yaşanan gelişmeler üzerine, belirlenmiş olan yer ve tarihte zirveye geleceğini açıklaması...

Tarihi bir buluşma idi. Kimileri bu görüşmeyi, Sosyalist Kore'nin emperyalizme boyun eğmesi olarak nitelendirse de, gelişmeleri takip edenler açısından bakıldığında, sosyalizmin emperyalizme diz çöktürmesinden başka bir şey değildi. Onca hamasi nutuğa rağmen "emperyalist dünyanın lideri" Trump, 12 Haziran günü Singapur'a geldi.

Ve Kore Savaşı'ndan bu yana ilk kez bir ABD Başkanı ile Kuzey Kore Devlet Başkanı görüşmüş oldu. 38 dakika süren ikili görüşmede, taraflar bir anlaşma imzaladı, ancak anlaşmanın ayrıntıları

henüz açıklanmadı. Amerika nükleer silahsızlanmanın kalıcı olmasını talep ederken, KDHC ekonomik ambargonun gevşetilmemesini istiyor. İmzalanan metinle birlikte, ABD Dışişleri Bakanı ile Kuzey Koreli bir yetkili yeni işbirliğinin

detaylarını belirlemek için müzakerelere başlayacak. Güney Kore'de bulunan ABD askeri yığınağı için ABD, "Askeri kapasitemizi bugün azaltmayacağız. Bir noktadan sonra evet, ama henüz değil" diyerek yançızdı. Bununla birlikte, Güney Kore ile ortak askeri tatbikatlara son vereceklerini açıkladı.

Trump, Washington'a döner dönmez bir açıklama yaparak, "Artık Kuzey Kore bir nükleer tehdit değil. Şimdi herkes kendini daha güvende hissedebilir. Kuzey Kore bizim için artık en büyük ve en tehlikeli problem değil" dedi.

KDHC basını da Trump'ın verdiği tavizleri Pyongyang için bir kazanım olarak nitelendirerek, görüşme için "yüzyılın toplantısı" dedi. Bu arada, Kuzey Kore'de tutuklu ABD vatandaşları serbest bırakılarak evlerine gönderildi.

Buraya birkaç not daha ekleyelim: Trump'ın görüşmeler boyunca Kim'e yapmaya çalıştığı "samimi" yaklaşımlar, Kim'in olanca ciddiyetiyle geri durmasıyla karşılandı. Trump evine döndüğünde, Kim konuşurken halkının pür dikkatle onu dinlediğini söylüyor, kendisinin de Amerikalılar tarafından böyle dinlenmek istediğinden yakınıyordu...

Görüşmelerin ardından BMGK nezdinde girişimde bulunan Rusya, Kuzey Kore'ye yönelik ekonomik yaptırımların aşamalı olarak kaldırılması çağrısını yaptı. Çin Halk Cumhuriyeti de yaptırımların aşamalı olarak kaldırılmasını istedi.

Ancak ABD yönetimi ekonomik yaptırımların kaldırılması için, Kuzey Kore'nin nükleerden arınmaya yönelik gerçekçi ilerlemeler sağlamasını beklenmesinde ısrarcı.

Zaman, devrimin lehine işlemeye devam ediyor. Emperyalist kapitalist sistemin içinde olduğu bunalım, yaşadığı çelişkiler, sosyalizmi daha güçlü bir alternatif olarak öne çıkarıyor. Çok da uzun olmayan bir gelecekte, Kore Yarımadasının bütününün kızıl bayraklarla donatılacağını göreceğimizden Kim Jong Un gibi eminiz.

KDHC'de 13 yaşında bir öğrencinin Kore Yarımadası'nın birleşmesi için çizdiği resmi

ÖTEYE İLERİYE YARINLARA

Günümüzde kapitalizmin kendi sınırlarına dayandığından daha çok sözediliyor. Fakat, eski toplumun yapısında, onun yerini alacak yeni bir toplumun koşullarının oluşmasından ve olgunlaşmasından ise çok az sözediliyor. Oysa yeni bir geleceğin oluşumunu göstermek, bugünkü toplumu kavrayışımızın bir kriteridir. Kapitalist toplum, gelecek toplumun oluşumunu içinde taşır. Bu toplum yeni olana gebedir.

Yine güncel olarak, bir toplumsal devrimin kapitalistlerin sınıf egemenliğine ve kapitalist sınıf düzenine son verecek bir aşamaya geldiğini anlatan yazılar daha sık çıkmaya başladı. Ancak, büyük kitlelerin yeni bir toplum kurmaya yöneldiği ortaya konmuyor.

Küçük burjuva bakışta teori ve pratik, kitlelerin tarihsel hareketi sonuna kadar götürülüyor. Bunun üzerinde önemle durulmalı. Çünkü proletarya, büyük kitleler geçmişle ilgilenmekten çok gelecekle ilgileniyorlar.

Kapitalizm sonrasının yazarı, Paul Mason da öyle yapıyor; "İnsanlık tarihi üzerindeki tüm okumalar; çöküş olasılığını dikkate almadan edemez." Kapitalizmin tarihsel gelişimi üzerine doğru okumalar yapılmışsa, bu toplumsal sistemin çöküşünün salt bir olasılık değil, somut bir olgu olduğu kabul edilir. Dağılma, çökme süreci başlayan ve derinleşerek devam eden bir süreçtir. Süreç devam ediyor, fakat hızlanarak.

Burjuva toplumun çöküşü yaygın olarak kabul görülürken, onun yerini alacak toplum konusunda küçük-burjuva çevrelerde muğlaklık, belirsizlik egemen. Paul Mason, kapitalizm sonrasından (post-kapitalizm) söz ederken,

başkaları gelecek üzerine belirsizlik teorileri geliştiriyor. (E. Wallerstein). Daha başka çevrelerde kapitalizmin yerini alacak toplumun sınıflar-üstü karakterinden bahsediyor.

Devrimci proleter hareket, onlardan farklı olarak gelecek hakkındaki görüşlerini diyalektik ve tarihsel materyalizme, bilimsel sosyalizme ve bilimsel öngörüye dayandırıyor.

Üretici güçlerin gelişim ve dönüşümü tarihi, ekonomik biçimler tarihi üzerine bir fikri olan herkes, bugün yeni ve daha iyi bir topluma geçiş zorunluluğuyla karşı karşıya olduğumuz kabul edecektir. Kapitalizmin yerini alacak toplum, sınıflar üstü olmayacak fakat sınıfsal karakteri olan bir toplum olacaktır. Sosyalist toplumun proleter sınıf karakterini yadsımak, onu sınıflar üstü olarak görmek, bu toplumu, halen varlığını sürdüren küçük mülk sahiplerinin düzeyine indirgemek, toplumun daha ileriye gidişine karşı çıkmak vb anlamına gelir. Ancak proletarya, sosyalizmi, üst aşaması olan komünist topluma kadar götürebilir. Kapitalizmin yerini alacak yeni bir toplum, reformist yoldan değil, toplumun kökten devrimci tarzda yeniden kurulması biçiminde olacaktır.

Devrimci bir hedefi olmayan yeni burjuvaziye devrimci mücadele yoluyla devirip, yeni bir toplum kurma hedefi olmayan her politik ve toplumsal hareket, kapitalist toplumun içinde kaldığı için yozlaşır ve zorunlu olarak dağılır. Son yirmibeş yıl içinde iyileştirme, törpüleme ve düzeltme peşinde koştuğu için birçok hareket parladı ve söndü. Bu durumda olmamak için, yeni bir gelecek kurma devrimci bakış açısıyla kapitalizme karşı mücadele yürütülmeli.

2008 kapitalizmin büyük dünya ekonomik krizi -ki bu salt bir ekonomik kriz değil, toplumsal bir krizle el ele gelişti- kapitalizmin kesin bir çöküş içinde olduğu süreçte patladı ve toplumsal sistemin çöküşünü hızlandırdı. Kapitalizmin çöküşünün, dağılışının derinleşmesi birçok insanda kapitalizm sonrası üzerine fikir oluşumuna yol açtı. Tabi ki küçük-burjuva çevrelerden söz ediyoruz. Kapitalizmin gelişmesinin ana çizgisi kendi yadsınmasına doğrudur; yerini alacak yeni bir topluma doğrudur. Eski toplumun yerini alacak olan, komünist toplumdur. Gelişmenin genel eğilimini

Kapitalist toplumda yalnızca tek tek olgular değil toplumsallaşmanın boyutlanması, kapitalizmin ötesine geçişin kaçınılmazlığına işaret ediyor. Proletaryanın yapacağı Mason'un sayıp döktüğü olguları geliştirmek değil esas olarak büyük sanayinin, iletişim, ulaşım vs üretim araçlarının kapitalist niteliğine son vermek ve onları toplumun ortak denetimine sokmaktır. Yani proletarya yeni toplumu darkafalı, dar görüşlü eğitimi-kültürlü küçük-burjuvaların, çok daha ilerisinde ve gelişmiş temeller üzerinde inşa edecektir

kavramayanlar, kapitalizm sonrası gibi muğlak ve geri şeyler söylemekten daha fazlasını yapamazlar.

Kapitalizm sonrasına nasıl geçilecek. Küçük-burjuva reformist çevrelere göre, elbette zora dayalı devrim yoluyla değil, toplumun devrimci dönüşümü yoluyla değil, tamamen reformist yolla olacaktır. "... kuytularında ve oyuklarında, koca koca ekonomik yaşam alanları neredeyse hiç fark edilmeden yeni bir ritme yönelmeye başladı." (a.g.e) Yeni fikir diye ileri sürülen, aslında çok iyi bilinen eski ütöpi bir anlayıştır. Bu anlayış, kapitalizmin arkasında uygulamaya geçirme girişimlerini bilindiği gibi başarısızlıkla sonuçlandı. Yazarın işaret ettiği "kuytularında oyuklardaki" ekonomik alanlar ne kadar genişletilirse genişletilsin, yeni ve daha yüksek bir ekonomik sosyal düzene geçiş anlamına gelmez. P. Mason'un sıraladığı olguların yaygınlaşması ve maddi koşulların çok gelişmiş olması, yeni bir topluma geçişin koşullarının olgunlaşmasına işaret eder fakat, yeni toplumun kendisi, bu durumda ayrı bir şeydir. Öncelikle toplumsal yapının bir bütün olarak değişmesi gerekiyor. Bu bugünkü toplumdan daha yüksek bir topluma geçiştir. Gelinecek nokta tam da yeni ve daha iyi bir topluma devrimle geçişin zorunluluğunu gösteriyor.

Kapitalist toplumda yalnızca tek tek olgular değil toplumsallaşmanın boyutlanması, kapitalizmin ötesine geçişin kaçınılmazlığına işaret ediyor. Proletaryanın yapacağı Mason'un sayıp döktüğü olguları geliştirmek değil esas olarak büyük sanayinin, iletişim, ulaşım vs üretim araçlarının kapitalist niteliğine son vermek ve onları toplumun ortak denetimine sokmaktır. Yani proletarya yeni

toplumu darkafalı, dar görüşlü eğitimi-kültürlü küçük-burjuvaların, çok daha ilerisinde ve gelişmiş temeller üzerinde inşa edecektir. "Yalnızca bedelsiz oldukları ya da paylaşıldıkları zaman çalışan mallar ve hizmetler, üretmek için ağı teknolojisi kullanılarak yapılan işbirliğine dayalı üretim piyasa sisteminin ötesine geçen yolu tanımlar. Bunun için, devletin çerçeve yaratması yetecektir. Ve kapitalizm sonrası sektör on yıllar boyunca piyasa sektörüyle bir arada yaşayabilir. Olan biten de budur." (a.g.e) Henüz kapitalizm çerçevesinde hareket ediyoruz. Kapitalist toplumsal sistemde kaldıkça "paylaşımcı ekonomi" yozlaşmaktan ve bu işe girişenleri de yozlaştırılmaktan başka bir şeye yolaçmaz. Böylece, halk yığınları, "bedelsiz" ekonomik ilişkilerin çoğalması beklentisiyle oyalanmış olur. Kapitalizm sonrasına geçiş için ne güzel bir yolmuş.

Küçük burjuva bakış açısına göre, kapitalizmden kurtuluş reçetesi, "birincisi, neo-liberalizmi başımızdan defederik, küreselleşmeyi yaşıyoruz, ardından kapitalizmin kendisini geride bırakarak gezeğeni yaşıyoruz; ve böylece kendimizi karşıya da eşitsizlikten de kurtarmış oluruz" (a.g.e). Öncelikle belirtmek gerekir ki, liberalizm ilkesi, tekeli kapitalizm öncesi, rekabetçi kapitalizm çağına aittir. Tekeli kapitalizm çağının ilkesi ise, her alanda egemenliktir, her planda gericihettir. Paul Mason çizgisinde olanların güncel ana görevi, küreselleşmeyi, adını doğru koyarsak, kapitalist küreselleşmeyi- kurtarmaktır.